

КАТРИН АЛРИД ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

Превод от английски: denensita, 2016

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Израствайки в областта Кроули Ридж в Арканзас, не обръщах особено внимание на евкалиптовите дървета, освен за да се любувам на прекрасните им цветове през есента. И може би да се смея, когато Съдията проклинаше всеки път, щом минеше с косачката през твърдите топчета, които падаха от тях, изкривяваха резците, които толкова внимателно бе подострил, и се изстрелваха като малки ракетки към къщата или колата.

Чак когато пораснах, разбрах истинската същност на дървото. Евкалиптът беше хамелеонът сред дърветата. Твърдата му обвивка криеше способността му да имитира всичко — от череша до махагон. Но истинската му скъпоценност, тази, която повечето хора не разбираха, беше тъмночервената му сърцевина — стабилна и издръжлива. Всички те виждаха единствено релефната груба кора отвън, зад която се криеше вътрешността.

Така както хората от Морганвил гледаха на Ник Андерсън.

Както при повечето южняци от малките градчета, почтеността беше толкова голяма част от ДНК-то ми, колкото цветът на косата и очите. Беше целта, към която всеки се стремеше, стандартът, по който всеки жител на Морганвил беше съден. И въпреки че семейството ми, Френч, не беше най-богатото — тази чест принадлежеше на Иън и Елена Морган — то беше едно от най-уважаваните. Благодарение предимно на Съдията, моят дядо.

Името му беше Карл, но никой, включително и дъщерите му, не го наричаше по друг начин, освен Съдията. Беше се пенсионира от съда, когато бях на пет, и тъй като баща ми беше изчезнал малко след раждането ми, Съдията зае мястото му заради мен. Мислех го за Господ и приемах всяка дума, която излизаше от устата му, като божие слово.

— Аликс — казваше ми, — стой далеч от железопътните линии. Под подпорите живее плашнострашна котка, а със сигурност не искаш да се забъркваш с такава.

— Какво е плашнострашна котка? — попитах смаяна.

— Това е двадесеткилограмова котка с осем крака и девет пърдяльника, която е по-злобна и от пираня.

Съдията имаше странно чувство за хумор.

През лятото, когато бях на осем, прекарвах по-голямата част от свободното си време изтегната в избуялата трева близо до подпорите, опитвайки се всячески да зърна това неуловимо животно. Беше ме жал за него и мислех, че ако някой човек можеше да го опитоми, то това бях аз. В крайна сметка не бях ли направила точно това с полудивите котенца в плевнята?

Продължих да вярвам до първата си среща с Ник Андерсън онази есен.

Всички знаеха кои бяха Андерсън. Франк, бащата на Ник, притежаваше автоморгата в покрайнините на града. Тя представляваше пет декара квадратна площ пълна, с ръждявали, смачкани тела на умрели коли, повечето от които скрити от треви или покрити с диви пълзящи растения. Между редовете имаше огромни локви със застояла вода, чиято повърхност изменяше цвета си в преливащи нюанси благодарение на изтеклото масло. В най-задния край се намираше една малка каравана, в малко по-добро състояние от заобикалящите я коли, където Андерсън, бащата и синът, живееха.

Франк Андерсън беше единственият човек в града, който не даваше и пет пари за почтеността. Беше голям мъж, над метър и осемдесет, а тялото му говореше само по себе си за склонността му към силните питиета. Никога не го видях облечен в нещо друго, освен в бежови панталони, изцапани с лекета от незнайно какво, и мърлява, разтегната тениска, която покриваше големия му корем и висеше над колана му.

Не беше необичайно да го намериш седнал на пейката пред универсалния магазин или олюляващ се надолу по „Мейн Стрийт“ с бутилка, стисната в дясната му ръка, мърморещ за всичките копелета, които се мислели за нещо повече от него, и как някой ден щял да им покаже. Всяко дете в Морганвил знаеше, че трябва да страни далеч, щом го види в това състояние. Не можеше да се каже, че дори когато беше трезвен, Франк Андерсън минаваше за дружелюбен, но пиан, беше направо опасен.

Очевидно единственият човек, който можеше да го понася, беше Лиз Суанър. Джена Хауърд, моята най-добра приятелка още от

детската градина, ми каза, че господин Андерсън плащал на Лиз, за да го „правят“. Не съм сигурна, че някоя от нас беше напълно наясно, какво означаваше това, но знаех, че Лиз можеше да се възползва от парите, които получаваше. Все пак имаше шест деца за хранене, а нямаше работа, с която да ги издържа. Цялото семейство беше на помощи, но получаваха толкова, колкото да оцелеят.

Къщата на семейство Суанър беше последната между автоморгата и града — самотна, отхвърлена от съседите едноетажна колиба с лющеща се боя от загорелите дървени дъски. Няколко крастави кучета красяха голата пръст отпред като жива декорация — южняшкият еквивалент на розови фламинги.

Зяпнах през прозореца, докато Съдията минаваше покрай къщата на Суанър, безкрайно любопитна към един живот, който беше толкова различен от моя. Но там нямаше никакви признаци за човешко присъствие. Линдзи, най-малката от потомството на Суанър, беше в моя клас в училище, но никой всъщност не я познаваше. Никога не разговаряше с другите и сякаш се свиваше до невидимост, въпреки платиненорусата си коса и сините си очи. Никой не се държеше зле с нея. Повечето от децата просто забравяха, че е наоколо.

В този ден майка ми и лелите ми ме бяха отпъдили от къщата, тъй като се занимаваха с приготовленията за църковната сбирка, която щеше да се проведе на следващия ден. Щеше да е последното „Ура!“, преди да започне училище, и всички те се бяха постарали по случай събитието. Хладилникът вече беше претъпкан с храна, а аз и Съдията бяхме заплашени с тежки последствия, ако я докоснем.

Седях на люлката, която ми беше направил Съдията в задния двор — дъска и метална верига, чиито краища бяха увити и заковани около един як клон на евкалиптовото дърво. От използването през годините тревата под нея бе спряла да расте и на нейно място се беше образувала дълбока вдлъбнатина, в която се суркаха краката ми. Отегчена, обмислях да накарам Джена да ми помогне да приклепя плашнострашната котка, когато Съдията се появи от навеса и тръгна към пикапа.

По важност Съдията беше най-големият мъж, който познавах, но физически бе нисък без грам мазнинка по тялото си. На носа си винаги носеше чифт черни очила с дебели стъкла, а късо подстриганата му

коса беше тъмносива отстрани, преливаща в по-светъл нюанс към центъра на главата му.

Стилт му на обличане винаги беше един и същ — през делниците — кафява, работна риза и дънки, а в неделя — костюм.

Веднага щом разбрах, че ще тръгва нанякъде, скочих на крака и го последвах. Съдията никога не ми предлагаше да ме заведе някъде, нито аз питах за позволение. Знаеше се от всички заинтересовани, че където отидеше той, и аз бях там.

Пикапът подмина къщата на Суанър и аз погледнах напред, докато завивахме в автоморгата на Андерсън. Съдията спря колата в края на една редица и слязохме. Главният акцент на автоморгата беше голямата ламаринена постройка пред портите, от чийто покрив се издигаха горещи вълни, изпълвайки въздуха с миризмата на застояло масло и бензин.

Можех да усетя погледа на Франк Андерсън веднага щом пристъпихме вътре. Стоеше зад едно мръсно гише, на което беше вдигнал краката си.

— Съдия, какво те води насам? — Гласът му беше груб, сякаш ни правеше услуга, като удостоверяваше присъствието ни с вниманието си.

— Търся горивна помпа, която да пасне на шевролета от 52-ра, който ремонтирам. Мислиш ли, че ще намериш нещо?

Съдията беше купил тази кола в деня, в който се пенсионира, и прекарваше повечето си време, работейки по нея. Отначало ми позволяваше да стоя вътре, докато я човъркаше, само че един ден натиснах клаксона по погрешка, когато главата му беше под капака. Оттогава бях заточена да стоя до него и да му подавам инструментите, които му трябваха.

— Може би. — Господин Андерсън обърна глава. — Ей, момче! — Шумоленето в задната част на помещението бе първият признак, че Ник беше тук. Наполовина скрит в сенките, той се изправи наред машинните части, които бяха пръснати около него като кокошките около полите на мама, когато ги хранеше.

Тихомълком, той се придвижи през отломките и спря до гишето в очакване.

— Отиди да извадиш горивната помпа на онзи „Шевролет“ 52-ра най-отзад. — Господин Андерсън върна погледа си обратно върху

Съдията. — Вероятно ще проработи. — Когато Ник сграбчи кутията с инструменти от гишето, реших да отида с него. Знаех кой е, тъй като градчето беше малко, но никога досега не бях говорила с него. Бях на осем, а той на десет, но дори да нямаше разлика във възрастта ни, Ник не се движеше в същите среди като мен. Доколкото бях запозната, не се движеше в никакви среди. Няколкото пъти, когато го бях виждала в училище, винаги беше сам, подпрян на някое дърво или сграда, откъдето наблюдаваше, но никога не взимаше участие в игрите. Единствената разлика между него и Линдзи Суанър беше, че всички забелязваха присъствието му. Дори на десет беше трудно да го игнорира човек.

— Аликс, внимавай да не се изцапаш — извика Съдията, когато излязох през вратата.

— Добре, сър. Ще внимавам. — Бях наясно с последствията от леля Дарла, най-голямата от сестрите на мама, ако се изцапах. Тя считаше всеки вид мръсотия за неин кръвен враг и се озърташе за такава с усърдие, което всяваше еднакво страх и благоговение. Когато бях малка, ме беше убедила, че и едно петънце мръсотия по тялото ми притежава потенциала да ме убие на място. По-късно обаче, след като изпаднах в няколко пристъпа на истерия, майка ми беше принудена да накара леля Дарла да се отрече от твърдението си и да ме увери, че не съм на прага на смъртта. Оттогава ѝ го връщах, като се цапах при всяка възможност, подтиквайки и нея самата да изпада в някоя и друга истерия.

Съдията казваше, че каквото повикало, такова се обадило, а и двамата знаехме, че предупреждението му да внимавам беше по-скоро за параван. Така, ако леля Дарла му се развиваше, можеше да отвърне честно, че ме е предупредил да бъда внимателна.

Тъй като краката на Ник бяха два пъти по-дълги от моите, трябваше да подтичвам, за да го настигна. Когато го стигнах, закрачих до него и го загледах с крайчеца на окото си. Беше висок за годините си, слаб, с жилесто тяло и кокали, които сякаш стърчаха във всички посоки. Черната му коса беше гъста и дълга дори за времето тогава, когато модните тенденции се определяха от „Бийтълс“ и „Ролинг Стоунс“.

— Сигурно знаеш много за двигателите — осмелих се да изрека, когато тишината беше станала непоносима.

— Предполагам.

В корема ми плъзна трепет на вълнение. Щеше да разговаря с мен!

— Понякога помагам на Съдията, докато работи по колата си.

Погледна ме със скептичните си сиви очи.

— Твърде си ниска, за да стигнеш двигателя.

Незабавно се възмутих.

— Не съм ниска. Майка ми казва, че просто имам деликатна костна структура. А и без това не работя върху двигателя, а подавам нужните инструменти. — Когато не проговори, реших да му простя обидата. — Казвам се Аликс.

Устните му се извиха леко нагоре.

— Знам коя си. Всички в града те познават.

Бях ужасена от чутото. Разбира се, бях направила някои неща, от които се предполагаше, че ще бъда забелязана, като танцуването на валс в средата на църквата и издуването на корема ми, подпирайки брадичка с ръце, докато слушах проповедта на преподобния Грийн. Но това беше преди години и се надявах, че хората ще спрат да го споменават при всеки удобен случай. Да имаш репутация на осем години си беше трудно. Време беше да сменя темата.

— Този следобед ще хвана плашнострашна котка — похвалих се. — Живее под подпорите надолу по железопътните линии.

Едната му вежда се повдигна нагоре.

— Какво е плашнострашна котка?

— Това е двадесеткилограмова котка с осем крака и девет пърдялника, която е по-зловна и от пираня. Но аз ще я опитомя и ще я взема с мен вкъщи. — Когато се усмихна този път, зъбите му се показаха.

— Дори и да беше истинска, защо ти е да водиш такова нещо у дома?

Нямах намерение да призная, че ме беше жал за нея.

— За да изплаша леля Дарла. — Поколебах се. — Не вярваш ли, че там има плашнострашна котка? — Той спря пред един очукан, син пикап и измъкна железния лост, за да повдигне капака.

— Кой ти каза, че има?

— Съдията.

Той повдигна едното си рамо.

— Може би се е опитвал да те изплаши, за да не ходиш до релсите. Твърде опасно е за едно дете да си играе там. — Той се премести около пикапа, за да се наведе над бронята, а движението накара твърде отеснялата му риза да се повдигне нагоре по гърба му. Изведнъж забравих всичко за плашнострашни котки и репутации, докато наблюдавах разкрилите се рани.

Единственият път, в който бях удряна от възрастен, беше когато мама ме перна по дупето, задето бях повторила една чула от Съдията ругатня пред възпитаник на църквата и тогава плаках в продължение на два часа.

Мама се беше почувствала толкова гузно, че плачеше заедно с мен и ми обеща никога повече да не ме пляска. Следващият път, в който изругах, просто натърка устата ми със сапун и приключи с въпроса. Но инстинктивно разбрах какъв беше белегът по гърба на Ник. Бе широк около пет сантиметра и се извиваше около едната страна на тялото му, а краищата на ивицата бяха обсипани с рани, повечето от които тъмносини на цвят.

Повдигайки пръст, докоснах леко белега.

— Боли ли те още? — Тялото му подскочи рязко и застина на място, когато се обърна, за да ме погледне, а очите му придобиха същия нюанс на тъмносиво, както небето, когато приближаваше буря. Отвърнах на погледа му, отказвайки да отстъпя, но вътрешно бях изпълнена със смесица от ужас и съчувствие. Нищо от това не пролича на лицето ми, обаче. Разбрах какво значи гордостта. — Защо те удари?

Ръката на Ник стисна гаечния ключ, който държеше.

— Не му трябва причина. — Той погледна към ламаринената постройка — Виж, не казвай нищо на никой, става ли? През повечето време не му се мяркам пред погледа.

— Няма да кажа, обещавам. Но трябва да му сложиш някакво лекарство. — Този път бях склонна да послушам думите на леля Дарла. В главата ми заподскачаха ужасни видения на гангрена, тетанус и инфекция.

— Нямам никакви. А и без това вече изглежда по-добре.

Може и да беше така, но нямах намерение да рискувам.

— Ей сега се връщам. — Затичах бързо към пикапа и когато стигнах, затършувах трескаво из жабката, докато не намерих малката

кръгла кутийка, която търсех. Пчелен балсам.

Където и да отидеше Съдията, със сигурност носеше със себе си пчелен балсам. Купуваше го на едро, по дванайсет кутийки в опаковка, и се кълнеше, че мехлемът може да излекува всичко. От личен опит знаех, че способностите му граничеха с чудотворни. Съдията ме беше мазал с него за всичко — от рани от забити трескички до ожулено коляно и всеки път оздравявах, без да ми остават никакви трайни увреждания. Единственият нещастен инцидент, свързан с мехлема се беше случил, когато си бях помислила, че пчелният балсам е предназначен за лекуване на пчели, и намазах с него гърба на една медоносна пчела, която събираше нектар от цъфналите детелини в задния ни двор. За нещастие, мехлемът залепи пчелата за пръста ми и в крайна сметка бях ужилена. Очевидно не беше направен за лекуване на пчели, тъй като на тази преживяването изобщо не ѝ хареса.

Когато се върнах обратно при Ник, той вече беше откачил единия край на помпата.

— Вдигни си ризата.

Той спря и се загледа в кутийката, която държах в ръка.

— Какво е това?

— Пчелен балсам. Ще те предпази от инфекция. — Не обърнах внимание на веселието, което блесна в очите му, когато се изправи и повдигна ризата си толкова, колкото да разкрие раната.

Мислейки си за пчелата, загребах малко от мехлема и се заех да мажа гърба му. Кожата му беше топла под пръстите ми и въпреки мърлявите му износени дрехи, от него се носеше чистият аромат на сапун. Наблюдаваше ме с неразгадаемо изражение, когато заставах встрани на тялото му и приключих с мазането на раната, която стигаше чак до корема му.

— Ето. Готово е. — Поставих капачето на кутийката и му я подадох. — Можеш да я задържиш. Имаме още много.

Все още наблюдавайки ме, той я взе и я пусна в джобчето на ризата си.

— Да не искаш да ставаш медицинска сестра или нещо подобно?

— Не. Ще бъда писателка.

На лицето му се изписа дълбок интерес.

— Нужно е да си някой много специален, за да пишеш книги.

— Е, значи съм специална, защото ще правя точно това.

— Може и да си права, дребосъче. — Повдигна ръка и подръпна една от тъмните ми опашчици. Гласът му беше толкова нежен, че не можех да се засегна от прякора. От неговата уста прозвуча повече като гальовно обръщение, отколкото като поредната обида, свързана с ръста ми.

— Обичаш ли да четеш? — попитах, облягайки се на бронята, когато той се зае отново за работа.

— Когато мога. Старецът мисли, че четенето е губене на време. Предпочита да харчи парите си за алкохол, вместо за книги.

Това становище ме изумяваше дори повече от наранения му гръб. Всички в семейството ми четяха. Книгите за нас бяха толкова необходими, колкото храната и съня. Нямам спомен на колко години съм била, когато съм започнала да чета, но знам, че мама случайно е открила таланта ми, когато съм била на четири. Била ми купила нова приказка, обещавайки, че ще ми я прочете същата вечер преди лягане. Отказвайки да чакам толкова дълго обаче, ме заварила да я чета на куклите ми. От размера на вълнението, което предизвикало това, човек би си помислил, че съм открила лек против рака. Не можех да си представя някой да счита четенето за губене на време.

Мислех си за това странно поведение, когато улових някакво движение с ъгъла на окото си. Линдзи Суанър стоеше няколко коли по-надолу от нас и наблюдаваше Ник с пръст в уста. Беше боса, а косата ѝ беше заплетена около раменете.

— Какво прави тя тук?

— Чака ме. — Най-накрая откачи помпата и я извади изпод капака.

— Защо?

Той присви рамене и избърса потното си чело с ръка.

— Грижа се за нея.

— Защо?

— Защото никой друг не го прави.

— Сестра ли ти е? — попитах с нарастващо любопитство.

Той ме погледна предпазливо, но поклати глава.

— Не, баща ѝ беше Пол Нилънд. Почина при инцидент в дъскорезницата малко преди да се роди. Веднага след това се преместиха тук.

Заля ме внезапен изблик на съчувствие и обръщайки се, закрачих към Линдзи. Ник ме последва, изведнъж заемайки сдържана и отбранителна позиция. Трябваше да обърна по-голямо внимание на държанието му. Ако го бях направила, може би щях да си спестя много болка за в бъдеще. Но на осем знаех само едно нещо. Майка казваше, че Господ изпраща всички ни на земята с някаква цел, и в онзи ден бях решила, че моята е да спася Ник Андерсън. Ако това същевременно означаваше да помогна и на Линдзи, то бях повече от склонна да го направя.

Линдзи затрепери, когато се изправих пред нея, а сините ѝ очи се разшириха.

— Утре имаме църковна сбирка — казах ѝ. — Ще има много храна, пеене и игри. Не е нужно да се обличаш официално, нито да ходиш на църквата преди това, ако не искаш. Ще се проведе в парка. Накарай Ник да те доведе. Ще ви чакам.

Тогава не знаех, че Съдията наблюдава цялото разиграване през малкия, покрит с мръсотия прозорец на ламаринената постройка. По пътя обратно към вкъщи беше замислен.

— Допада ли ти онова дете Андерсън?

Когато ми зададе въпроса, седях с подвити крака и се чудех дали ще успея да го убедя да спре до универсалния магазин, за да си взема сода.

— Става като за момче.

— Може и да си права, сладката ми. — Той потърка късата си коса с ръка. — Но внимавай с него. Не позволявай на нежното си сърце да замъгли здравия ти разум.

Въздъхнах, когато подминахме магазина, без да забавим.

— Поканих него и Линдзи на сбирката утре. Дали ще е проблем?

— Предполагам, че не. Но най-добре да кажеш на майка си и да не се разочароваш, ако не дойдат.

— Добре, сър.

Майка ми, Ели, беше най-малката от дъщерите на Съдията и единствената, която се беше омъжила. Леля Дарла беше най-голямата, а леля Джейн — най-тихата, беше средната дъщеря. Всички те живееха със Съдията в старата, голяма двуетажна къща, която се простираше наскрел малката ни ферма на километър и половина от града.

Знаех, че имат по-голям брат, чичо ми Върн, но никога не го бях виждала. Бил си тръгнал много преди да се родя и се оженил за жена, която семейството не одобрявало. В редките случаи, когато се споменаваше за него, се говореше шепнешком от всички, с изключение на мама. За най-голямо раздразнение на леля Дарла, тя нямаше проблем да споменава името му по всяко едно време.

— Той ми е брат и ще говоря за него, когато си поискам — дочух майка ми да заявява един ден, когато влетях през вратата на кухнята. Седеше на масата и добавяше последните щрихи на домашния лимонов пай. Леля Дарла беше на мивката и миеше зеленчуци. Разумна както винаги, леля Джейн вече беше избягала от стаята. — Без значение дали ти харесва, сестричке — продължи майка ми, — Върн все още е част от семейството. Мисля, че е срамота, задето не се виждаме с него или с децата му.

— Срам е точната дума — тросна се леля Дарла. — Върн е засрамен от онази жена, за която се ожени, какъвто и трябва да бъде. Представи си само, да се ожени за някоя, която е танцувала в бар! — Тази дискусия не беше нищо ново за мен. Опитвайки се да остана незабелязана, взех една чаша от шкафа и се приплъзнах към каната с лимонада на масата. Не стигнах далеч, преди леля Дарла да прекъсне тирадата си и да подуши подозрително.

— Бензин ли надушвам? — приведе се към мен и подуши отново. — Бензин е! Аликс, къде си била?

— Отидох до автоморгата със Съдията. Трябваше да вземе горивна помпа за колата.

— Кълна се, Съдията сигурно си е загубил ума, щом е завел едно малко момиченце на онова място. Ели, нима ще го оставиш да прави подобни неща? — Мама ми се усмихна, а синьо-зелените ѝ очи, които бяха досущ като моите, заблестяха.

— Изглежда е оцеляла от пътешествието.

Докопах се до лимонадата и си налях една чаша, преди да седна.

— Мамо, поканих Ник Андерсън и Линдзи Суанър на църковната сбирка. Съдията каза, че трябва да те предупредя.

Трябва да ѝ призная, че успя даже да не премигне.

— Много мило от твоя страна, Аликс. Отдавна трябваше да се сетим да ги поканим. — Хвърли поглед към леля Дарла и аз надзърнах над рамото си точно навреме, за да видя как устата ѝ се затваря рязко.

Леля Дарла не беше единствено главният ни защитник срещу мръсотията, беше също така непоколебим покровител на нашата почтеност. Всеки признак, който застрашаваше позицията ни в обществото, я докарваше до разтърсващи пристъпи на праведен гняв и лекции относно правилата за правилно поведение.

Въпреки че никога не ми се бе казало подобно нещо, знаех, че разводът на майка ми и настояването ѝ двете с нея да запазим моминското ѝ име беше довело до нещо като скандал в семейството. Но макар да бе най-малката, майка ми беше единственият човек на тази земя, който можеше да обуздае леля Дарла само с един поглед.

Обърнах се отново към нея.

— Може ли да дам някои от моите книги на Ник? Баща му не иска да му купи нито една.

Зад мен леля Дарла изпръхтя, но аз не ѝ обърнах внимание.

— Книгите са твои, Аликс, можеш да правиш с тях каквото поискаш.

— Благодаря ти, мамо. — Скочих от стола. — Още сега ще избира няколко. — Веднага щом стигнах стълбите, спрях и се обърнах да подслушвам. Бях открила, че наистина интересните разговори винаги започваха, след като напуснех стаята. И този път не останах разочарована.

— Правиш грешка, като ѝ позволяваш да се забърква с онова момче. — Гласът на леля ми се понесе през вратата. — Знаеш какъв е Франк Андерсън.

— Да, знам. — Гласът на мама беше спокоен. — Също така знам, че момчето няма вина. Би ли приписала бащините грехове на сина, сестричке?

Леля ми изсумтя.

— Крушата не пада по-далече от дървото. Дай му още година или две, и ще се превърне в копие на баща си.

— Ако наистина стане така, кой ще е виновен? От самото начало знаехме, че Франк Андерсън не е годен да отгледа дете, но всички си затворихме очите. Кой тогава действа правилно? Ние, като игнорираме момчето, или Аликс, която е достатъчно загрижена, за да се опита да му подаде ръка? Ако се появи утре, възнамерявам да го покана да идва в тази къща всеки път, когато пожелае.

— Не би посмяла!

— Да, бих. Вече няма да си затварям очите. Може би ще успеем да покажем на този млад мъж, че в живота има нещо повече от нещата, които научава от Франк.

О, сладко блаженство! Затворих очи и по тялото ми се разля чувство на правосъдие. Мама беше на моя страна. Щеше да ми помогне да спася Ник. Как бихме могли да не се справим заедно?

Подскочих гузно на първото стъпало. Леля Джейн стоеше в горната част на стълбището с ръце, кръстосани на гърдите, и ме наблюдаваше. Повдигайки пръст към устните си, тя килна глава към спалнята.

След мама и Съдията леля Джейн беше най-любимият ми човек на този свят. Често се чудех откъде бе наследила външния си вид. Всички притежавахме тъмни коси и светли очи, но косата на леля Джейн беше в топъл меден цвят, а изразителните ѝ очи бяха тъмни като нощта. Мама казваше, че е одрала кожата на прабаба им, но тъй като нямаше никакви снимки на госпожата, трябваше да се задоволя само с думата ѝ.

Бях дочула откъси от разговори, които ме заставиха да вярвам, че леля Джейн някога е била влюбена до уши, но поради обстоятелства, над които не е имала контрол, е изгубила мъжа на живота си. Това я беше превърнало в трагична фигура в очите ми, спяща красавица, която очакваше заветната целувка от своя принц.

Веднага щом се отдалечихме от кухнята, тя постави длан на рамото ми.

— Аликс, знаеш, че не е възпитано да подслушваш разговорите на други хора.

— Да, госпожо — провесих нос.

Тя докосна брадичката ми с пръст и повдигна главата ми нагоре, докато не срещнах погледа ѝ.

— Кажи ми какъв е този внезапен интерес към момчето Андерсън?

— Не знам. Предполагам просто ме е жал за него.

— Сигурна ли си, че това е всичко?

— Не е само това. Допада ми. Не е като баща си — казах с леко предизвикателство.

На устните ѝ се появи усмивка.

— Радвам се. Да помогнеш на някого, защото те е жал за него, е едно, но да го направиш, защото го харесваш и си загрижен за съдбата му е съвсем друго, по-добро нещо. Това означава, че не го правиш за себе си.

— Леля Дарла казва, че благотворителната работа в дома за деца я кара да се чувства добре.

— Знам, но това е различно, Аликс. Домът е институция. Там се разчита на благотворителността на хората, които помагат с грижите за толкова много деца, които без тях не биха имали къде да живеят. Ник Андерсън не е институция. Той е човек. Как, смяташ, би се почувствал, ако мислеше, че гледаш на него като на благотворително дело?

Знаех как би се почувствал. Обиден, възмутен, ядосан и наранен.

— Не е така, лельо Джейн. Кълна се.

Тя кимна.

— И аз си помислих същото, но исках да се убедя, че разбираш разликата. Бъди негова приятелка, миличка, но не го обиждай, като изпитваш съжаление към него. Никой не иска състрадание.

— Добре, госпожо.

Така се сдобих с още един съюзник в мисията си да спася Ник. И въпреки че тогава още не го знаех, щеше да се окаже, че Съдията представляваше най-голямата атракция от всички ни за това самотно момче със силно и стабилно сърце.

ВТОРА ГЛАВА

Морганвил имаше един градски парк — добре поддържана площ от четиридесет декара, която се простираше в едната част на хълма и предлагаше забележителна гледка към града отдолу. Преди няколко години общината построи тоалетни, алеи за бягане и добави още една, по-модерна детска площадка. Но в деня, в който семейството ми срещна Ник, там имаше само многобройни маси за пикник, няколко почернели железни скари върху тръбни стойки, две люлки и пързалка, всичко натрупано под сянката на величествените дъбове, брястове и евкалиптови дървета.

Църквата, която в най-добрия случай никога не бе представлявала любимото ми място за прекарване на една топла лятна утрин, се беше оказала истинско изтезание. Бях нетърпелива и нервна, неспособна да покажа и грам заинтересованост, докато стоях на дървената пейка, притисната между мама и Съдията. Мама ме беше смъмрила вече два пъти да стоя мирно, а Съдията продължаваше да ми предлага дъвка. Трябваше да спра да приемам след петата. Зъбите ми залепяха един за друг и едва успях да си отворя устата, за да дъвча.

Когато и последното „Амин“ беше казано, затичах към тоалетната, избягвайки енорияшите като стоманено топче в машинка за пинбол, за да сменя прилежната си рокля с къси дънкови панталонки и червено потниче. Когато излязох отвън, повечето от жените, включително майка ми и лелите ми, бяха тръгнали към парка и знаех, че най-вероятно събираха заедно масите, сервираха храната и запазваха място за всеки член от семействата си. Повечето от мъжете се бяха събрали на групички пред църквата, където пушеха, разговаряха и се смееха.

Забелязах Съдията зад един облак от тютюнев дим и запристъпих от крак на крак в очакване на пауза между разговора. Ами ако Ник и Линдзи се появяха и след това си заминеха, защото не съм там? Тази мисъл беше достатъчна да ме накара да задърпам ръката на Съдията и когато той тръгна към пикапа, ме заля облекчение.

Що се отнасяше до храната, църковната сбирка можеше да мине и за галавечеря. Шест маси бяха съединени, а изтърканите им повърхности бяха покрити с набор от разноцветни ленени покривки. Скърцаха от тежестта на купите и съдовете, сгъчкани плътно без даже сантиметър пролука помежду им. Жените се суетяха около храната, премахвайки пластмасовите капаци и алуминиевото фолио, хвърляйки скришни погледи към приносите на другите и тайно сравнявайки ги със своите.

Веднага щом пикапът спря, аз изскочих от колата и препуснах към мама. Смееше се заедно с Елена Морган, когато отидох при нея.

— Виждала ли си ги? — прошепнах настоятелно.

Привеждайки се надолу, тя приближи устните си до ухото ми.

— Отсреща пред гората. Увери се, че ще остане, Аликс.

— Непременно. — Погледът ми вече обхождаше сенчестия район в края на парка. Отне ми известно време да го открия. Черните му панталони и риза се сливаха със сенките, а той стоеше толкова неподвижно, сякаш беше част от тях. Беше сам.

Изваждайки на показ всичкото достойнство, което изобщо не притежавах, се опитах да закрача небрежно към него. Въпреки че можех да видя единствено силуета му, усещах, че ме наблюдава.

— Здравей. — Спрях пред него, а той изправи гръб и се загледа надолу към мен така, сякаш бях загадка, която трябваше да разреши. — Радвам се, че дойде.

— Няма да оставам. Дойдох само да те предупредя да не чакаш. Линдзи не обича да е около непознати. — Дрехите му бяха по-чисти от обикновено, ризата му прилежно изгладена, а по износените му джинси нямаше петна. Ако не е искал да остане, защо тогава се беше постарал така?

Това прозрение ме направи още по-решителна в целта си да го накарам да не си отива.

— Не можеш да си тръгнеш. — Хванах ръката му. Ако мислех, че ще помогне, щях да увия ръце около краката му и да не се пускам за нищо на света, само за да го убедя да остане в парка. Как щях да го спася, ако не съдействаше? — Имам нещо за теб.

— Какво? — Опита се да се измъкне от хватката ми, но аз отказвах да го пусна. Усещах ръката му толкова приятно в моята. Силна и топла.

— Донесох ти някои от моите книги.

От него засия копнеж, въпреки че отказваше да го признае.

— Не приемам подаяния.

— Не е подаяние. Не ти давам книгите, просто ти ги заемам. Точно както правят библиотеките. А и без това вече съм ги чела и само стоят и събират прах. — Това не беше напълно вярно, но се надявах Господ да погледне снисходително на малката ми лъжа.

След два часа в тревожно обмисляне бях решила да му дам най-скъпоценните си бижута от лавицата си с книги — трилогията „Властелинът на пръстените“ от Толкин. По онова време не разбирах, че повечето деца не са на моето напреднало ниво на четене, но дори и да го осъзнавах, щях да съм убедена в способността на Ник да вникне в основата на историята. Не съм сигурна защо вярвах толкова силно в него. Знаех само, че беше така.

Той се поколеба, а сивите му очи обходиха тълпата от хора, която изпълваше парка. Можех направо да прочета мислите му.

„Не ми е тук мястото — мислеше си. — Ще ме накарат да си тръгна.“

— Мама каза да се уверя, че ще останеш — примамих го. — Ще нараниш чувствата ѝ, ако не обядваш с нас. Тя и лелите ми готвиха в продължение на дни. — На юг приемахме учтивата манипулация и лъжливата тактичност като майчино мляко.

— Казала си ѝ, че си ме поканила?

— Да. И тя каза, че си добре дошъл в къщата ни винаги, когато пожелаеш.

— Не ме лъжеш, само за да ме накараш да дойда там, нали, дребосъче? — Когато очите му срещнаха моите, погледът му беше нежен като гласа му.

— Аз не лъжа. — Скрих свободната си ръка зад гърба и кръстосах пръсти, за да се подсигурия, ако случайно Бог беше слушал разговора ми с Ник за книгите. — Ако лъжеш, отиваш в Ада.

— Наистина ли е казала така?

— Да. И Съдията също се съгласи, че можеш да дойдеш.

Той се стегна видимо и кимна.

Когато пристъпих от дърветата, дърпайки Ник след себе си, всяко едно дете в парка застина на място и зяпна към нас. Без съмнение репутацията ми току-що се беше вдигнала няколко нива

нагоре — или надолу, зависи от гледната точка — но за пръв път не ме интересуваше. Единственото, което имаше значение, бе ръката, която, колкото повече приближавахме към масите за пикник, толкова по-силно ме стискаше. Част от него не можеше да повярва, че ще бъде така лесно приет, колкото аз го правех да звучи, и сякаш всеки момент очакваше да чуе присъдата си.

Бученето от разговорите на възрастните изведнъж спря, когато поведох Ник към майка ми. По бузите и шията му се появиха червени петна, а потта направи ръката му хлъзгава в дланта ми.

— Видя ли, мамо? Казах ти, че ще остане.

— Така е. — Тя се усмихна на Ник. Майка ми винаги беше красива, но когато се усмихнеше, можеше да чуеш как небесният хор започва да пее. — Ник, радвам се, че успя да дойдеш. Масата ни е точно ей там и очаквам от теб да се присъединиш към нас, чу ли?

— Да, госпожо.

Сигурно и той беше чул хора, защото гледаше към майка ми така, сякаш беше видял ангел. Елена Морган присви устни в тънка линия зад мама и размени отворен поглед с Гретчен Трийс, съпругата на кмета. Надявах се Ник да не ги е видял.

Двете жени, заедно с майка ми и лелите ми, бяха ядрото на висшето общество в Морганвил. Градът беше кръстен на един от предците на Иън Морган и те притежаваха дърводобивната компания, която осигуряваше работа на по-голямата част от хората в областта. Господин Хауърд, бащата на най-добрата ми приятелка Джена, работеше за тях. Хю, единственото дете на Морган, беше на същата възраст като мен и тъй като майките ни бяха приятелки, бяхме принудени да търпим компанията си още от пеленачета. Хю винаги ме дърпаше за косата или се възползваше от състезателната ми натура, като ме предизвикваше да се впускам в еднакво опасни и глупави подвизи. По-голямата част от белезите ми бяха вследствие на предизвикателства, на които не бях успяла да устоя. Но никога не бях смятала Хю за злонамерен. Той беше просто момче, което обичаше да ме закача, и въпреки че беше станало отегчаващо, не ми пречеше.

Пиги Трийс^[1], или както всички други, освен мен и Джена, я познаваха като Пеги, беше друго нещо.

Русокосата, затлъстяла дъщеря на кмета Тим и Гретчен беше разглежена до безобразие. Ако съществуваше дете, което да притежава

вродена ненавист, то това беше Пеги. Постоянно се мъкнеше с Хю и се подиграваше на другите деца, но най-вече на мен. Мразехме се със страстта на родени врагове. В момента стоеше до Хю с ръце на месестите си бедра и се подсмиваше самодоволно насреща ми. Обърнах им гръб.

— Мамо, къде остави книгите?

— В кошницата върху нашата маса.

Дръпнах ръката на Ник.

— Хайде. Почакай само да видиш какво съм ти донесла. — Ако знаех каква болка щяха да му донесат тези книги още даже преди да е свършила седмицата, съмнявам се, че щях да му ги дам. Но пък, ако бях могла да видя бъдещето, що се отнасяше до Ник, най-вероятно щях да направя много неща по различен начин.

Подавах му ги една по една и обяснявах, че се разказват за хобити — малки хора, които живеят на едно място, наречено Средната земя. Ник взимаше всяка книга, сякаш беше направена от рядко и скъпоценно стъкло, което можеше да се счупи, ако го докоснеше неправилно.

— Чела си ги? — Той погледна от дебелиите книги към мен и обратно.

— Разбира се. Те са ми любимите, но харесвам всякакъв вид научна фантастика и фентъзи. Имам страшно много. Когато прочетеш тези, можеш да ги върнеш и да си избереш каквото поискаш.

— Защо правиш всичко това? — Едната му ръка погали книгите.

— Защото книгите са направени, за да се четат — казах му. — А ти обичаш да четеш.

— Църковен пикник е едно, но роднините ти няма да искат да се въртят из къщата ви.

— Казах ти, мама каза, че си добре дошъл винаги, когато пожелаеш.

— Държала се е любезно.

— Мама винаги е любезна, но никога няма да каже подобно нещо, ако не го мисли наистина. — Започна да ми вярва едва по-късно същия ден, когато бяхме седнали да ядем. Съдията беше този, който го убеди.

Пикниците ни имаха строга йерархия що се отнасяше до сервирането на храната. Един от мъжете казваше молитва, а след това

започваше хаосът. Чиниите на децата се приготвяха първи и когато те седнеха и се захванеха с храната, се нареждаха мъжете, около които жените се суетяха, за да се убедят, че имат достъп до всичко. Жените бяха последни, като внимаваха да опитат от всяко едно ястие на масите, за да не остане някой с наранени чувства.

Когато извикаха децата, Ник ме последва неохотно. Докато вървахме надолу към масите, бяхме като остров от двама сред море от деца, всяко едно дръпвайки се надалеч, ако го приближим. Когато ми стана ясно, че няма да се самообслужи, го направих вместо него, отрупвайки чинията му с всичко, което мислех, че ще му хареса. Цяла камара картофена салата, боб, варена царевица и пикантни яйца, покрити с резени шунка, пържено пиле и хлебчета. Хартиените ни чинии заплашваха да се сгънат на две и да паднат на земята, докато ги носехме към масата.

Оставих Ник да гледа между храната и книгите с непроницаемо изражение на лицето си и се втурнах обратно към тълпата, за да измъкна две соди от купата с лед. Когато се върнах обрано, Съдията беше заел мястото срещу Ник и го разпитваше за двигатели. Едно от най-хубавите качества на Съдията беше, че никога не разговаряше с теб като с дете.

— Обичаш ли да поправяш двигатели? — дочух, като плъзнах едната сода пред Ник.

— Да, сър. Двигателите имат смисъл — като голям пъзел са. Всяка част си има място, на което пасва, и моторът няма да проработи, ако тази част не е където трябва.

Съдията кимна.

— Проблемът е да откриеш кои са развалените части. Надявам се горивната помпа, която купих вчера, да помогне. Работя по този „Шевролет“ вече трета година и все още не съм успял да го подкарам.

— Какво прави, когато се опитате?

И просто ей така Ник потъна в разговора. Двамата със Съдията говореха за двигатели до късния следобед. Според мен даже не беше видял, че е изпразнил чинията си докато, поставил една ръка закрилчески върху книгите, обсъждаха възможните механични повреди и как да се справят с тях. Даже присъствието на майка ми и лелите ми не беше забавило хода на дискусиата. Останах с тях, лишавайки се от шанса да видя сметката на другите в играта на

софтбол след вечеря, доволна просто да наблюдавам Ник. Никога досега не го бях виждала толкова оживен, толкова ентусиазиран и това ме заплениваше. Беше красив по начин, за който никога не бях помисляла.

Кичурите на черната му коса отразяваха светлината в синьо-бели нюанси, когато се движеше. Сивите му очи блестяха с интерес. А когато се смееше, на бузите му се появяваха трапчинки, придавайки му дяволито изражение. Веднъж хванах майка ми и двете ми лели да го зяпат с изумени изражения, преди да си разменят многозначителни погледи.

Като погледна назад, подозирам, че това беше денят, в който хлътнах по Ник. Бях само на осем и не разбирах какво е любов и страст — щях да си помисля, че са отвратителни, ако някой ми ги беше обяснил — но докато го наблюдавах, вътрешно се изпълвах с топлина и чувство на удовлетвореност.

Някак си мисията ми да го спася се превърна в такава да го задържа до себе си толкова, колкото да мога да го виждам всеки ден. В съзнанието ми се завихриха схеми и планове, но Съдията разреши дилемата ми още преди да успея да приложа някой от тях в действие. Когато пикникът приключи и всички започнаха да събират нещата си, за да се прибират, Ник вече се беше съгласил да помага на Съдията с работата по шевролета, винаги когато имаше време.

Училището щеше да започне в петък след пикника, което означаваше, че ми оставаха само още няколко дни да се насладя на свободата си. В сряда Джена получи позволение да ме навести за един ден от дракона Другин — съседката, на която баща ѝ плащаше да я гледа, докато беше на работа. Тази година започвахме четвърти клас и двете проведохме задълбочен анализ на всичко — от учителите и дрехите, които си бяхме купили, до останалите деца в класа.

Някак успях да се въздържа да не повдигна темата за Ник. Той беше мой и не исках да го делия дори с най-добрата си приятелка. Джена ми напомняше много на малкото сираче Ани^[2]. Не притежаваше нейните весели очи, но определено имаше същата коса. Беше яркочервена, заплетена купчина от огнени къдрици, която изключваше всеки опит да бъде оформена. Характерът ѝ съвпаднаше

идеално с косата ѝ. Беше динамична, никога не стоеше на едно място и не спираше да говори. Джена имаше склонност да прекалява понякога, но за мен беше свършена. Въпреки че далеч не бях от срамежливите, повече се наслаждавах да слушам, отколкото да говоря, което устройваше Джена перфектно. Нямахме нещо, което да обичам повече от това да се сгуша с някоя книга в продължение на часове. Джена смяташе, че книгите са вид изтезание, наложено ни от садистичните учители, които искаха да направят живота ни нещастен. Бях се потрудила всячески да променя възгледа ѝ, но, честно казано, мисля, че просто не можеше да се застои твърде дълго на едно място, за да чете.

Този ден бяхме в плевнята и си играехме с последното котило малки котенца.

Бяха на три седмици, клатушкащи се на слабите си крачета, докато опознаваха нас и заобикалящия ги свят. Майката, все още полудива, стоеше от другата страна на плевнята и бдеше зорко над бебетата си.

— Хю те харесва — отбеляза Джена.

— Гадост! Не е вярно. — Прокарах ръка по меката козина на едно черно котенце, което се беше залепило за блузата ми като велкро.

— Затова винаги те дразни.

— Той се дразни с всички. Просто си е такъв.

— Е, аз мисля, че е сладък.

— За теб всички момчета са сладки. — Джена беше на светлини години от мен, щом станеше въпрос за противоположния пол. Беше стигнала дотам, че всички момчета се бяха превърнали в напаст още в трети клас.

С крайчеца на окото си улових някакво движение и погледнах към отворените врати на плевнята. Очите на Ник срещнаха моите и той се усмихна леко, преди да изчезне към навеса. През последните дни изглежда беше придобил необичайната дарба да предсеща кога Съдията щеше да работи по шевролета си. Веднага щом Съдията вдигнеше капака, Ник се появяваше. Привеждаха се над двигателя като доктори, опитващи се да спасят живота на пациент върху операционната маса, съвещавайки се един с друг, докато човъркаха това и бутаха онова. Обикновено стоях наблизо като медицинска сестра, очакваща да плесне нужния инструмент в нечия длан.

— Гаечен ключ.

Пляс!

— Отвертка.

Пляс!

Но днес имах компания. Трябваше да се справят без мен.

— Какво прави той тук? — Сините очи на Джена се присвиха, докато ме наблюдаваше.

— Помага на Съдията с ремонта по колата му.

Тя раздвижи една сламена пръчица над земята, оставяйки едното от котенцата да подскача игриво в опит да я хване.

— Пиги разправя на всички, че си влюбена в него, защото си го довела на пикника в неделя. Нарича го Мърлявия Ники.

Моментално настръхнах.

— Той не е мърляв. Много по-чист е от Пиги. Тя се поти постоянно. — Джена и баща ѝ не бяха присъствали на пикника. Когато изобщо ходеха на църква, посещаваха методистката близо до дома им.

— Знам. — Чипото ѝ носле се смръщи. — Трябваше да стоя до нея в час по рисуване миналата година. Защо тогава го заведе на пикника?

Присвих рамене.

— Защото е приятен, веднъж щом го предразположиш да разговаря с теб. Харесвам го. И не е като баща си. Чете книги.

Тя завъртя сините си очи.

— Това вече обяснява всичко. За тебе всеки който чете, е светец. Той най-вероятно ти е сродната душа.

— Какво е сродна душа?

— Човекът, за който се предполага, че ще се омъжиш, когато пораснеш.

— Аз няма да се омъжвам — настоях. — Ще бъда писателка.

— Не искаш ли да имаш деца?

Помислих над въпроса за няколко секунди. В църквата имаше няколко бебета и винаги ми бе харесвало да си играя с тях.

— Може би.

— Е, трябва да си омъжена, ако искаш деца.

— Лиз Суанър не е омъжена, а има шест.

Загледахме се една в друга, докато размишлявахме над тази мистерия.

— Може би ако беше омъжена, нямаше да има толкова много — предположи Джена. — Нека да отидем да попитаме майка ти.

— Добре.

Мама разреши дилемата изключително лесно. Каза ни, че много премисляме нещата, и натика топли бисквитки в шепите ни.

Малко след това Джена трябваше да си тръгва, затова оставихме темата, но аз не можех да спра да се чудя. Ник със сигурност щеше да знае. В крайна сметка живееше точно до семейство Суанър. Проблемът беше как да го измъкна от Съдията достатъчно дълго, за да успея да го попитам. Имах предчувствието, че Съдията нямаше да одобри, че обсъждам подобно нещо с Ник.

В този ден не ми се отвори възможност да задам въпроса си. Когато отидох до навеса, той вече си беше тръгнал. Не го видях отново до следващата нощ, а когато го зърнах тогава, от паника всички мисли бяха изскочили от главата ми.

— Аликс, занеси остатъците от вечерята на котките в плевнята — извика майка ми от кухнята.

— Добре, мамо. — Лежах по корем на пода във всекидневната, четейки и слушайки песента на цикадите през отворения прозорец, докато отвън нощта се спускаше над нас. Съдията беше захапал лулата си и седеше в креслото с вестник в ръка.

Въпреки че бяха минали години, откакто в плевнята бе имало коне или крави, все още беше подслон за много други по-малки животни. Не служеше само за убежище и развъдник на голяма популация от котки, тъй като понякога имахме и някое бездомно куче, няколко бухала, гълъби, катерички, един-два опосума и, разбира се, мишки. Веднъж даже бях стреснала една малка сива лисица. Вероятно поради всички тези причини не се изненадах, когато дочух шумолене в задната част на постройката.

Там имаше няколко железни чинийки и аз изсипах поравно съдържанието на купата в тях, използвайки лъжицата, за да оберат последните капки. По-дружелюбните котки се бяха втурнали към мен веднага щом влязох в плевнята. Другите чакаха да се изправя и да се отдръпна от храната.

Отново се чу шумолене, последвано от тих стон. Космите по врата и ръцете ми настръхнаха, когато се загледах в тъмнината. Нито едно животно не издаваше подобен звук.

— Кой е там?

Когато никой не отговори, пристъпих към вратата и се пресегнах да светна лампата.

Съдията беше прекарал ток в плевнята, когато беше преустроил стаята за фураж и инструменти в жилищно помещение за господин Боб, нашия майстор. След като той почина, никой не използваше стаята, въпреки че все още беше обзаведена и се почистваше редовно.

Поемайки си дълбоко въздух, натиснах ключа и ахнах, когато видях откъде идваше звука. Ник лежеше на една страна, свит закрилнически около нещо, което притискаше към корема си. Купата, която държах, се изплъзна от пръстите ми и аз се впуснах към другия край на постройката и паднах на колене до него.

— Ник? Какво има? — Беше толкова неподвижен, че бях ужасена и изплашена да не е мъртъв. — Ник? — Когато докоснах рамото му, за да го разтърся, той простена отново и отвори очи, чиито сиви дълбини бяха изцъклени от болка.

— Книгите ти... — прошепна той. — Опитах се да ги скрия, но той ги откри. Щеше да ги изгори. Не можех да му позволя. Трябваше да ти ги донеса. — Бавно отдръпна едната си ръка, за да разкрие книгите, които стискаше толкова силно.

Осъзнах, че ръката ми е мокра, чак когато се пресегнах към тях. Втренчих се с ужас в червения цвят, който покриваше пръстите ми.

— Кървиш!

— Добре съм. Трябва да тръгвам.

Той се помъчи да се изправи, но аз го задържах на място. Никога не разбрах как беше извървял петте километра от автоморгата до фермата ни. Но един поглед към гърба му ме убеди, че и всичкият пчелен балсам на света нямаше да му помогне. Ризата му беше разкъсана, а от многобройните му рани се стичаше кръв. Трябваше да повикам помощ, и то възможно най-бързо.

— Не мърдай. Ще отида да повикам мама.

— Не! — Ръката му се впи в рамото ми. — Обеща, че няма да казваш на никого. Ако разберат, ще ме затворят в някой дом.

Очите ми се напълниха със сълзи, когато се опита да се изправи отново. Не можех да го оставя да си тръгне. Никога нямаше да стигне до вкъщи.

— Чакай. Моля те. Нека повикам Съдията. Ще го накарам да обещае да не прави нищо, докато не му обясня. Той ще знае как да постъпи. — Слабото му тяло се разтrese и той се отпусна отново на земята като спукан балон. В света на Ник нямаше сиви нюанси. Всичко беше черно и бяло. Или си добър човек, на който може да се има доверие, или не. Той вече беше решил, че аз и Съдията спадахме към първата група.

— Накарай го да обещае — прошепна той, а очите му започнаха да се затварят.

Изскочих от плевнята по-бързо, отколкото съм се движила някога, забавяйки едва когато приближих кухнята, като през цялото време се страхувах да не си промени решението и да се опита да си тръгне, преди да съм повикала помощ. Майка ми и лелите ми все още почистваха след вечерята и аз скрих окървавената си ръка зад гърба ми, за да не я видят.

— Аликс? Къде е купата?

— Съжалявам, забравих я в плевнята. Ще я взема след секунда.

Съдията вдигна поглед, когато се наклоних към облегалката на креслото.

— Моля те, ела отвън с мен. Спешно е — прошепнах.

Едната му вежда се повдигна, но той затвори вестника, изправи се и ме последва в мрака.

— Какво не е наред, Аликс?

Една самотна светулка се понесе между нас и аз срещнах погледа му.

— Преди да ти споделя, той каза, че трябва да обещаеш да не казваш на никой друг.

— Кой е казал, че трябва да обещаю?

— Ник. Моля те, Съдия. Страхува се, че ако и другите научат, ще го изпратите в дом. — Сигурно беше усетил отчаянието в гласа ми, защото кимна с глава.

— Добре, обещавам, че никой няма да го изпраща в дом.

— В плевнята е и е ранен много лошо. — Протегнах ръката си, за да му покажа кръвта. — Не знам какво да правя.

Той стисна челюст и тръгна натам.

— Остани тук.

— Не мога. Ще си тръгне, ако не съм с теб.

Когато не отговори нищо, го приех като позволение да го последвам. Що се отнасяше до мен, аз отговарях за Ник, и ако трябваше да бъда наказана, задето останах с него, то щях да поема риска.

Бях чувала много хора в града да казват, че Съдията бил като ангел на отмъщението всеки път, когато се изправял в съда, и че правосъдието и честта за него били по-важни и от собствения му живот, но до онази нощ не знаех какво имаха предвид всички. Не бях виждала Съдията да се ядосва, поне не и дотогава.

Ник беше успял да се изправи. Главата му висеше отпусната и дишаше тежко, когато Съдията го стигна. Цялото тяло на дядо ми застина и мога да се закълна, че в очите му лумна пожар. От устата му се изля порой от думи, които не бях чувала никога преди това, но когато заговори на Ник, гласът му беше нежен.

— Ще ти помогна да се изправиш, синко. Аликс, отвори вратата към стаята на господин Боб. Ще го сложим там.

Побързах да изпълня нареждането, като светнах лампите и издърпах завивките на двойното легло в ъгъла. Изискванията на господин Боб бяха прости. Легло, фотьойл с масичка до него, електрическа печка, когато нощите през зимата застудяваха, и тоалетна.

Тъй като се беше хранил заедно със семейството, нямаше кухня.

Лицето на Ник беше пребледняло, но той не издаде и звук, когато Съдията го постави на леглото.

— Вече вдигаш температура — каза Съдията, внимателно премахвайки остатъците от ризата му. — Легни по корем. Аликс, вземи аптекката от банята и намери нещо чисто, в което да сложиш топла вода.

Аптекката не се оказа проблем. Държахме я в шкафа за лекарства над мивката в банята. Имаше и шишенце с аспирин, което също грабнах. Но нещо, в което да сложа топла вода, беше малко по-трудна задача, освен ако не исках да обяснявам на майка ми какво се случваше.

В плевнята нямаше никакви съдове, нито кофи. Чакай малко! Купата, в която бях донесла остатъците от вечерята!

Стрелнах се обратно в плевнята, сграбчих я и я сложих в мивката. Там я изтърках със сапун за ръце и я изплакнах до блясък. Когато се напълни с топла вода, пуснах вътре една кърпа от шкафа и я занесох на Съдията.

— Ще се опитам да бъда внимателен, синко, но все пак ще боли.
— Съдията повдигна кърпата и започна да забърсва кръвта от гърба на Ник. Съпричастна към страданието му, аз седнах на пода до леглото и хванах ръката му.

— Баща ти ли направи това? — Предвид обстоятелствата, беше направо удивително колко спокоен звучеше Съдията.

Ник не отговори.

— Трябва да те прегледа лекар.

— Не. Ти обеща. Той просто се напи, това е.

Съдията стисна зъби толкова силно, че можех да чуя как изскърцват.

— От сега нататък, когато започне да пие, ще идваш тук. Това вече е твоята стая, чуваш ли?

— Не мога. Ще дойде да ме търси и ще ви създам проблеми.

— Остави на мен да се притеснявам за това. Аз ти обещах нещо, сега искам и ти да го направиш. Когато започне да пие, ще идваш тук.

Ник се поколеба, след което кимна немощно.

— Обещавам.

Когато гърбът му беше почистен и намазан с лекарство, Съдията откри една от тениските на господин Боб и я облече на Ник, пхна го под завивките и се обърна към мен.

— Аликс, остани тук и го наглеждай, докато се върна. Трябва да се погрижа за нещо.

— Какво трябва да правя?

— Просто не му позволявай да става от леглото и му давай вода, когато е жаден.

— Да, сър.

Разбрах къде беше ходил онази нощ чак след години. Беше се отбил до къщата на шерифа и заедно се спречкали с Франк Андерсън. Не само заплашили да му отнемат Ник, но Съдията му обещал да го вкара на топло за доста дълго време, ако отново го докосне. Шерифът

го информирал, че Ник има позволенията да остава в нашата къща всеки път, когато пожелае, и ако Франк е достатъчно умен, за да проумее кое е по-добре за него, то ще се примири със ситуацията.

И въпреки че никой никога не го потвърди, бях сигурна, че жените в семейството ми също знаеха какво се беше случило. Изведнъж котките в плевнята започнаха да получават по три ястия дневно, всички внимателно аранжирани в най-красивите ни съдове, заедно с вилица и чаша мляко. За първи път дори леля Дарла не каза нищо.

Останах с Ник онази нощ, без да пускам ръката му и за момент, като от време на време разговаряхме, когато можеше.

— Няма да си в състояние да дойдеш на училище утре.

— Трябва да отида. — Той се размърда неспокойно, мръщейки се, когато гърбът го заболя от движението.

— Не, не трябва. Никога не правим нищо в първия ден. Ще открия кой е учителят ти и ще взема списъка ти с учебните материали.

— Не ме интересува това. — Той се взираше в мен изпод притворените си клепачи. — Трябва да съм там заради Линдзи. Ще се изплаши, ако не отида.

— Ще ѝ кажа, че си добре. Даже ще си играя с нея, за да не се притеснява.

— Няма да играе. — Той се поколеба. — Тя не е като теб, дребосъче. Не говори с никой друг, освен с мен, и то само когато се налага.

— Бавноразвиваща се ли е?

— Не. Може и да е малко бавна, но вината не е нейна. Никой досега не се е интересувал от нея, нито се е опитвал да ѝ помогне. — Гласът му беше малко по-висок от шепот и можех да видя, че едва се бореше срещу съня.

— Заспивай — казах му. — Ще се погрижа утре Линдзи да е добре и няма да я изплаша. — Все още стоях на пода, но се приведох напред, така че главата ми да е на възглавницата до неговата и челата ни почти да се докосват.

— Ти си нещо специално, дребосъче — промърмори той.

— Както и ти — отвърнах аз.

Трябва да съм заспала там, защото, когато се събудих на следващата сутрин, бях в леглото си.

[1] Piggy (англ.) — прасенце. — Б.пр. ↑

[2] „Little Orphan Annie“ (англ.). — Ежедневен американски комикс, създаден от Харолд Грей (1894–1968). Комиксът получава името си от поемата „Малкото сираче Ани“ на Джеймс Уиткомб Райли, издадена през 1885 г. Ани е единадесетгодишно сираче, чиито отличителните външни черти са рошавата червена къдрава коса, червената рокля и вечно блуждаещите ѝ очи. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Без значение колко решен беше Ник, нямаше как да дойде на училище на следващия ден.

Можеше единствено да повдигне глава от леглото и все още ту вдигаше, ту сваляше температура. Направих това, което му бях казала — взех списъка с учебните материали от учителя му и държах Линдзи под око. Големите ѝ изцъклени очи се напълниха със сълзи, когато ѝ казах, че Ник няма да дойде, затова стоях с нея през всичките междучасия, уверявайки я, че той е добре, и че ще се върне на училище веднага щом може. Но тя не каза и дума, а просто продължи да се взира в земята, сякаш не бях там.

Обикновено след училище се размотавах по пътя към вкъщи, спирайки да поиграя или да поговоря с другите деца, които вървяха заедно с мен, но в онзи ден тичах през целия път обратно.

— Как е той? — попитах Съдията.

— Зле, но ще се оправи.

По тялото ми премина вълна на облекчение.

— Може ли да го видя?

— Предполагам. Най-вероятно ще се зарадва на друга компания, освен моята.

И така прекарах цялата нощ в стаята на Ник, разказвайки му всичко за първия ден в училище и за Линдзи, хранейки го с вечерята, тъй като не можеше да помръдне ръката си, без да изохка от болка. Дори донесох обратно книгите, които му бях заела, намерих мястото, което беше отбелязал, и му зачетох, докато не се унесе. Щях да остана там до зори, ако Съдията не се беше появил и не ме беше изпратил в къщата.

На следващата сутрин мама възпря стремителното ми втурване към плевнята и ме пришпори към колата за нашето ежегодно купуване на учебни материали. Взех двата списъка — моят и този на Ник. Ако мама беше забелязала, че кошницата ни е по-пълна от обикновено, то не каза нищо.

За моя изненада, втората ни спирка онази сутрин беше до магазина за дрехи втора употреба. Мама го обиколи много деловито, избирайки дънки, ризи, бельо и обувки. Всички неща очевидно бяха използвани, но все пак в отлично състояние. Даже купи топло зимно яке. Когато се прибрахме, отрязва всички етикети от облеклата, сгъна ги прилежно и, гледайки ме право в очите, ми подаде купчината.

— Аликс, тази сутрин подреждах гардероба и намерих някои от старите дрехи на чичо ти Върн. Ще ги занесеш ли в стаята на господин Боб вместо мен?

Мисля, че в тази минута обичах майка ми повече от всякога.

— Благодаря ти — прошепнах, прегръщайки я силно.

Измина седмица, преди Ник да се възстанови достатъчно, за да прави повече от това да сяда. През тази седмица голата стая се превърна в уютно кътче. Първо се появи едно старо бюро, а не след дълго и етажерка за книги, която побързах да напълня. След това подът беше покрит с плетено килимче, а единственият прозорец беше накипнен с нови карирани пердета.

Според Съдията, майка ми и лелите ми бяха изпаднали в едно от техните безумни основни почиствания и махаха всичко от тавана. Тъй като не му се искаше да изхвърля неща, които все още можеха да бъдат от полза, той ги слагаше в стаята на Ник. Съмнявам се, че заблудихме Ник и за минута, но той никога не каза нищо, а и аз бях изгубила броя на всичките пъти, в които го бях улавяла да докосва книгите или дрехите с възхитено изражение на лицето си. Преди това никой не се беше грижил за него, освен Линдзи, може би, и не знаеше как да приеме случващото се.

Докато Ник се възстановяваше, не чухме и дума от Франк Андерсън, а и не мисля, че след онзи ден се бе осмелил да му посегне отново, но въпреки това Ник спазва обещанието си към Съдията. Без никакво съмнение стаята в плевнята беше негова. Много нощи през следващите десет години поглеждах навън и виждах меката светлина, която се разливаше от прозореца му, знаейки че е там, в безопасност. Понякога, ако не беше много късно, се промъквах долу, за да си говорим или четем заедно. И най-накрая успях да му задам въпроса си.

Беше късна петъчна вечер, около две седмици, след като Ник се беше върнал на училище. Бях видяла светлините в стаята му да светват и, взимайки новото си копие на „Дюн“, което четях, слязох долу да се

присъединя към него. Въпреки че сградата на училището побираше всички класове — от детската градина до завършващите — много рядко успявах да поговоря с него през деня.

През междучасията заставах зад Линдзи със скръстени ръце и хвърляше гневни погледи на всеки, който се приближеше твърде близо. Имах достъп до този затворен кръг, но Ник не говореше много, когато наоколо имаше други хора.

Удостоявах присъствието ми с леко кимване, след което отново заемаше „пост“.

Стояхме на леглото онази нощ с кръстосани крака, като използвахме стената за облегалка, а раменете ни се докосваха приятелски, докато четяхме. Беше свършил всички книги от „Властелинът на пръстените“ и сега напредваше с „Хрониките на Амбър“.

Поставих пръста си под една непозната дума и погледнах нагоре.
— Какво е наложница?

Може би тук трябва да спомена, че майка ми контролираше четивата ми много внимателно. Въпреки че бях напреднала в четенето, също така бях изключително наивна и предпазвана. Сега подозирах, че беше насочила вниманието ми към научната фантастика, защото съдържах сравнително малко сексуални препратки. Все още не беше открила копието ми на „Дюн“. Бях го шмугнала в пазарската ни кошница при последното пътуване до града със Съдията, и тъй като той беше свикнал с жаждата ми за книги, никога не го направи на въпрос.

Когато го попитах, Ник вдигна поглед от книгата си.

— Мисля, че е жена, която е някак си като съпруга, но не е омъжена наистина.

Аха! Да не би съвсем случайно да се бях натъкнала на отговора, който обясняваше шестте деца на Лиз Суанър?

— Могат ли наложниците да имат бебета?

— Разбира се.

Това трябваше да е, но исках да се уверя, че съм го разбрала правилно, преди да докладвам на Джена.

— Лиз Суанър наложница ли е?

Очите му се присвиха.

— Не.

Гръм и мълнии! Бях толкова сигурна.

— Е, как тогава има шест деца? Джена казва, че трябва да си омъжена, за да имаш бебета.

— Джена греши.

По тялото ми пропълзя смътен трепет на тревога.

Ако не трябва да си омъжена, това значи, че всяка жена може да има бебета. Включително и аз. А аз бях адски сигурна, че не съм готова да бъда майка все още. Когато казах това на Ник, той поклати глава.

— Не можеш да имаш бебе сама. Нужни са и мъж, и жена, за да се направи такова. А и без това не си достатъчно голяма.

Това вече ставаше интересно.

— Колко голям трябва да си?

— Мисля, че за всеки е различно. Когато си достатъчно голяма, ще разбереш.

— Как?

Гърдите му се повдигнаха в търпелива въздишка.

— Просто така.

— Ти достатъчно голям ли си?

Бузите му се обагриха в червено.

— Момчетата са различни от момичетата. — Е, даже аз знаех това. Бях прекарала достатъчно време покрай майки, които сменяха памперси, за да стигна до извода, че отделителната система при момчетата не беше като моята. Даже веднъж проверих, след като бях видяла едно момченце, само за да се уверя, че там долу не се криеха никакви изненади.

— Но ти достатъчно голям ли си?

— Няма значение. Няма да направя бебе на нито една жена.

— Искаш да кажеш, че не желаш да имаш деца?

— Не е това — поколеба се той, взирайки се в другия край на стаята. — Просто е по-добре за децата да имат двама родители, които са женени и ги обичат. Няма да имам дете, освен ако не съм женен за майка му, а не мисля, че това ще се случи някога.

— Защо не?

Той присви рамене.

— Аз съм синът на Франк Андерсън и живея в автоморга. Коя би поискала да се омъжи за мен?

— Аз бих — казах му решително. — Така и двамата ще можем да имаме деца някой ден.

Той се усмихна, разкривайки трапчинките си.

— Да, сигурно ще го направиш. Но не мисля, че трябва да обикаляш наоколо и да казваш на хората, че ще се омъжиш за мен. Може да го разберат погрешно. — Увивайки ръка около раменете ми, той ме разтърси леко. — Сега млъквай и чети. Тъкмо стигнах до една интересна част.

Сгуших се до него, щастливо уверена, че бъдещето ни беше уредено. Все още имаше някои неясноти в знанията ми относно това откъде идваха бебетата, но знаех, че заедно ще успеем да отгатнем всичко. Колко трудно можеше да е, след като Лиз Суанър бе успяла вече шест пъти?

Разбира се, не обърнах голямо внимание на съвета на Ник за това да не казвам на хората, че ще се омъжа за него. Около седмица по-късно стоях на кухненската маса и пишех домашното си, докато мама и лелите ми готвеха. Ник не беше използвал стаята си от миналия уикенд и аз скачах в стола постоянно, за да поглеждам през задната врата, надявайки се, че ще се появи.

След последната проверка без никаква следа от него, аз въздъхнах тежко и седнах отново на мястото си.

— Аликс, ще изтъркаш стола, ако не застанеш мирно — каза мама.

— Оглежда се за онова момче. — Разчитай на леля Дарла да изтъкне очевидното. — Прекарва твърде много време затворена в онази стая насаме с него. Не се ли притесняваш поне малко, Ели?

— Защо да се притеснявам? — Мама разбърка бобената супа на печката, след което отвори фурната, за да провери царевичните питки. — В семейството няма други деца, с които Аликс да си играе. Предполагам, че ѝ е като по-голям брат.

— Не, не е — казах ѝ сериозно. — Ще се омъжа за него и заедно ще имаме деца.

И трите жени замръзнаха на място и зяпнаха към мен. Ръката на леля Дарла се притисна към сърцето ѝ, лицето ѝ почервения, а от устата ѝ се отрониха пелтечещи звуци.

Леля Джейн беше първата, която се окопоти.

— Чия идея беше това, Аликс?

— Моя.

— И как точно се засегна подобна тема? — Лицето на мама беше почти толкова червено, колкото на леля Дарла.

— Попитах го какво е наложница.

Мама се отпусна немощно на стола срещу мен.

— Мисля, че ще е най-добре да ми разкажеш цялата история. От самото начало.

Имах отлична памет. Повторих разговора дословно. Мама го прие доста добре, като изключим частта с Лиз Суанър, която я накара да запелтечи така, че да засрами даже леля Дарла. Когато приключих с историята си, устните ѝ се свиха в тънка линия.

— Искам да видя тази книга.

— Добре. — И без това вече я бях прочела.

Когато напусках стаята, за да я взема, дочух мама да казва на леля Дарла:

— Поне Ник се е държал като джентълмен. Това дете понякога може да е адски любопитно.

Исках да спра и да слушам останалата част от разговора, но подозирах, че леля Джейн ще провери дали не правя точно това. Така че се завлачих нагоре, взех книгата и се затътрих обратно надолу. Винаги съм си мислела, че да си любопитен е хубаво нещо. Как се предполагаше да се науча, ако не задавах въпроси? Поне изглежда мама не обвиняваше Ник.

Тя взе книгата от мен и я прелисти, тук-там прочитайки по абзац, след което вдигна поглед към мен, а челото ѝ се намръщи в озадачена гримаса.

— Аликс, разбра ли тази история?

— Разбира се. Беше много хубава. Особено частта за огромните пясъчни червеи.

Мама поклати глава и потърка бузата си с ръка.

— Може би трябваше да послушам господин Вайдърс и да го оставя да те прехвърли в по-горен клас — промърмори тя.

Това беше нещо ново за мен. Господин Вайдърс беше директорът на училището и не знаех, че е разговарял с мама, още по-малко, че е предложил да ме преместят в по-горен клас. Мисълта не ме вълнуваше изобщо. Да оставя Джена и всичките си приятели? Не и ако зависеше от мен.

— Не искам да ме прехвърляте, мамо. Харесвам класа си. Госпожа Уейд е най-добрата ми учителка досега. Също така е много мила и умна. Винаги отговаря на въпросите ми и никога не ми казва да млъквам.

Погледът на мама се изостри.

— Другите ти учители са ти казвали така?

— Понякога.

Гърдите ѝ се повдигнаха и спуснаха във въздишка.

— Добре, можеш да останеш в класа на госпожа Уейд. Но от сега нататък, Аликс, искам да ми показваш книгите си, преди да започнеш да ги четеш, и ако имаш някакви въпроси, свързани с тях, да питаш мен.

— Да, госпожо.

— А относно това, че ще се омъжиш за Ник... — Тя се поколеба. — Още си на осем. Докато дойде време да се омъжиш, ще промениш решението си още хиляди пъти. Няма да е хубаво, ако накараш Ник да се надява, а след това нараниш чувствата му, нали?

— Не, госпожо.

Мама можеше да бъде много хитра, когато поискаше, но този път тактиката ѝ беше неуспешна. Знаех, че никога няма да променя решението си да се омъжа за Ник. Но от сега нататък щях да го послушам и да запазя тази подробност за себе си.

През първата година всичко доби рутина. През уикендите Ник оставаше в стаята си, а понякога и през делничните вечери, когато Франк се запиваше. Отначало отказваше да се приближи до къщата, но в крайна сметка го придумах да се храни заедно с нас. Майка ми и лелите ми се суетяха около него толкова, че беше направо смущаващо, и знаех, че всичкото това внимание го караше да се чувства неудобно. Ник не беше стадно животно. Дали по избор, или поради трудните уроци, наложени му от живота, той беше вълк-единак, решен сам да си проправи път в живота.

Най-накрая проведох дълъг разговор с майка ми и следващият път, в който Ник седна на масата с нас, беше третиран като всеки друг член на семейството. И двамата бяхме облекчени.

Веднъж го попитах за стаята му в караваната, която се намиреше в задната част на автоморгата.

— Нямам стая. — Беше се концентрирал върху картите в ръката му. Бях го научила да играе джин руми предната нощ и този път беше решил да ме победи.

— Къде спиш? — Разгледах картите си, след което играх една седмйца. Опитвах се да си представя какво правеше, когато не беше с мен, но никога преди това не бях влизала в каравана. Ник се нахвърли върху седмйцата, след което разпери картите си победоносно върху одеялото.

— Спя на дивана. Джин! — Той преброи крайните ни резултати и ги добави в прилежно разчертаната тетрадка до него. Нещото, което бях открила, е, че беше факир по математика. Можеше да го накараш да събере дълга поредица от числа и той щеше да ти каже отговора веднага, сякаш като на магия. И даже не се нуждаеше от лист, за да го направи. Завиждах му за таланта. Вадех оценките си лесно, винаги бяха високи, без да се напругам много, но математиката беше единственият предмет, по който трябваше да се трудя.

— Не се ли страхуваш да оставаш в караваната, когато има буря? — Тук имаме ужасни бури. Не беше необичайно да ни връхлетят две-три торнадота всяка пролет, а понякога и повече. Почти всички имаха бункери, в които да се скрият при нужда, а тези без не изпитваха никакви угризения да изтичат при съседите, когато нещата задебееха. Една запомняща се година огромното яворово дърво зад навеса ни беше изтръгнато от торнадо, а кокошките от курника бяха засмукани, без да бъде повредена и една дъска. Имаше пера в радиус от три километра, но никога не открихме и голо пиле.

— С времето свикваш. — Ник разбърка картите и раздаде следващата ръка.

— Не мисля, че бих могла.

— Ако стане много лошо, отиваме до семейство Суанър. Те имат бункер, но той е по-скоро една мръсна дупка в земята. Предпочитам да остана отвън. — Мисълта Франк Андерсън да се крие в дупка със Суанър доведе до друга мисъл в главата ми.

— Плаща ли баща ти на Лиз Суанър, за да го „правят“?

Главата на Ник се вдигна рязко и той ме изглежда.

— Откъде чу подобно нещо?

— От децата в училище. — Нямах намерение отново да топя Джена. Ако не друго, то поне бях вярна.

— Хората трябва да си гледат тяхната работа. Тъй или иначе не знаеш какво означава това.

— Какво означава? — попитах обнадеждено.

— Нищо. И няма да говоря с теб за него. — Той погледна надолу към картите си.

— Ядосан ли си ми?

— Не.

Може и да не беше ядосан, но го бях разстроила. Очите му бяха станали от сиви на мълниеносни, а тялото му се беше напрегнало.

— Попитах единствено, защото предположих, че парите биха й били от полза. — Той не отговори. — Съжалявам.

Гърдите му се повдигнаха, той въздъхна и погледна към мен.

— Вината не е твоя. Просто не искам да говоря за това, става ли?

— Добре.

Изминаха години, преди да разбере, че е бил засрамен от постъпката на баща си, и че е мразел да гледа умореното примирение върху лицето на Лиз Суанър всеки път, когато баща му я издърпвал в тоалетната. Още по-лошо за Ник било слушането на звуците, които идвали от стаята, знаейки че и децата й също ги чуват. Ако не било заради Линдзи, никога нямало да стъпи на онова място.

Лиз не беше единствената жена, от която Франк се възползваше, просто беше тази, която се намираше най-близо. Веднъж Ник ми беше казал, че баща му не се замислил даже, когато довел в къщи някаква евтина проститутка, която намерил, и я обладал, знаейки че Ник може да види всичко, което прави, защото в спалнята на караваната нямало врата. Когато Ник станал достатъчно голям, изчезвал веднага щом баща му се покажел с жена, като понякога прекарвал по цели нощи, сгушен на студа в ламаринената постройка, която служела за офис на автоморгата. Така че Ник беше научил фактите за живота много по-рано от останалите и то по особено ужасен начин — начин, който беше повлиял на голяма част от тийнейджърските му години. Докато останалите момчета на неговата възраст прекарваха деветдесет и девет процента от времето си в планиране как да вкарат момичета в леглото си, Ник ги отбягваше като чумата — нещо, което беше предопределено да причини истински разрыв в приятелството ни, когато навлязох в

пубертета. Но невежеството е блаженство и за онова време бях щастлива. Особено след като открих, че докато аз се заричах да спася Ник, той се беше заел със задачата да бъде мой пазител и непоколебим защитник. Инцидентът, който ме просветли относно това, се случи точно преди Коледа.

Четвърти клас в училището на Морганвил не разполагаше с лукса да има отделни чинове. Учениците имаха отредени места върху многобройните дълги маси, предназначени за четири души, по двама от всяка страна. За мое нещастие трябваше да споделям моята страна на масата с Мууни Ор.

Мууни беше училищният побойник, момче, което вече беше оставало да повтаря два пъти, преди да се озове в моя клас. Беше дебел, потен и гръмогласен и всички деца се страхуваха от него.

И имаше защо. Ако Мууни искаше нещо, той го взимаше и горко му на този, който се опиташе да го спре. Но Мууни също така беше хитър и лукав. Никога не отмъщаваше, когато наблизко имаше възрастен, предпочитайки да напада жертвите си, когато можеше да ги хване неподготвени, знаейки че ще бъде неговата дума срещу тази на жертвата, ако детето беше достатъчно глупаво, за да каже на някой.

Да стоя до него беше изтезание. Винаги носех допълнителни моливи, защото знаех, че Мууни ще си присвои този, който ползвах. Считах се за късметлийка, задето беше взимал единствено това. Поне се считах за такава, докато не дойде седмицата преди междусрочните изпити.

Тъй като времето онзи понеделник беше лошо, междучасията ни се провеждаха в гимнастическия салон. Стоях на пейките и си отдъхвах, наблюдавайки как Джена играе на гоненица с Хю, когато Мууни се изправи пред мен.

— Ще ме оставиш да препиша от листа ти, когато имаме тест следващата седмица — каза той. — Ако ли не, ще те стъпча в земята. — Той се отдалечи наперено, уверен от мисълта, че ще изпълня нареждането му.

Взирах се в него шокирана. Да измамя? Искаше от мен да измамя на теста? Съдията щеше да се отрече от мен. Никога повече нямаше да мога да погледна дядо си в очите. Беше изключено да позволя на Мууни да препише от мен, дори да знаех, че след това щеше да ме убие.

„Смъртта пред позора“ беше мотото на семейството ми.

Но това не ми попречи да се побъркам от страх. Към края на седмицата животът ми вече се беше обърнал с краката нагоре. Не можех да се храня, защото стомахът ми беше свит на топка от притеснение. Не можех да спя, защото имах ужасни кошмари, които ме караха да се събуждам с крясъци. Не можех дори да чета, защото цялата ми енергия беше съсредоточена върху предстоящата ми гибел.

Никога не ми хрумна да потърся помощ. Семейство Френч не бяха клюкари. Мууни беше мой проблем и трябваше да се справя с него сама. Семейството ми знаеше, че нещо не беше наред заради неестественото ми мълчание и очевидната ми загуба на апетит. На няколко пъти ме бяха попитали дали не се разболявам. Дори избягвах Ник през онази адска седмица, въпреки че виждах как ми се мръщи с недоумение от поста си зад Линдзи на училищните стълби.

Денят на изпита изгря ясен и слънчев, макар и донякъде мразовит. На довиждане прегърнах мама по-силно от обикновено, надявайки се, че няма да плаче много на погребението ми, и се затътрих към кончината си.

Когато стигнах до училище обаче, се случи едно малко чудо. За първи път в историята Ник остави Линдзи и ме притисна в един ъгъл, преди да успея да вляза вътре.

— Повече от седмица не си ми казала и дума. Сърдита ли си ми за нещо?

— Не. — Борех се упорито, за да възпра сълзите, които заплашваха да бликнат. Зъбите ми тракаха толкова силно, че едва можех да говоря, а коремът ми се преобърна от гадене. — Но вероятно вече не трябва да планираш да се ожениш за мен. — След това загадъчно изявление изтичах в сградата, оставяйки го да се взира след мен.

Проблемите започнаха веднага.

Мууни ме изгледа предупредително, когато седнах на мястото си. Госпожа Уейд раздаде първия тест. Преглъщайки измъчено, аз взех молива си и извих лявата си ръка закрилнически около листа, преди да започна да пиша. Кракът на Мууни се стрелна изпод масата и ме удари в пищяла. Силно.

— Премести си ръката — просъска той.

— Няма. — Гласът ми трепереше, но останах непоклатима.

— Мууни, Аликс, има ли някакъв проблем? — Госпожа Уайд ни хвърли един орлов поглед.

— Не, госпожо — отговори Мууни, преди аз да успея. — Просто кракът ми се схвана. — Той се приведе над теста си сякаш беше прилежен ученик, но с крайчеца на устата си каза: — Ще съжаляваш, малка кучко.

Остатъкът от деня беше неясен като мъгла. Не знам всъщност как бях успяла да издържа и самата аз да премина тестовете. Когато стана време да се прибирам вкъщи, се замотах в коридора, докато вече нямах друг избор. Трябваше да си тръгна, без да знам кога или откъде щеше да дойде атаката, сигурна единствено в това, че рано или късно щеше да ме сполети. Нямаше да му се дам лесно обаче.

Щях да се бия до последния си дъх.

Но Мууни допусна грешка. Очевидно беше толкова разярен от отказа ми да му се подчиня, че не успя да изчака даже да напусна пределите на училището, преди да атакува. Не успях да стигна дори до тротоара отпред, когато някой ме сграбчи за едната опашчица и ме блъсна в земята.

Учебниците ми полетяха във всички посоки, а въздухът ми изскочи от дробовете със свистене.

Не ми остана възможност да действам. Преди изгарящите ми дробове да са успели да се напълнят отново с въздух, Мууни вече беше върху мен и размяташе месестите си юмруци. Първият замах улучи лявото ми око и ми се привидяха звезди. За секунда всичко причерня и даже не усетих втория удар. Нямаше трети, защото внезапно Ник беше там. Той отскубна Мууни от мен и започна да го налага с настървеност, която беше страховита да се наблюдава.

Някой изпищя. Към нас забягаха учители от всички посоки, хващайки и разтървавайки двете момчета. Въпреки това Ник се бореше да стигне до Мууни. Дочух бегло как госпожа Уейд, която беше клекнала до мен, ме пита къде съм ранена, но не можех да ѝ отговоря. Цялото ми внимание беше съсредоточено върху Ник.

— Ако я докоснеш отново, ще те убия — изръмжа той.

Мууни, както всички хулигани, промени тона си, тъй като този път беше потърпевш.

— Те започнаха — изхленчи той, уверявайки се, че е далеч от обсега на Ник. — Аз не съм направил нищо. — От носа му потече

кръв.

Върху Ник нямаше и драскотина, но ризата му беше разкъсана и видях, че придържаше дясната си страна.

— Веднага престани с лъжите, Мууни Ор — каза госпожа Уейд — Видях всичко. Трябва да се срамуваш, задето се нахвърляш на малко момиченце като Аликс.

И тримата бяхме закарани в медицинския кабинет, а родителите ни получиха обаждане. Ник отказа да ме остави сама, надвесвайки се закрилнически над мен, докато медицинската сестра, госпожица Самс, не го накара да седне в другия край на кушетката, за да ме прегледа за наранявания. Имах ожулени лакти, цепната устна и насинено око. Ник имаше огромно охлузване на ребрата и няколко разранени кокалчета на пръстите. Но Мууни беше изгубил два зъба и се беше сдобил със счупен нос.

Когато госпожица Самс се премести, за да обработи раните на Мууни, аз погледнах нагоре към Ник със здравето си око, а по бузите ми се стекоха сълзи, пълнейки ухото ми. Ако и от другото ми око се стичаха сълзи, то торбичката с лед, която стоеше върху него, ги замразяваше.

— Ти спаси живота ми — изхлипах.

Ник приклепна до мен, потупвайки ме неловко по рамото.

— Хей, нима мислиш, че ще те оставя да се отървеш от брака с мен толкова лесно?

— О, Ник! — Изправих се и увих ръце около него. Торбичката с лед падна в скута ми, а разцепената ми устна започна да кърви отново, но не ме интересуваше. — Мислех, че ще умра.

И така ни завариха мама, Съдията и господин Вайдърс. Аз, ревяща и кървяща върху Ник, докато той се опитваше да ме утеши без особено голям успех.

— Детенцето ми! — изплака мама, когато видя лицето ми. Отскубна ме от Ник и ме залюля в обятията си, така че ревах и кървах върху нея, докато господин Вайдърс не пое контрол над ситуацията. Съдията просто стисна челюст и изгледа Мууни кръвнишки.

Накараха ме да им разкажа цялата история, въпреки че не исках. Двамата с Ник бяхме хвалени и обгрижвани: аз, задето бях успяла да запазя честта си под тежестта на жестоките и необикновени обстоятелства, а той, задето ми се беше притекъл на помощ. Мууни

беше извлечен от сградата, докато ръката на майка му извиваше ухото му, най-вероятно на път за лекарския кабинет. От тогава нататък беше заточен да стои сам в дъното на стаята. Предполагам си беше научил урока, защото никога повече не ме притесни.

Франк Андерсън не се появи в училището, а и никой наистина не очакваше, че ще го направи. Ник се прибра с нас вкъщи и след като бях завита в леглото, мама му позволи да се качи и да постои с мен.

Дотогава окото ми се беше затворило от отока и той го докосна нежно, ядосвайки се отново.

— Трябваше да ми кажеш. Никога няма да позволя на някой да те нарани отново, Аликс, кълна се.

Но имаше много видове болка, освен телесната — болка, която раняваше по-дълбоко и оставяше по-големи белези, и дори самият Ник не можеше да ме предпази от себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато бях на дванадесет, обичайно невъзмутимата ми майка изпелтечи и смотолеви смътното си обяснение за фактите от живота, след което натика някаква книга, наречена „Пътят към женствеността“, в ръцете ми и побягна. По онова време, разбира се, двете с Джена горедолу бяхме разбрали основното благодарение на няколко кучета и множеството клюки от другите момичета в училище.

Семейството ми ме беше наблюдавало отблизо в продължение на няколко дни, след като мама проведе с мен „разговора“, очаквайки да видят дали не съм травмирана безвъзвратно. Лично аз мисля, че единственият травмиран беше мама. Всеки път, когато я погледнех, се изчервяваше до уши.

Секс беше четирибуквена дума в нашето семейство. Когато се налагаше използването ѝ, винаги се спелуваше, сякаш ако се кажеше наистина, щеше да стовари огнената ярост на Бог върху главите ни.

Ерата на свободната любов може и да беше настъпила и отминала в останалата част от света, но в Морганвил момичетата, които забременяваха, без да са встъпили в брак, все още се обсъждаха шепнешком.

Дори на феминисткото движение се гледаше като на доста странна чудатост от женското население. Всички те винаги се бяха считали за партньорки, не слугини, и за тях понятието „стъклен таван“ беше нещо обречено да се счупи по време на градушка. Всеобщата цел на всички майки беше да видят дъщерите си щастливо омъжени за добър мъж, отглеждайки къща, пълна с деца. За тях кариера беше работата като доброволец в библиотеката, болницата, или в отдела за грим в местния универсален магазин за минимална заплата.

И тъй като никой около мен не обръщаше внимание на подобни неща, то и аз не го правех.

Главната ми грижа беше тялото ми. Както обикновено, Джена ме беше изпреварила отново, като ѝ беше дошъл цикъла, когато бяхме на дванадесет. Аз трябваше да чакам още цяла една година и бях започнала да се чудя да не би нещо да не е наред с мен. С всеки

пристъп на някакво необичайно усещане тичах към тоалетната, едновременно надявайки и тревожейки се.

Годината, в която станах на тринадесет, беше превратна за мен в повече от един аспект. Тялото ми най-накрая беше започнало да се променя, зърната на гърдите ми станаха твърди и болезнени, а по тялото ми поникнаха косми там, където никога досега не бе имало. Мама ме заведе да си купя първите сутиени, а цикълът ми дойде, което ме държа във възторг точно два месеца, преди да ми писне от него. Прическата ми се промени от две странични опашчици в четвърти клас, до конска опашка в пети, а след това на плитка в шести. В девети клас вече я носех пусната по гърба си.

Мама вече не беше „мама“, а „майка“, обикновено последвано от „О, моля ти се!“, когато искаше от мен да направя нещо, което считам, че е под достойнството ми. Като например да нося пухкави рокли, вместо стратегически накъсаните си, износени, сини дънки.

Това също така беше годината, в която открих момчетата. Или може би трябва да кажа, че те ме откриха. Дотогава вече знаех какво искаха и не се връзвах, въпреки че, трябва да призная, бях поласкана от вниманието и съвсем не се свених да флиртувам малко с тях. Все пак бях южнячка, а жените от юг бяха селективно развъждани заради уменията си да флиртуват. Как иначе щяхме да си хванем съпруг и да си отгледаме цяло люпило деца?

Проклятието на съществуването ми беше, че изглежда Ник не забелязваше всички промени, през които бях преминала. Все още се държеше с мен така, както когато бях на осем — с непринудена топлина и хумор. Но аз със сигурност бях забелязала промените в него.

На петнадесет той беше висок почти метър и осемдесет. Гласът му беше станал по-дълбок, плътен баритон, който правеше странни неща със стомаха ми и караше сърцето ми да препуска. Тялото му, въпреки че все още беше стройно, сега се беше сдобило с няколко мускулни издутини, на които не можех да не се любувам. А и не бях единствената. Ако момчетата ме бяха открили, то момичетата мислеха, че са ударили джакпота с Ник. Фактът, че беше син на Франк Андерсън и самотен вълк само засили интереса им, добавяйки малка доза опасност в сместа. Не гледах на него като на подходяща партия за съпруг, но външният му вид го беше направил желан като трофей.

Бях принудена да гледам до последната му година в училище как се переха до мястото му на стълбите, мятайки косите си и изпращайки подканващи усмивки в негова посока.

Той запазваше хладнокръвно изражение, но можех да видя как очите му се плъзгат по тях и ми се искаше да им оскубя косите, шепа по шепа. Странно, но никога не ревнувах от Линдзи, въпреки че и тя се беше наляла добре. Може би защото бях свикнала да ги виждам заедно, а и тя беше толкова тиха, че просто забравях, че е там.

Когато приятелките ми говореха с часове за мъжествени рок звезди, аз се усмихвах, но не се включвах в разговора. Имаше само едно момче, което исках, и живеех за моментите, в които можех да съм насаме с него. Беше просто. Когато бях с Ник, бях щастлива. А когато не — бях неспокойна и нещастна. Станах спец в намирането на причини да го докосвам. Ръка на рамото му, невинно прибирайки кичур коса от лицето му, крака, докосващи се в неговите, когато седяхме един до друг.

Той не направи нищо, с което да насърчи тези чувства, освен да бъде себе си. За мен това беше повече от достатъчно. Но най-голямата реакция, която бях получила от негова страна, беше озадачената гримаса към момчетата, които флиртуваха с мен, сякаш не можеше да разбере на какво се дължеше всичкият този шум.

Това също така бе годината, в която чичо Върн се върна обратно, изглеждайки уморен и състарен — травмизиран, оцелял след тежък развод — и доведе със себе си двамата си сина, близнаците Кейси и Коуди. Оставаха още две седмици до края на училище, когато един следобед се прибрах вкъщи и заварих тримата непознати във всекидневната. Усмихвах се учтиво, докато ме представяха, и се опитах да не забелязвам, че новооткритите ми седемнадесетгодишни братовчеди ме гледаха така, сякаш бях някакво извънземно, което се беше появило ненадейно в градината им. Някак изненадани, любопитни и нетърпеливи едновременно.

И двете момчета бяха наследили по-мъжествена версия на семейните черти. Среден ръст, тъмна коса, синьо-зелени очи. Северняшкият им акцент ми звучеше забавно, остър и отсечен, и се почувствах малко пренатоварена от всичкото това мъжко присъствие в предимно обитаваното от жени домакинство. Но семейството ми беше във възторг от завръщането им. Дори леля Дарла беше радостна, че

най-накрая чичо беше дошъл на себе си и се беше отървал от „онази жена“. Врявата в къщата ми докарваше главоболие, а когато вечерята приключи, мускулите около устата ми ме боляха от непрестанното усмихване. При първа възможност се измъкнах през задната врата и излязох наред топлата пролетна нощ.

Бях изненадана да видя светлината в плевнята, тъй като онази нощ не бях очаквала Ник. Двамата със Съдията отдавна бяха ремонтирали шевролета. Сега той стоеше в гаража, покрит с брезент, който предпазваше бежово-керемидената му боя. Съдията го караше само при специални поводи, като деня, в който беше завел Ник да се яви на шофьорския си изпит.

Бяха му предлагали малки състояния за колата, но той винаги отказваше да я продаде.

Развълнувана, че щях да видя Ник тази вечер, спрях до входа на плевнята, местейки поглед от него към очукания Форд пикап, който заемаше мястото, на което някога беше стоял шевролета. Ник се усмихна, когато ме видя.

— Какво ще кажеш за пикапа ми?

— Мисля, че ще трябва да го повдигнеш и да поставиш друг под него. — Пикапът беше в окаяно състояние, с една липсваща врата, а другата вдлъбната навътре. Назъбени парчета метал се извиваха около калниците. Невъзможно беше да се каже какъв цвят е бил някога. Сега беше просто ръждясал.

— Откъде го взе? — приведох се до него и надникнах под капака, уверявайки се, че рамото ми се допира в неговото.

— Някой го остави в автоморгата миналата седмица. Не е толкова зле, колкото изглежда. Двигателят е в доста добро състояние, а купето може да се оправи. Съдията каза, че ако го докарам тук, ще ми помогне да го поправим. Искам да го завърша, преди да си взема книжката.

— Ще ме заведеш ли до „Стар Вю“ да гледаме някой филм, когато я вземеш? — „Стар Вю“ беше местното кино на колела. През уикендите беше превземано от тийнейджъри, тъй като беше едно от малкото места в града, на които можеше да заведеш някого на среща.

— Дадено, дребосъче. — Той плъзна пръст закачливо по носа ми, след което погледна към къщата, когато някой от вътре избухна в смях. — Изглежда има парти.

— Май е така, донякъде. Чичо ми Върн се завърна заедно със синовете си. Когато започнем училище тази есен, ще бъдат абитуриенти.

Ник се намръщи.

— При вас ли ще се преместят? — Не се чувстваше комфортно около други мъже, освен Съдията, и разбрах, че се страхуваше, че ще се наложи да не идва толкова често.

Побързах да го уверя.

— Не. Чичо Върн вече е назначен на работа в дъскорезницата на Морган и нае малката къща на госпожа Томпсън в края на града. Ще останат тук, докато е готова да се нанесат, не повече от няколко нощи.

— Тогава защо не си там и не празнуваш с тях? — Той се приведе отново над двигателя и свали въздушния филтър.

— Причиняват ми главоболие.

— Не ги ли харесваш?

Присвих рамене.

— Точно в това е проблемът. Не ги познавам достатъчно добре, за да преценя, но всички очакват от мен да се държа с тях така, сякаш ги познавам откакто се помня. А и момчетата само ме гледат странно.

Той се изправи рязко, а погледът му беше пронизителен, докато се взираше в мен.

— Как така странно?

— Не знам, просто странно. Карат ме да се чувствам неудобно.

— Стой далеч от тях — изръмжа той. — Не им позволявай да те заварят сама.

— Защо? — Може и да бях по-голяма, но любопитството ми все още си беше непокътнато.

Той погледна настрани, преди да ми отговори.

— Защото те са момчета, а ти си момиче, пък и самата ти каза, че не ги познаваш.

Алилуя! Беше забелязал, че съм момиче! Ликувах от чутото, когато думите му най-накрая достигнаха съзнанието ми. Захапах долната си устна притеснено.

— Те са ми братовчеди, Ник. Нали не мислиш наистина, че биха... е, знаеш, биха ме наранили?

— Довери се на инстинкта си. Ако тези момчета те карат да се чувстваш неспокойно, значи има причина. — По тялото ми премина

трепет. Ами ако беше прав? Поне знаех, че Ник ми мислеше доброто, но за новите си роднини не бях толкова сигурна.

— Добре. — Звукът от входната врата на навеса накара и двама ни да се обърнем в тази посока, точно когато братовчедите ми спряха на място с еднакви изражения на изненада по лицата си, щом видяха Ник.

Момчетата се погледнаха предпазливо, докато аз ги представих един на друг, заеквайки. Въпреки че беше две години по-малък, Ник беше с около десет сантиметра по-висок от Кейси и Коуди и нямаше вид на човек, с когото би искал да се забъркаш. Бях изключително радостна, че беше тук.

— Ти гаджето на Аликс ли си?

Кейси беше този, който попита. Бяха еднояйчни близнаци, но бях открила, че Кейси има малък, едва забележим белег на веждата, както Коуди нямаше.

Ник се поколеба и погледна надолу към мен.

— Може да се каже.

Едва се съдържах да не зяпна насреща му. Божичко, искаше ми се да имам диктофон в джоба си, защото до утре нямаше да вярвам и на собствените си уши. Той ми се усмихна половинчато, след което погледна отново към Кейси.

— Някакъв проблем ли имаш с това?

Кейси вдигна ръка.

— Ни най-малък. Цялата е твоя.

След това близнаците не останаха дълго. Веднага щом се уверих, че бяха тръгнали, се обърнах към Ник.

— Ти излъга — стоях с леко разкрасени крака и ръце, поставени на кръста.

Погледът му ме обходи и за мой най-голям шок, лицето му се изчерви.

— Не точно.

— Каза им, че съм ти приятелка.

Като че ли не можеше да се съдържи и очите му се плъзнаха по тялото ми още веднъж, сякаш ме виждаше за първи път.

— Е, ти си момиче, а ние сме приятели. — Той прочисти гърло. — А и без това беше права за тях. Сега, когато мислят, че си имаш приятел, ще те оставят на мира.

— О! — Всичкият ми ентусиазъм се стопи, а разочарованието остави празнота в гърдите ми, когато той вдигна гаечния ключ и се зае отново да работи по двигателя на пикапа.

— Не си достатъчно голяма, за да имаш истински приятел — промърмори.

Застинах.

— Ако съм достатъчно голяма да имам бебета, то значи съм на дяволски подходяща възраст да имам приятел — отсякох. — И веднага щом реша кой да бъде, ще те осведомя, за да престанеш да лъжеш хората.

Гаечният ключ, който държеше, издрънча по двигателя със силен звук, но аз не останах, за да чуя какво имаше да казва относно изявлението ми. Изтичах обратно към къщата, нагоре по стълбите и в стаята си, заключвайки вратата след себе си. Изминаха два дни, преди да благоволя да му проговоря отново, или дори даже да призная съществуването му, но забелязах, че сега обръщаше по-голямо внимание на момчетата, които се въртяха около мен, и че вече не се мръщеше. Сега направо се звереше. Но истинските проблеми започнаха месец след като бяхме излезли в лятна ваканция.

За първи път бях сама в къщи — нещо, което не се случваше често в семейство като моето. Съдията беше отишъл на някаква гражданска сбирка, леля Дарла беше в дома за деца, а мама и леля Джейн бяха отишли до магазина, за да купят хранителни стоки — мразех това и го избягвах винаги, когато можех. Бях приключила със задачите си, след което четох за кратко, но се чувствах твърде неспокойна, за да стоя на едно място за дълго.

Взимайки си една сода от хладилника, излязох отвън и седнах на люлката си. Седалката ѝ беше сменяна на няколко пъти през годините и знаех, че вече съм твърде голяма за нея, но сърце не ми даваше да я оставя.

Жегата отвън беше ужасна, влажността толкова висока, че се усещаше така, сякаш дишаш под вода. Листата на дървото над мен не помръдваха изобщо и за първи път червеношийките не се бореха за място за гнездене по клоните. Изведнъж осъзнах, че не се чуваха никакви звуци.

Повдигнах поглед към редицата гъсти, черни облаци, които прииждаха от югозапад. Никога не се бях страхувала от бурите, но

когато живееш на място, където торнадата са нормални явления, се научаваш да гледаш на тях с респект. Също така се научаваш да разпознаваш предупредителните знаци в ранен етап от живота си, а това тук изглежда щеше да е доста лошо. Може би щеше да е най-разумно да проверя местния телевизионен канал, за да видя дали има отправено предупреждение.

Преди да успея да премина в действие обаче, вниманието ми беше привлечено от Ник. Беше се показал от гората зад плевнята и крачеше към мен, спирайки от време на време, за да поглежда нагоре. Тръгнах към него и се срещнахме до ъгъла на плевнята и двамата гледайки към небето като двойка фермери, които се притесняваха за реколтата си.

— Какво мислиш? — попитах го. Светът около нас беше приел мръсно зелен цвят, а вятърът се засилваше.

— Не изглежда добре. Къде е семейството ти?

Наблюдавахме как една неонов о лилава светкавица проблесна на небосвода и неспокойствието ми нарасна.

— Не са тук. Започвам да се притеснявам, Ник.

— Хайде. Нека отидем в бункера. — Той постави ръка на гърба ми и ме поведе към бетонната дупка в земята.

— Ами ако не успеят да се приберат навреме?

— Няма какво да направим по въпроса, а те биха искали да си в безопасност.

Той повдигна металния капак и го отпусна върху земята, след което слезе надолу по стълбите. Дочух дращенето на кибритена клечка и меката светлина на газената лампа изпълни бункера, преди Ник да се върне обратно при мен.

Стояхме заедно и наблюдавахме как облаците се търкалят и прекатурват над нас. Вятърът започна да вие с такава ярост, че едва не ме повдигна от земята, а гърменето беше неспирен, гневен тътен — нисък и заплашителен. Забърсвах първите капки дъжд от ръката си, когато видях тънката опашка да се спуска надолу и да заформя фуния, която се разширяваше към земята.

— Божичко! — прошепнах.

Главата на Ник се обърна рязко, в следващата секунда ръката му беше увита около кръста ми и аз бях завлечена надолу по стълбите.

Вратата на бункера се затвори с трясък и той набути желязното резе на място с неистов тласък.

— Надолу в ъгъла! Побързай!

И двамата бяхме израснали с историите за торнада, които връзваха цели талпи през стените на бункерите, затова се подчиних незабавно. Ник приклекна до мен, а ръцете му ме обвиха закрилнически. Винаги се кълнях, че ако някоя телевизия ми вземеше интервю след буря, няма да звучи като хората, които заявяваха: „Звучеше точно като товарен влак, който минава през къщата ми“. Но сега знаех защо го казваха.

Не съществуваше друг звук, който да опише и малка част от това, което чувах. Струваше ми се, че продължи вечно, засилвайки се с всяка изминала секунда. Когато вратата на бункера започна да се блъска и тресе в рамката си, извиках и се опитах с всички сили да пропъля по-близо до Ник.

Той ме държеше толкова силно, че ако не бях полудяла от страх, щях да се притеснявам за ребрата си.

— Всичко е наред — промърмори той в ухото ми. — Ще бъдеш добре. Почти свърши. — Но можех да усетя как тялото му трепери срещу моето.

Металната врата спря да се тресе и застина на място, а звукът изчезна в далечината.

Повдигнах глава и погледнах към него, като все още не бях готова да повярвам, че кошмарът беше свършил, и че сме живи. Той избърса сълзите от бузите ми с палеца си.

— Всичко е наред — прошепна отново. В сивите му очи проблесна странно изражение, докато гледаше надолу към мен, но не знаех, че ще ме целуне, докато устните му не се докоснаха до моите.

Никога досега не бях целувана и се съмнявам, че и Ник беше целувал някого. Отначало беше колебливо и непохватно, жадно и гальовно. Беше спонтанна реакция от близостта ни с опасността, но въпреки че и двамата бяхме неопитни, инстинктът беше на наша страна.

Ръцете ми се плъзнаха и увиха около врата му, а когато усетих езика му да докосва устните ми, и за секунда не ми хрумна да се съпротивлявам. Това беше Ник. Моят Ник. Когато отвърнах на

целувката, дълбоко от гърдите му се надигна нисък, измъчен стон и ръката му се плъзна надолу по гърба и под тениската ми.

Не знам колко време продължи всичко. Може и да беше часове, но пак нямаше да ми е достатъчно. Изведнъж обаче той застина.

— Не.

Думата се изтръгна от гърлото му с повече болка, отколкото бях чувала от някой на неговата възраст, и аз се оказах сама върху студения, влажен под. Объркана, се изправих на крака, сетивата ми — разхвърлени от всичките различни емоции, които бях изпитала за толкова кратко време.

— Ник?

Той не отговори. Бореше се отчаяно с резето на вратата.

Когато най-накрая я отвори, излетя навън. Докато успее да излезе, той вече изчезваше в гората. Беше ме оставил съвсем сама — нещо, което Ник, който познавах, никога нямаше да направи, предвид обстоятелствата.

Разстроена, неспокойна и отново изплашена се обърнах на треперещите си крака и се огледах наоколо. Къщата все още си беше на мястото, но прозорците бяха изпочупени и голи места от шперплат се показваха изпод липсващите керемиди. Целият двор беше обсипан с отломки — счупени дървени клони, камъни и някакви дъски, които, изглежда, бяха дошли от предната стена на плевнята — всичко покрито с милиони листа. А дървото, на което беше закачена люлката ми, го нямаше, усуканите останки от дънера му лежаха до огромната празна дупка, от която корените се показваха като ръцете на скелет, подаващи се от нечий гроб. Дъждът сега се спускаше като фина мъгла, а на запад слънцето вече изгряваше иззад облаците.

Стоях там, парализирана от шок, когато колата на мама зави с бясна скорост по алеята, следвана плътно от пикапа на Съдията и седана на леля Дарла. Бях подхвърляна напред-назад, прегръщана и обгрижвана, докато съседите не започнаха да прииждат и да проверяват щетите. По всеобщо съгласие се заключи, че сме изкарали късмет, задето торнадото не е стигнало земята. Само е преминало над фермата, преди да бъде засмукано обратно в облаците.

Някой забеляза, че треперя, и на раменете ми беше праметнато одеяло. Боби Донован, местният предприемач и нашият най-близък съсед, беше един от първите, които пристигнаха на мястото на

събитието. Описваше деловито размера на щетите, допитвайки се от време на време до Пийт Тоунсенд, нашият застрахователен агент, докато не постигнаха съгласие относно сумата и Пийт не написа чек на Съдията. Ремонтните дейности щяха да започнат още на следващата сутрин.

Но нито един ремонт или сума нямаше да поправи празнината, която усещах дълбоко в себе си. Имаше нещо отчайващо грешно в това, че Ник ме беше оставил по този начин, и се страхувах какво щеше да ми каже следващия път, когато го видех. Не знаех, че ще изминат цели две седмици, преди да стъпи отново във фермата, и че ще ме пренебрегне напълно, когато най-накрая го направи. Сякаш бях спряла да съществувам за него и нищо досега не ме беше наранявало повече от това.

Юни се изниза и настъпи юли, който се оказа най-горещият в историята на града. Прозорците в къщата бяха сменени, покривът беше поправен, а напоените с вода мокети бяха сменени с нови.

Дупката, в която бе растяло евкалиптовото дърво, беше запълнена и изравнена, а над белега вече беше започнала да расте трева. Съдията даже ми беше направил нова люлка на едно друго дърво, но вече не беше същото и я използвах толкова, колкото да не нараня чувствата му.

Ник започна да обитава стаята си в плевнята отново, но изчакваше всички лампи в къщата да угаснат, преди да се появи. Първият път, в който се бях измъкнала, за да поговоря с него, открих вратата заключена, а той не отговори, когато го повиках.

След това болезнено откритие започнах да си водя дневник.

Някъде дълбоко в съзнанието си вярвах, че ако напишеш всичко черно на бяло, може би щях да разбера къде съм сбъркала и щях да се поправа, така че Ник да ми говореше отново. Бях изписала по-голямата част от кожения тефтер, но все още няхах никаква идея, както в самото начало.

Бях нещастна. Целият ми свят беше обърнат с главата надолу и едно голямо парче от него беше изтръгнато. Просълзена и депресирана, прибрах косата си зад ушите и се загледах надолу към страниците на дневника, който стоеше върху кухненската маса.

— Донесох ти от онези бисквитки, които обичаш — каза майка. Стоеше до мивката с ръце, потопени в сапунената вода, докато миеше

съдовете от обяд.

— Не съм гладна.

— Вече никога не си гладна. Ако не започнеш да ядеш, ще се съсухриш и вятърът ще те отнесе.

Можех да почувствам погледа ѝ върху тялото си, когато не отговорих.

— Да не би двамата с Ник да сте се скарали?

— Не.

— Тогава какво става? Той вече не идва в къщата, а ти се държиш така, сякаш някой е ритнал любимата ти котка.

— Не знам, мамо. Защо не попиташ него? — И ако получи отговор, се надявам да го сподели с мен. Погледнах през задната врата, тъкмо навреме, за да го видя да изчезва в плевнята. Всяка част от мен се надигна с копнеж да го последвам, да го накарам да говори с мен, но знаех, че щеше да изчезне веднага щом ме види. Единственото време, през което толерираше присъствието ми в плевнята тези дни, беше, когато Съдията му помагаше, а дори и тогава се държеше така, сякаш не бях там.

— Отивам си в стаята. — Затворих дневника и се качих горе, решена да не плача повече. Това само щеше да подтикне мама да ме подложи на подробен разпит, а аз нямаше да има какво да ѝ кажа.

И така продължи до края на лятото. Беше по-зле и от седмицата преди междусрочните изпити в четвърти клас. Тогава поне знаех, че мъченията ми щяха да приключат, когато Мууни ме убиеше. Сега няхах никаква надежда. Ник ме мразеше и нямаше никакви признаци, че скоро щеше да му мине.

Оставаше малко преди началото на училище, когато нещата станаха още по-зле.

Получилата се емоционална експлозия се беше оказала адски близо да превърне мен и Ник в жертви на глупостта ми. Но някой трябваше да направи нещо. Само дето не знаех, че това щях да бъда аз.

ПЕТА ГЛАВА

През лятото чичо Върн и близнаците бяха придобили навика да вечерят с нас всяка петъчна вечер. След вечерята всички излизахме на верандата отпред, за да си побъбрим. Наслаждавахме се на краткия момент, в който слънцето беше достатъчно ниско на хоризонта, за да разхлади атмосферата, а ятата кръвожадни комари не се бяха появили все още с настъпването на нощта.

Колкото повече време прекарвах с чичо Върн, толкова повече го харесвах. Начинът, по който ме изслушваше и приемаше всичко, което му казвах, много ми напомняше за Съдията. А когато разказвах някоя смешка, винаги се смееше на точните места.

Все още не бях сигурна за близнаците обаче. До онази нощ винаги се бях вслушвала в съвета на Ник и никога не позволявах да остана насаме с тях. Но точно в онзи петък бях в подходящо настроение. През последните няколко дни гневът ми беше нараснал, заплашвайки да ме погълне цялата. Беше ми омръзнало да линея, притеснявайки се за Ник, докато той съвсем ясно беше показал, че изобщо не го е грижа за мен.

Затова, когато близнаците попитаха дали искам да отида с тях до „Бъргър Зоун“, обърнах умолителни очи към мама.

— Може ли?

Тя се поколеба, а по лицето ѝ се появиха противоположни емоции. Не одобряваше децата да се мотаят из „Бъргър Зоун“ и мислеше, че така само си търсят неприятности. Но от друга страна, това беше първият път, в който бях проявила интерес към живота, откакто ни беше връхлетяло торнадото.

— Моля те? — добавих за по-голям ефект.

— Е, предполагам, че един път няма да навреди. — Тя погледна към момчетата. — Вие двамата, пазете я и не я дръжте навън до късно.

— Да, госпожо. Няма.

Кейси се усмихна и протегна ръка.

— Хайде, хлапе.

Съдията стисна челюст и от начина, по който изгледа мама, знаех, че щеше да ѝ дръпне конско, когато останат насаме. Ни най-малко не одобряваше това, че ми беше позволила да изляза.

Отърсих се от безпокойството си и хванах ръката на Кейси. Коуди се настани на пътническото място и ме притиснаха между тях на предната седалка.

— Къде се дяна гаджето ти напоследък? — попита Кейси.

— Той не ми е гадже.

— Двамата сте се скарали?

— Не. Просто не ми е гадже.

Още не бяхме излезли на пътя, когато той се пресегна под седалката и вдигна някакво шише от пода.

— Питие?

Погледнах уискито. Имаше време, когато Ник щеше да побеснее от гняв, ако разбере какви ги върша. Това беше достатъчно да ме накара да се пресегна за бутилката и да вдигна брадичка предизвикателно.

Ник не диктуваше повече живота ми.

— Разбира се. Защо не? — Притиснах гърлото на шишето към устните си и отпих голяма глътка. Двете момчета се засмяха, когато се задавих, а очите ми се напълниха със сълзи, докато се опитвах да си поема въздух. От гърлото до стомаха се чувствах така, сякаш бях погълнала течен огън.

— Ще свикнеш — каза Коуди. — Отпий отново.

Вторият път открих, че ако затая дъх и преглътна така, сякаш приемах лекарство, нямаше да се задавя. Пламъците в стомаха ми се бяха уталожили до приятно чувство на топлина, което се разстиляше към ръцете и краката ми. В края на краищата това не беше толкова зле.

Разменихме си бутилката още няколко пъти, преди да стигнем до „Бъргър Зоун“ и когато паркирахме, вече бях започнала да се чувствам леко замаяна.

„Бъргър Зоун“ беше мястото, на което децата в Морганвил се събираха през уикендите. Беше малък, долнопробен бар с няколко маси вътре, които никой никога не използваше. Всичкият екшън беше отвън на паркинга. Джена щеше да позеленее от яд, когато разбере, че съм идвала тук с Кейси и Коуди. Цяла година беше мрънкала на баща си да я пусне да отиде в „Зоун“. Но засега без особен успех.

Когато пристигнахме, мястото беше претъпкано с коли и някои бяха с отворени врати, а радиата им гърмяха, усилены до дупка. Бученето от разговорите замря за момент, когато слязох от колата след Кейси, но бях твърде заета, опитвайки се да контролирам омекналите си крака, за да обърна внимание. Коуди уви ръка около кръста ми, за да ме уравни.

Очевидно близнаците бяха идвали тук често, за да завържат приятелства, защото сега всички момчета и момичета, предимно абитуриенти, ни заобиколиха.

— За какво си домъкнал госпожица Надута и Официална? — Девън Гарнър посочи към мен.

— Тя става.

Не проверих да видя кой от двамата ми братовчеди ме беше удостоил с такова звънко признание.

— Защо, нещо не ми е наред ли? — изгледах Девън.

Той се ухили, а погледът му се плъзна по тялото ми.

— Ни най-малко. Смяташ ли да споделиш бутилката, кокетке?

Девън беше красиво момче с руса коса, тъмнокафяви очи и водещата звезда на баскетболния ни отбор. И досега даже не беше поглеждал към мен.

— Не — казах му — Моя си е.

Отпих една голяма глътка отново и усмивката му се разшири. Светът около мен се въртеше, но за пръв път, откакто Ник ме беше целунал, успях да се отпусна и да се почувствам отчасти щастлива. Дотолкова, че от устните ми се отрони кикот. Сега щях да му покажа, помислих си.

Девън ме отскубна от хватката на Коуди.

— Слушай сега, кокетке. Танцувай с мен и може би аз ще споделя бутилката си с теб. — Примижах към зелената бутилка, която държеше, опитвайки се да се съсредоточа върху надписа.

— Какво е това?

— Вино.

Не бях ли чула отнякъде, че виното не беше толкова силно, колкото уискито? От начина, по който се чувствах, май щеше да е добре да забавя малко темпото.

— Добре. — Натиках уискито в ръцете на Коуди и се пресегнах за виното.

— Не бързай толкова. Първо танца, а след това пиенето.

— Напоследък падаш доста ниско в хранителната верига, а, Дев? Въпросът дойде от една ниска и набита блондинка. О, господи! Пиги Трийс. Можех направо да пусна обява в местния вестник и да й спестя усилията да разгласява пиянството ми.

— Има си предимствата — отвърна той остро. — Както, предполагам, знаеш.

Това ми прозвуча някак странно, но все пак всичко тогава ми звучеше странно и изглежда не можех да спра да се смея. Девън ме притисна плътно към тялото си и аз се зачудих защо танцувахме бавно, след като песента беше бърза. Е, добре. Нямаше голямо значение.

Положих глава на гърдите му и затворих очи. След което ги отворих рязко и широко, когато зад клепачите ми яростно затанцуваха бели светлини.

— Леле — промърморих. Не биваше да допускам тази грешка отново. Отблъснах се от Девън и отскубнах бутилката от ръката му. Е, това вече хич не беше лошо. Поне не колкото уискито. Повдигнах бутилката и отпих отново.

— Хей, остави малко и за нас останалите. — Той взе виното си от отпуснатата ми ръка.

— Мисля, че трябва да седна — доверих му.

— Добре. — Ръцете му ме хванаха за кръста, след което ме повдигна върху капака на някаква кола и се приближи към мен. Изглеждаше ми заплашително голям, затова премигнах няколко пъти, за да видя дали ще се върне в първоначалния си вид. Не се получи.

— Целували ли са те преди, кокетке?

Повдигнах брадичка.

— Разбира се, че да.

— Покажи ми.

Приведох се напред и ударих главата си в неговата. Майчице! Затова ми се беше сторил толкова голям. Бил е само на няколко сантиметра от мен. Коригирах разстоянието и залепих устата си върху неговата.

Смътно осъзнах, че беше разтворил устните ми и че ръцете му се бяха плъзнали под блузата ми. Усетих как сутиенът ми се разхлабва, но не можех да събера достатъчно сили, за да възразя.

— Нека влезем в колата — промърмори Девън, а устата му се плъзна надолу по врата ми.

Загледах неясно наоколо, а останалите деца сякаш се сливаха заедно, след което се отделяха, и това бе нещо, което не бях изпитвала досега.

— Къде са братовчедите ми?

— Заети са. — Той отвори вратата на колата.

— Защо се качваме отзад?

— Ще бъде по-удобно.

Тук имаше нещо нередно. Не бях сигурна какво, знаех единствено, че не искам да се качвам в колата.

— Виното — започнах да увъртам.

— Тук е. — Той поклати бутилката.

— Наистина трябва да намеря братовчедите си.

Хватката върху рамото ми се затегна.

— По-късно. Сега влизай в колата.

— Не. Пусни ме. — Заборих се отчаяно да се освободя, докато страхът надделяваше над ефекта от алкохола.

— Чу я, Гарнър. Пусни я.

Ник! Завъртях се да го погледна, когато Девън ме пусна, а сърцето ми заблъска толкова силно, че можех да чуя как кръвта ми нахлува във вените.

— Какво правиш тук?

Изражението му можеше да замрази и пламъците на горелка.

— Какво мислиш, че правя? Влизай в пикапа, Аликс.

Внезапно си спомних защо бях дошла в „Бъргър Зоун“ първоначално, а и тонът му не ми харесваше.

— Не. Забавлявам се.

Девън плъзна ръка около кръста ми.

— Изчезвай, Андерсън. Тя остава с мен.

— Не мисля така. — Очите на Ник се присвиха, а опасността се отделяше от тялото му като вредни изпарения.

Надушвайки кръв, децата около нас ни заобиколиха като настървени акули. Кейси и Коуди се появиха от тълпата и заеха позиции от двете страни до мен и Девън.

— Чу я, хлапе. Не иска повече да излиза с боклук като теб.

Оу, това вече беше прекалено.

Може и да му бях ядосана, но никой нямаше право да нарича Ник боклук, особено когато аз бях наблизно. Поставих ръце върху гърдите на Кейси и го бутнах с всичка сила. Той замаха с ръце и падна тежко назад.

— Я да млъкваш — озъбих се. — Единственият боклук тук си ти!

Докато всички бяха смаяни от неочакваното ми нападение, Ник ме сграбчи и ме избута зад себе си.

— Влизай в пикапа — просъска.

И да го оставя сам с тези животни? Никакъв шанс. Изплъзнах се пред тялото му, стиснах юмрук и замахнах към Девън, простенвайки, когато го ударих в брадичката.

Настъпи истински хаос. Имах смътен спомен, че пропълзях по грубия чакъл на паркинга между чифт крака и забих зъбите си в нечие бедро. Всички се биеха, замахвайки безразборно към който се паднеше да е наблизно. Не знам как щеше да приключи всичко, ако някой не беше видял полицаите да си проправят път към нас.

Децата се разпръснаха като облаци дим на нощния полъх.

Изплюх парче плат от устата си, когато Ник ме вдигна, праметна ме през рамо и побягна към пикапа си.

— Победихме ли? — попитах от мястото си с главата надолу.

— Просто млъкни, Аликс.

Хвърли ме на седалката, промуши се покрай мен и потегли от паркинга, разпръсквайки чакъл с гумите си.

— Ха, на ви — изрекох немощно, поглеждайки към разцепената му, кървяща устна. — Сложил си нови врати на пикапа.

— Да не си полудяла? — изрева той. — Казвам ти да не оставаш насаме с братовчедите си, а какво правиш ти? Качваш се с тях в кола, напиваш се, едва не се оставяш да те изнасят и започваш меле.

Нещастна, аз се свих близо до вратата.

— Защо те интересува какво се случва с мен? И без това ме мразиш.

— Не те мразя.

Поне вече не ръмжеше.

— Напротив, мразиш ме. Вече не ми говориш изобщо. Даже не ме поглеждаш. — Една сълза се отрони от окото ми и се търкулна надолу по бузата ми. Когато не отговори, аз я избърсах, ядосвайки се

отново. — Виждаш ли? Дори и сега не искаш да говориш с мен. Е, нека ти кажа нещо. Не ме притежаваш и не можеш да ме спреш да идвам ако искам и всяка вечер в „Бъргър Зоун“. Нямам нужда да се грижиш за мен. Не съм проклето бебе! — Гласът ми беше започнал да се надига, докато не извиках последната част.

— Там е проблемът — промърмори той, без да ме поглежда.

Но тогава вече се бях сдобила с нов проблем.

— Спри пикапа. — Той хвърли един поглед към лицето ми и отби колата, спирайки незабавно. Намирахме се на някакъв черен път наскриван от нищото, близо до едно поле. Препънах се навън и се превих на две, когато стомахът ми се разбунтува. След около, мисля, половин час, прекаран в жестоко повръщане от моя страна, Ник натика една оранжева кърпа за кола в ръката ми.

— Може би сега ще се почувстваш по-добре.

По-добре? Единственият начин, по който щях да се почувствам по-добре, беше, ако пукнех на място.

— Къде сме?

— Все още нямам книжка. Карам те у вас, но трябва да стоим далеч от главните пътища.

Той се пресегна отново към пикапа, извади бутилка сода и ми я подаде.

— Изплакни си устата с това.

Направих го, след което се облегнах отпуснато на един ръждив калник и отместих косата от лицето си. Луната беше голяма и пълна, а в далечината вдясно от нас се обаждаше козодой.

— Откъде разбра къде съм?

— Дочух Съдията да вика на майка ти, задето те е пуснала.

— И реши да тръгнеш след мен? — Погледнах го изпод мигли. Беше се привел към мен с ръце, натикани в джобовете.

— Да.

Ако не бях полупияна, никога нямаше да кажа следващото.

— Липсваше ми.

Той погледна надолу към краката си.

— И ти ми липсваше.

Обърнах се към него, а по бузите ми отново се стекоха сълзи.

— Тогава защо се държиш така с мен? Къде сбърках? Ако ми кажеш, обещавам, повече никога да не повторя грешката си.

Той уви неловко ръце около раменете ми и ме придърпа в обятията си.

— Не си виновна ти — каза дрезгаво. — Не си направила нищо нередно. Аз съм виновен.

— Не разбирам!

— Знам, че е така, и трябваше да ти обясня много по-рано.

След многобройни неуспешни старта и колебания, той ми разказа как баща му е водил жени със себе си, когато се е прибирал, и как се е отнасял с тях. Беше положил брадичката си върху главата ми, докато говореше.

— Обещах си никога да не причиня това на някоя жена, да се държа така, сякаш е парче месо, просто някой, който да използвам и след това да захвърля. Но започнах да изпитвам тези странни... усещания всеки път, когато се докоснеше до мен. Продължавах да си повтарям, че си само едно дете, и докато вярвах в това, всичко щеше да бъде наред. Можех да го контролирам. — Той си пое дълбока, накъсана глътка въздух — Онзи ден в бункера, исках... — Думите му замряха. — Не исках да спирам. Това ме изплаши. Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало, Аликс. Няма да позволя на никого да те нарани, включително и на себе си. Помислих, че ще е за твое добро, ако стоя далеч от теб.

Облегнах се назад и се втренчих в него изумена.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че ме накара да мина през Ада, само защото си се възбудил?

Добре, може би бях малко повече от полупияна. И все още ядосана. Отстъпих назад и замахнах към главата му. Той приклепна и сграбчи ръцете ми.

— По дяволите, пусни ме!

— Не и докато не се успокоиш.

— Не мога да повярвам — извиках. — Помисли ли поне веднъж, че може би щях да ти кажа нещо, ако мислех, че отиваш твърде далеч? Или наистина си планирал да ме изнасилиш? — От изражението на лицето му видях, че не му беше хрумвало, че може би нямаше просто да легна на земята и да разтворя крака. — За каква ме смяташ? Мислех, че сме приятели, мислех, че ме познаваш.

— Както и аз — промърмори той. — Но те бях накарал да се закълнеш, че няма да направиш нищо от това, което направи тази нощ,

така че може би наистина не те познавам.

— Това беше по твоя вина — изгледах го кръвнишки. — Отидох единствено защото ти бях ядосана.

— Гледаш на нещата по много странен начин, Аликс.

— Не е вярно.

Най-накрая той пусна раменете ми.

— Добре, права си. Съжалявам. Държах се като задник.

Загледах се в лицето му.

— Ще спреш ли да ме отбягваш?

За първи път тази нощ той се усмихна.

— Да.

— И ще започнеш да ми говориш отново?

— Да.

Той залитна, когато се хвърлих в обятията му.

— Тогава ти прощавам — прошепнах.

— Само искам да ми обещаеш едно нещо.

— Какво? — На този етап бях толкова щастлива, че не ме мразеше, че бях готова да направя всичко.

— Не пий повече. Защото, трябва да ти кажа, Аликс, имаш ужасно пианство.

— Съгласна — засмях се.

Веднага след това Ник ме закара до вкъщи и някак си успях да стигна до стаята си, без да събудя цялата къща. Все още не бях заспала, но се правех на такава, когато мама отвори вратата, пристъпи тихо до леглото ми, погледна към мен и отдъхна с облекчение.

Когато излезе, отправих тиха молба никога да не разбира какво се беше случило и обещах от сега нататък да бъда добра.

След тази нощ отношенията ни с Ник бяха поели в неловка посока. Все още бяхме приятели, но нещо се беше променило. Сега знаех, че когато си мечтая за него, той си мечтае за мен и не можехме да се върнем обратно към начина, по който бяхме преди.

Всеки път, когато бяхме заедно, усещахме присъствието помежду си като прашене от статично електричество. Докосванията ни вече не бяха невинни, а умишлени, и то при всеки удобен случай. В такъв момент, ако единият от нас говореше, то спираше изведнъж и двамата се вирахме един в друг в тишината.

Нещата в училище също бяха различни.

Слуховете за светкавичния ми упадък, последван от това как Ник ме беше спасил, се предаваха от уста на уста по-бързо, отколкото клечка кибрит можеше да подпали купа сено. Съучениците ми ме гледаха с уважение, граничещо със страхопочитание. Абитуриентите ми хвърляха свирепи погледи всеки път, когато се срещнехме. Когато училището беше започнало, повечето от тях все още имаха синини и многобройни наранявания, а Девън накуцваше с единия си крак, което го държаше далеч от баскетболните тренировки в продължение на месец.

В първото междучасие Джена ме изведе навън и настоя да ѝ опиша всичко до последния детайл. Разказах ѝ кратката версия на случилото се, след което тя започна да хвърля гневни погледи към Девън и братовчедите ми.

— Копелета — беше обявила.

Беше се подстригала късо, което правеше чудеса за лицето ѝ, карайки очите ѝ да изглеждат големи и прекрасни благодарение на начина, по който косата ѝ се къдреше около бузите. А и сега носеше грим.

Изглежда трябваше да проведе още един разговор с майка.

— Е, какво става между теб и Ник? Чух, че двамата сте заедно.

— Знаеш, че сме само приятели.

Каквото и да се случваше между мен и Ник беше твърде силно, твърде лично, за да бъде обсъждано, дори и с най-добрата ми приятелка.

— Така ли? Е, той със сигурност не те гледа като приятелка. Нека го кажем така. Ако ти беше заек, а той вълк, вече щеше да си парче месо. Божичко, иска ми се и мен някое момче да ме гледа така.

Погледнах през рамо, за да видя за какво говори. Ник стоеше на около петнайсетина метра от нас, подпирайки се на едно дърво, докато се взираше в мен. Имаше нещо странно в тази картинка, но ми отне секунда, за да се сетя какво точно.

Не беше на стълбите да пази Линдзи. Той отвърна хладнокръвно на погледа ми, докато аз не се обърнах обратно към Джена.

— Чудя се къде ли е Линдзи?

— Дочух, че се е отписала.

— Защо би направила такова нещо?

Джена присви рамене.

— Лиз се сдоби с бебе номер седем преди няколко седмици. Линдзи трябвало да остане у дома и да се грижи за детето, докато тя работи.

— Получила е работа?

— Да, като сервитьорка в крайпътния бар. Много от местните смятат, че детето може да е на Франк Андерсън.

Защо Ник не ми беше споменал нищо от това? Със сигурност нещо подобно би го разстроило. Мен определено би ме. Но Ник не беше от хората, които говореха за проблемите си. Беше истинско чудо, че ми беше казал толкова много за Франк онази нощ след мелето и предполагам, че никога нямаше да го направи, ако не бях толкова замаяна.

— Е, какво е чувството да се напиеш? — попита Джена, сякаш беше прочела мислите ми. Потръпнах, а тя се засмя. — Толкова ли е лошо?

— Много. Не ми беше толкова зле дори, когато ми вадиха сливиците. Никога повече няма да близна алкохол.

Тогава се появиха няколко момчета, сред които и Хю Морган, и двете с Джена сменихме темата.

Хю вече не ми дърпаше косата, нито ме подтикваше да се впускам в опасни и безразсъдни подвизи. Сега само ме дразнеше до безкрайност и ме следваше като изгубено кученце. Но Хю и останалите момчета не ме интересуваха, а и не ми беше до флиртове. Залепих усмивка на лицето си и се изместих леко настрани, за да мога да наблюдавам Ник, без да бъде твърде очевидно. Когато стана време да влизаме обратно вътре, се погрижих да вървя наравно с него.

Никой от двамата ни не каза и дума, но ръцете ни се докоснаха леко, стиснахме се за момент, след което се пуснахме.

Засега беше достатъчно.

Няколко дни по-късно най-накрая успях да го попитам за Линдзи и новото бебе. Бяхме в неговата стая, аз в креслото, а той на леглото.

— Знаеше ли, че Линдзи ще се отпише от училище? — попитах.

— Не знаех със сигурност до деня преди първия учебен ден, но предполагам.

— Заради бебето на майка ѝ ли?

Той повдигна рамене.

— Отчасти. Но предимно защото мразеше училище. Винаги се плаши, когато около нея има хора.

Изправих се и отидох до леглото. Ник се премести, за да ми направи място, а аз седнах до него и поставих ръка на рамото му.

— Хората казват, че бебето може да е на баща ти.

Очите му станаха непроницаеми.

— Не е.

— Как може да си толкова сигурен?

— Повярвай ми, не е.

Малко след този разговор се бях натъкнала на Лиз в аптеката. Държеше бебето пред себе си като чувал с картофи, затова успях да го огледам хубаво. Косата на момченцето беше цяла купчина от огнени къдрици, а очите му бяха огромни и сини. Накратко, толкова много приличаше на Джена, че можеше да ѝ мине за близначе. Ник е знаел, че веднага щом зърна малкото момченце, ще разбере истината.

И не отне много на останалата част от града да стигне до същото заключение.

Джена беше станала бледа и мълчалива и често плачеше на рамото ми. Предлагам ѝ всичката утеха, която можех, но не беше много. На практика за кратко живееше у нас и леля Джейн най-накрая успя да проведе един по-задълбочен разговор с нея. Нещата след това се подобриха, но Джена никога повече не можеше да погледне към член от семейство Суанър, без да потръпне.

Четиринадесетият ми рожден ден дойде и отмина, а след него и петнадесетият ми. Кейси и Коуди завършиха и заминаха за университета в Литъл Рок. Аз и Ник продължавахме да стъпваме на пръсти един покрай друг, като и двамата копнеехме за повече, но никой от нас не смееше да рискува това, което имахме помежду си, като пришпори нещата твърде далеч. Поне не и до годината, в която навърших седемнадесет и животът ми претърпя директен удар от ръцете на съдбата. Ако си бях помислила, че завръщането на чичо Върн у дома беше шок, то това не беше нищо в сравнение със смута, който баща ми донесе със себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

На шестнадесетия ми рожден ден Съдията ме качи зад волана на шевролета и ме закара до полицейското управление за шофьорския ми изпит, точно както беше направил с Ник. Когато преминах с отличие, той ми подаде ключовете на шевролета и правата за собственост като подарък от него. Бях във възторг.

— Поне знам, че с тази ще оцелееш, ако претърпиш катастрофа — каза ми.

Съдията нямаше вяра на стъклопластовите купета на новите коли и твърдеше, че предпазвали колкото черупката на яйце.

Тази есен Ник беше завършил училище и сега работеше като механик на пълен работен ден в сервиза на Пол Хоукинс. В навечерието на рождения ми ден ме заведе в стаята си и ми подари подаръка си. Беше от онези медальони, които изглеждаха като едната половина на счупено сърце. Името му беше написано отзад и докато се опитвах да не заплача, той извади другата половина изпод блузата си и ми показва къде беше гравирани и моето име. Не можех да се спра. Целунах го. И веднага разбрах, че може би се бях захванала с нещо, с което щях да бъда непосилна да се справя.

Това беше първият път, в който се целувахме истински след онзи ден в бункера, но тогава Ник все още беше момче. Сега беше мъж, поне физически. И беше жаден.

Нямаше никакво колебание в начина, по който отвърна на целувката ми, което накара всяка друга мисъл от главата ми да се изпари. Чувствах се така, сякаш ме поглъщаше. Заля ме топлина, каквато не бях изпитвала дотогава, и ми се прииска да се разтопя вътре в него и никога повече да не изляза.

Но докато тялото на Ник се напрегна, а ръцете му зашариха неспирно по тялото ми, едно малко чувство на страх се загнезди в съзнанието ми. Искях го, но знаех, че първият път щеше да боли. А и страхът се смесваше с чувството на почтеност, с което бях възпитана. Добрите момичета не го правеха, не и докато не сложеха пръстен на

ръката си. За разлика от лошите момичета, а те винаги плащаха за грешките си.

— Ник...

Ръцете му застинаха на гърба ми и той повдигна глава, за да ме погледне. Тялото му потръпна и той затвори очи, отпусайки челото си върху моето.

— Знам. — Гласът му беше дрезгав. — Дай ми само минутка.

Ръцете му се стиснаха около мен и аз положих глава на гърдите му.

— Обичам те.

Можех да чуя огорчената усмивка в думите му, когато ми отговори.

— Сега не е най-подходящото време да ми го кажеш.

— Знам.

В продължение на няколко минути не казахме нищо, докато той възвръщаше самообладанието си.

— Ник? Правил ли си...

— Не. — Той повдигна отново глава и се загледа в мен. — Мислел съм, но никога не ми се стори правилно.

Мисълта за него как прави любов с някоя друга разцепи тялото ми с рязка болка.

— По дяволите, най-добре ме изчакай!

— Не мисля, че имам голям избор. — Той приглади косата ми назад. — Ти си единствената, която някога съм искал, Аликс, единствената, която ще искам. Заклевам ти се. — Усмихна ми се. — Но не искам да те притискам да правиш нещо, за което не се чувстваш готова.

Кимнах.

— Може би бихме могли да... потренираме някой път?

Добре де, харесваше ми начина, по който ме караше да се чувствам, и исках повече.

Той се засмя ниско и дълбоко.

— Господи, смяташ да ме довършиш, нали? Сега се обърни, за да ти сложа медальона.

Когато го закопча, аз го повдигнах и го пуснах под блузата си, заклевайки се, че никога няма да го сваля. И през следващата година наистина „тренирахме“ от време на време, но Ник винаги отделяше

голямо внимание на това да задържи нещата до едно положение. Това беше една от най-щастливите години в живота ми.

Като погледна назад, се чудя защо бяхме толкова потайни относно връзката си. Никога не показвахме какво чувстваме един към друг пред други хора, сякаш се бяхме споразумели. Мисля, че леля Джейн знаеше. На няколко пъти, когато Ник вечеряше с нас, я бях хващала да поглежда между двамата ни с такава мъка в очите, че цялата настръхвах.

Бях предизвикала доста мъка на мама и леля Дарла след седемнадесетия си рожден ден, защото не изглеждах заинтересована от срещи.

— Просто не е нормално момиче на твоята възраст да отбягва момчетата — заяви леля Дарла.

Цялото семейство, включително и Ник, седяха на верандата онази нощ и, разбира се, всички имаха мнение по въпроса.

— Не ги отбягвам — казах й. — Просто не излизам на срещи с тях.

— Скъпа, със сигурност има някой, който ти харесва — каза мама. — Какво ще кажеш за Хю? Елена ми каза, че те е поканил на кино.

— Не ми харесаха прожекциите. — Погледнах към Ник и завъртях очи. В замяна той ме погледна мрачно.

— Остави я на мира, Ели — намеси се Съдията в моя защита. — Трябва да си благодарна, че момичето има достатъчно разум, за да не си изгубва ума по момчета.

— Още е на седемнадесет — допълни леля Джейн. — Има достатъчно време.

По-късно изслушах и становището на Ник по въпроса.

— Може би са прави — каза ми. На лицето му все още виждах онова мрачно изражение. — Може би наистина трябва да ходиш на срещи.

Зяпнах с отворена уста.

— Искаш да излизам с други момчета?

Той въздъхна.

— Не. Най-вероятно ще се побъркам, ако го направиш. Но може би ще е по-добре за теб. — Той се поколеба. — Аликс, аз винаги ще бъда синът на Франк Андерсън. Единственото бъдеще, което имам, е

да работя в сервиза на Хоукинс. Заслужавах повече от това. Някой като Хю може да ти осигури хубав живот.

— Не обичам Хю — отвърнах, наранена, че даже беше предложил подобно нещо. — И ми се иска всички да си намерят нещо друго, с което да запълват времето си, и да престанат да ми опяват.

„Внимавай какво си пожелаваш“ може и да беше клише, но обикновено имаше причина тези древни пословици да останат във времето.

На следващия ден баща ми пристигна.

— В градината ли отиваш? — Наблюдавах мама, докато взимаше нож и метална кофа.

— Да. Зеленият боб трябва да се събере, както и домати и краставиците. А искам да проверя и царевицата. Преди няколко дена беше почти готова.

— Ще дойда с теб. — Захвърлих настрани списанието, което бях разлиствала, и взех още един нож. Градината беше едно от любимите ми места на земята. Усещането на меката, влажна пръст под босите ми крака и ароматът на растящи растения беше нещо, което очаквах с нетърпение всяка година. Почти толкова, колкото чаках с нетърпение да вкуся за първи път узрелите, червени домати, затоплени от слънцето, чиито сок се стичаше по брадичката ми, когато забиех зъби в меката люспа.

Когато градината даваше плод, много рядко пазаряхме от магазина за хранителни продукти.

Около веднъж месечно някой ходеше само за най-необходимото — брашно, захар, кафе и чай — неща, които не можехме да си отгледаме сами. Ястията ни в повечето случаи бяха южняшки и никой не се притесняваше за холестерол и антиоксиданти. Дори месото не представляваше проблем, тъй като Съдията всяка година плащаше на касапина да ни заколи по едно теле и прасе, а белите пликосе с червени печати отгоре, които съобщаваха съдържанието им, напълваха цял един фризер.

За нас една типична вечеря се състоеше от месо, обикновено пържено, царевичен хляб, пържени или намачкани картофи, зелен боб, нарязани узрели домати, зелен лук и краставици, овкусени с оцет, сол

и пипер. Ако някой предложеше на семейството ми тофу, нямаше да имат и най-малката представа какво е това, вследствие на което нямаше и да го опитат даже. Според тях ние се хранехме здравословно. Храната, която можеше да те убие, беше тази от веригите за бързо хранене и пакетираните боклуци.

Градината беше голяма около декар и парцелът беше разположен зад плевнята. Мечтаех си за прясна варена царевица за вечеря, докато следвах мама надолу по задните стълби. И двете спряхме, когато една лъскава, черна кола зави на алеята.

— Кой, да му се не види... — промърмори мама, докато предпазваше очите си с една ръка от слънчевата светлина.

И аз не познах колата, затова предположих, че е или някой търговец, или Свидетелите на Йехова. Наоколо имахме предостатъчно и от двете. Повечето хора просто отпращаха Свидетелите или въобще не отваряха вратата, но Бог да им е на помощ, ако леля Дарла беше наоколо. Щеше да ги пришпори право в трапезарията да им налее по чаша чай, след което да се заеме със задачата да обърне вярата им към Южнобаптистката. Държеше клетите жертви в плен в продължение на три часа при всеки опит, докато цитираше библейски стихове и писания по-бързо, отколкото те можеха да измислят отговори. Твърдеше, че е неин християнски дълг да им покаже правия път.

Но мъжът, който слезе от колата, не приличаше нито на свидетел, нито на търговец, въпреки изисканите си дрехи. Не държеше куфарче, нито пачка с брошури. Беше висок и строен, с тъмна коса, която се къдреше леко на тила му, и топли тъмнокафяви очи, които ни се усмихваха колебливо, докато вървеше към нас.

Първият признак, че имаше някакъв проблем, настъпи със звука, който издаде желязната кофа, когато се изплъзна от ръцете на мама и падна в чакъла. Беше толкова заглушаващ, че направо изскочих от кожата си.

— О, божичко! — прошепна тя, а лицето ѝ пребледня като платно.

— Мамо? — Това изобщо не беше присъщо за нея и изведнъж бях започнала да се притеснявам. — Какво има?

— Влез в къщата, Аликс.

— Не. Няма да те оставя тук сама.

— Моля те — прошепна тя.

През това време мъжът вече беше стигнал до нас и когато проговори, гласът му беше изпълнен едновременно с извинение и решителност.

— Съжалявам, че се наложи да постъпя по този начин, Ели, но не ми остави друг избор. Вече е на седемнадесет. Време е да я оставиш сама да вземе решение.

Мама пристъпи пред мен, а гърбът ѝ се напрегна.

— Твърде е млада. Сега изчезвай оттук, преди да съм се обадила на полицията.

— Може да им се обадиш, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, но няма да си тръгна, преди да имам шанс да поговоря с Аликс.

Погледът му се прикова в мен над рамото на мама.

Бях на крачка от паниката. Нямах представа какво се случваше, но знаех, че мама се чувстваше заплашена от този мъж, и това задейства всичките ми защитни аларми. Преди да имам възможност да реагирам обаче, леля Дарла и леля Джейн излетяха от къщата като разгневени мечки. Леля Джейн постави ръка около рамото на мама, докато леля Дарла ме сграбчи и се опита да ме изтегли обратно навътре. Забих пети и отказах да помръдна. Бяха говорили за мен сякаш не бях там и исках да знам какво се случваше.

— Това не е правилният подход, Джеймс. — Лицето на леля Джейн беше почти толкова бледо, колкото това на мама, но гласът ѝ беше спокоен. — Единственото, което ще постигнеш, е да разстроиш всички.

Мама плачеше тихо, докато покриваше лицето си с ръце, и аз се измъкнах от леля Дарла, за да се приближа до нея.

— Опитях се да се обадя, Джейн, но Ели винаги ми затваряше. Аликс е моя дъщеря. Имам право да я виждам.

Баща ми? Загледах се в непознатия, замръзнала на място от шок, когато ме удари вълна на замаяност.

Когато бях на пет, се бях зачудила за мъжа, който ми беше баща. В края на краищата всички други деца си имаха такъв, а не бях много сигурна защо аз си нямах. Мама ми каза, че не са се разбирали, затова той се присъединил към флота. Но бях усетила, че въпросът ми я притеснява, затова малко след това престанах да питам. Имах си Съдията, затова не ми липсваше бащината грижа. Не го бях виждала

даже и на снимка. Единственото нещо, което знаех за баща си, бе, че се казва Джеймс Типтън.

— Ти си баща ми? — изстрелях думите, преди да успея да се спра, а мама и леля Джейн ми хвърлиха ужасени погледи, сякаш току-що бяха разбрали, че съм все още там.

Той се приближи по-близо към мен и повдигна трепереща ръка към бузата ми.

— Да, аз съм баща ти. Господи, колко си красива, Аликс, колко пораснала. От толкова дълго чакам да се срещна с теб.

— Не! — Леля Дарла ме издърпа зад себе си и отблъсна ръката му настрана. — Моля те, Джеймс. Дай ни няколко дни да поговорим с нея и да се опитаме да оправим тази каша.

Той потърка чело уморено.

— Добре. Имате два дни. Но ако дотогава не се свържете с мен, ще се върна. — Очите му се приковаха отново върху мен. — Трябва да поговорим.

Не помръднах, а просто стоях там, наблюдавах го как се качва в колата и потегля, след което последвах вцепенено майка ми и лелите ми обратно в кухнята. Те поставиха мама в един от столовете сякаш беше инвалид.

— Аликс, отиди да намокриш една хавлия със студена вода — нареди леля Джейн.

Знаейки, че просто искаше да напусна стаята, аз излязох, след което спрях и се облегнах на стената пред кухнята. Това, че леля Джейн не се сети даже да провери дали не подслушвам, говореше много за душевното им състояние в онзи момент.

— Какво ще правя? — изхлипа мама.

— Трябва да й кажеш истината, Ели. Ако не, Джеймс ще го направи.

— Не мога, Джейн, тя ще ме намрази.

— Аликс е интелигентно момиче — каза леля Дарла. — Ще разбере.

— Не, няма. Цял живот сме я учили на уважение, и че истината и честността са едни от най-важните неща, а в същото време я лъгахме. Как ще разбере подобно нещо? Какво бих могла да й кажа, за да приеме факта, че майка й никога не се е омъжвала за баща й?

Бях чула достатъчно. Дъхът ми излизаше на пресекулки и погледът ми се беше замъглил. Единственото, за което можех да мисля, бе как да се махна оттам. Сграбчих ключовете на шевролета, изтичах до входната врата, следвана от неистовия вик на мама, когато разбраха, че съм чула всичко.

Гадеше ми се и карах слепешката, без да обръщам внимание на това къде отивах. Целият ми живот се бе оказал една огромна лъжа и не знаех какво да правя, как да реагирам. Бях копеле, нищо различно от децата Суанър. Но поне Лиз не се беше преструвала на такава, каквато не е. Беше оцеляла по единствения начин, който познаваше, за което винаги щях да я уважавам.

Как щях да простя на семейството си за това, което бяха сторили? Как щях да ги погледна в очите, когато вече знаех истината?

Не помня къде бях ходила онази нощ, но накрая се бях озовала пред киното на колела „Стар Вю“.

Беше затворено, а щандът за билети и детският кът изглеждаха призрачни наред мрака. Паркирах шевролета зад екрана, слязох и тръгнах боса към масата за пикник. Все още бях там, когато Ник ме намери.

Без да каже и дума, той седна и ме придърпа в скута си. Свих се в обятията му и зарових лице във врата му, треперейки въпреки топлия нощен въздух.

— Искаш ли да поговорим за случилото се? — промърмори той.

Поклатих глава.

— Искаш ли да се прибереш?

Поклатих глава отново, този път по-рязко.

— Добре, просто ще останем тук. — Едната му ръка галеше косата ми с утешителни повтарящи се движения. — Знаеш, че това не променя коя си в действителност — изрече той.

— Казали са ти? — Бях засрамена и изумена. Семейството ми не можеха да съберат смелост да признаят истината на мен, но можеха да я кажат на Ник?

— Не мисля, че имаха такова намерение. Всички полудяха, когато избяга. Майка ти ми се обади на работата ми на прага на истерия, за да провери дали си дошла при мен, и някак стана на въпрос. Половината окръг те търси, но хората знаят единствено, че си разстроена.

— Не мога да се върна в къщи, Ник. Не още.

— Е, какво тогава искаш да правиш?

Помислих за момент. Наистина разполагах само с една опция.

— Ще отида при Джена.

Той се изправи, оставяйки краката ми да се плъзнат от него и да стъпят на земята.

— Ще карам след теб.

— Няма нужда да го правиш.

— Напротив. — Той се приведе напред и ме целуна нежно, след което хвана ръката ми. — Хайде. След като пристигнеш, ще се свържа със семейството ти да ги уверя, че не лежиш в някоя канавка.

Джена не се изненада да ме види. Мама ѝ се беше обадила по-рано, надявайки се, че съм отишла у тях. Казах ѝ какво се беше случило и тя се опита да ме успокои доколкото можеше, така, както аз бях опитала да успокоя нея преди време. Отначало бях леко изненадана, че семейството ми не се появи на секундата, след като разбра къде съм, но Ник им беше казал да ми дадат малко време и че все още не съм в състояние да разисквам проблемите.

На следващата сутрин Съдията мина да ми остави няколко чифта дрехи, и когато стана време да тръгва, ме помоли да го изпратя до пикапа.

— Как си? — попита тихо.

Присвих рамене и погледнах надолу към земята. Не можех да му кажа, че съм добре, след като не бях.

— Майка ти също страда, Аликс. Може би не биваше да те лъже, но го направи, защото те обича. — Той бръкна в джоба си, извади едно листче и ми го подаде. Единственото нещо, написано на него, беше някакъв телефонен номер. — Знам, че още не си готова да говориш с Ели, но имаш нужда да поговориш с някой. Някой, който може да ти каже истината. Обади му се, Аликс.

Загледах се в номера. Нямаше нужда да питам на кой е.

— Мама знае ли, че ми даваш това?

— Обсъдихме го. Склонна е да опита всичко, което може да помогне.

— Ще си помисля. — Натиках листчето в джоба си.

Останах при Джена малко повече от седмица, опитвайки се да събера мислите си. Ник се отбиваше почти всяка нощ, но никога не

влизаше в къщата и оставаше само за няколко минути, преди да си тръгне отново. Но предполагам това беше достатъчно за Джена да събере две и две.

— Влюбена си в него, нали? — попита ме. — Не го отричай. Виждам го на лицето ти всеки път, когато го погледнеш.

Беше ми омръзнало да отричам.

— И не одобряваш, нали така? — Познавахме се твърде добре.

— Не точно. — Тя се поколеба. — Аликс, това ме плаши. Ник не е като нас. Не е като никое от момчетата, които познаваме. Не искам да те видя наранена.

— Ник никога няма да направи нещо, с което да ме нарани.

Тя не повдигна повече темата, но знаех, че не я беше забравила. Джена можеше да бъде досущ като семейството ми, що се отнасяше до това да се притеснява за мен.

Ник не беше единственият, който се отбиваше да проверява как съм. Хю също започна да идва. Не знаеше какъв беше проблемът, а само че ми се беше случило нещо лошо, но нито една от двете ни с Джена не го просветли какво точно. Джена се зае със задачата да го забавлява, когато стана ясно, че аз не можех, и те се разговаряха и се смееха заедно, докато стоях безмълвно, потънала в мислите си.

Нещата не можеха да се върнат постарому, затова най-накрая набрах номера, който Съдията ми беше дал. Беше прав. Трябваше да науча истината и вече не бях сигурна, че ще мога да я получа от мама. Ръцете ми трепереха, когато набрах номера, без да имам и най-малката идея какво да кажа.

Той вдигна след първия сигнал, сякаш беше очаквал обаждането ми.

— Аликс е — казах и стиснах слушалката толкова силно, че се изненадах, когато не се пропука.

— Радвам се, че се обади. Трябва да поговорим, Аликс. Може ли да дойда?

Поклатих глава, след което осъзнах, че не можеше да ме види.

— Може би бихме могли да се срещнем някъде?

— Където пожелаеш.

— Градският парк. — Беше първото място, което изскочи в съзнанието ми, и поне знаех, че там нямаше да ни прекъсват.

— Ще бъда там до двадесет минути.

— Добре. — Върнах слушалката на мястото ѝ.

Джена беше слушала разговора и в очите ѝ виждах загриженост.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Мисля, че това е нещо, което трябва да направя сама.

Тя кимна.

— Знаеш, че съм тук, ако ти потрябвам.

Двадесет минути по-късно седях на една маса за пикник, когато черната кола на баща ми спря до шевролета. Този път беше облечен по-непринудено, сякаш не е искал да се забавя, като се преоблича, и изглеждаше толкова нервен, колкото се чувствах и аз. Седна на мястото до мен внимателно.

— Здравей.

Отвърнах на поздрава му.

— Знаеш ли, исках да се срещна с теб от толкова отдавна и така се страхувах да не ме намразиш, че сега не знам какво да кажа.

— Обичаше ли майка ми? — Не възнамерявах да бъда толкова пряма, но думите се изплъзнаха от устата ми.

— Да, обичах я.

— Тогава защо не се ожени за нея?

Той си пое дълбоко въздух и потърка челото си.

— Трябваше. Щях, но... — Поклати глава и започна отново. — Аликс, нищо от това не е по вина на майка ти. Не бяхме по-големи от теб сега, когато се срещнахме, а аз бях сгоден за друга жена. Но веднага щом видях Ели, знаех, че съм допуснал грешка. Беше любов от пръв поглед и тя изпитваше същото към мен, но годеницата ми беше един много специален човек и нито един от двамата ни не искаше да я нарани. Започнахме да се срещаме тайно. Беше грешно и глупаво, затова се опитахме да спрем. Всеки път, когато се измъквахме, за да останем насаме, си казвахме, че ще е за последно. Но проточихме нещата твърде дълго. Когато ми съобщи, че е бременна, не знаех какво да правя. Казах ѝ, че ще се оженим, но и двамата бяхме много изплашени, Аликс. Изплашени от това какво щяха да кажат всички, от това как щеше да реагира семейството ти и най-вече засрамени от това, което бяхме причинили на... моята годеница.

Мисля, че се досетих още преди да ми е казал. Беше единственото логично обяснение, имайки предвид чутото и частичната информация, която бях събрала, докато растях.

— Коя беше тази твоя годеница?

Той постави лакти на коленете си и погледна надолу.

— Леля ти Джейн.

Кимнах.

— И тогава какво? Просто замина и остави мама да се справя сама с бъркотията?

— До голяма степен, да. Знам, че постъпих като нещастник. Не се опитвам да се оправдая. Беше ми дошло в повече, паникьосах се и избягах. Нямах представа колко пъти съм съжалявал след това. След няколко години се обадох на майка ти, но тогава тя вече беше измислила историята за фалшивия ни брак и развода и отказваше да говори с мен. Не че я обвинявам. След това, което направих, не заслужавам прошката ѝ. Но заслужавам шанса да опозная дъщеря си, Аликс. Въпреки всичко те обичах. Все още те обичам. Единственото, което искам, е да се опиташ да не ме мразиш, и да ми — ни — дадеш време да поправим случилото се заедно.

— Не знам как да те наричам — прошепнах.

— „Татко“ би било чудесно, но ако все още не си готова за това, „Джим“ също ще свърши работа.

— Къде си бил през всичкото това време?

— Военноморският флот допреди няколко години. Сега живея в Джоунсбъро и работя за една счетоводна фирма. Искан да бъда възможно най-близо до теб.

— Никога не си се оженил?

— Не. Предполагам част от мен все още обича майка ти и винаги ще я обича.

— А леля Джейн?

Той се поколеба отново.

— Беше ме грижа за нея, Аликс, но не мисля, че някога съм я обичал истински. Ако се бяхме оженили, щеше да бъде провал. Мисля, че сега и тя го разбира, а и е повече от очевидно, че е простила на майка ти и че те обича. Всички те обичат. Майка ти очаква да ѝ се обадиш. Побъркала се е от притеснение.

— Говорил си с нея?

— Да. Няколко пъти през последната седмица. Няма да ни е лесно, но мисля, че заради теб е склонна да загърби чувствата си към

мен. Всичко, което е направила, е, за да те защити, Аликс. Не мислиш ли, че вече е време да се прибереш у дома?

— Не знам. — Част от мен копнееше за това, чувстваше се полужива без семейството ми. Но другата част все още се колебаеше, несигурна как трябваше да се държи сега, когато всичко, в което бях вярвала, се беше оказало лъжа.

— Не е нужно да го правиш сама — каза той. — Аз ще дойда с теб.

Не можех да остана у Джена завинаги. Рано или късно трябваше да се изправа пред майка ми.

Можеше и да е точно сега. Изплъзнах се бавно от дървената пейка.

— Добре.

Баща ми беше непознат за мен, но не знам защо присъствието му ми се стори толкова успокоително в онзи момент. Може би защото наистина беше непознат, някой, който можеше да заеме неутрална позиция в емоционалния катаклизъм, който знаех, че ще настъпи. Ако беше обвинил майка ми или се беше опитал да оправдае постъпката си, нещата щяха да бъдат различни. Но той не го направи, и заради това, ако не за друго, реших, че може би щях да го харесам.

Мама се оглеждаше за нас през задната врата. Пресрещна ме по средата, като пристъпваше колебливо, а очите ѝ търсеха моите. И изведнъж сякаш отново бях на три, разчитайки на нея да излекува всичките ми драскотини, да направи света ми отново безопасен.

— Съжалявам, мамо — прошепнах, а сълзите ме давеха до болка.

Без да каже и дума, тя разтвори обятия и аз се хвърлих в тях, и двете ревящи и извиняващи се, и двете бъркайки думите си в бързината да се разкаем, а след това смеещи се през сълзи. Баща ми стоеше тихо до нас с леко навлажнен поглед.

Накрая реките от сълзи пресъхнаха и тримата прекараме дълго време в разговори онази нощ. Мама отказваше Джим да поеме всичката вина за случилото се. Каза, че ако е била подходила по различен начин, ако е била честна със себе си и Джейн от самото начало, нещата щели да се развият по-добре за всички ни. Също така се съгласи, че трябва да опозная баща си и от време на време да се виждам с него.

Но въпреки че се бях сдобила с баща, по дългия път бях загубила част от близостта с майка ми — част, която никога повече нямаше да можем да си върнем. И двете бяхме променени от преживяното. Все още се обичахме и винаги щеше да е така, но вече не бях наивното малко момиченце. Бях открила скрития килер на живота ни и бях извадила наяве всичките ни мръсни ризи отвътре. Вече никога не можехме да ги върнем обратно.

Ако взаимоотношенията ни не се бяха променили, може би щях да говоря с нея, когато толкова отчаяно се нуждаех да го направя по-късно. Но се бяха променили, а аз не говорих с нея и нито едно желание на света не можеше да промени миналото. Мама беше разбрала това по трудния начин. Моят урок тепърва предстоеше и щеше да е най-мъчителното нещо, което съм изпитвала до този момент. Но може би имах нужда от него. Може би нямаше да преживея случилото се по-късно, ако не бях преминала през пламъците, които ме калиха, след като Ник си тръгна.

СЕДМА ГЛАВА

Измина още една година. След пристигането на баща ми животът се върна обратно към първоначалната си рутина и ако бях малко по-мълчалива от нормалното, то изглежда никой не забеляза, включително Ник. Но все пак не виждах Ник често напоследък. Когато в началото беше получил работата в сервиза, можеше да се каже, че живееше само в стаята в плевнята. Това продължи през зимата, когато бях в единадесети клас, чак до края на лятото. Сега, незнайно защо, започна да остава отново в автоморгата и рядко се показваше във фермата.

Отначало не го мислих много. В главата ми се въртяха други неща. Осемнадесетият ми рожден ден беше дошъл и отминал, имах баща, който се опитвах да опозная, и тази година щях да съм абитуриентка. На всичкото отгоре Хю се беше заел сериозно със задачата да ме накара да изляза с него.

Хю беше добре изглеждащ млад мъж, висок и добре сложен със същата светлокестенява, гъста коса като на майка си и зелените очи на баща си. Също така беше известен и можеше да има всяко друго момиче от града, което си пожелаеше, и то без да разчита на помощта на семейното богатство.

Въпреки че никога не го призна, мисля, че Джена беше адски хлътнала по него през по-голямата част от ученическите ни години. Но предполагах, че семейството му, както моето, го притискаше да излезе на среща с мен. Елена Морган имаше ясно определена представа за това коя беше подходяща за сина ѝ, а аз бях на челна позиция в списъка ѝ. Ако знаеше обстоятелствата покрай раждането ми, може би щеше да си промени мнението, но що се касаеше до всички, с изключение на няколко души, баща ми, чисто и просто, беше бившият съпруг на мама.

Като цяло ми беше писнало да отказвам на Хю през половин час. Затова един месец преди края на последната ми година в училище бях решила, че беше време двамата с Ник да разкрием връзката си. Не исках да се крия повече. Исках целият свят да разбере, че го обичам.

Бяха минали две седмици, откакто го бях видяла последно, и не знаех кога щеше да се върне в стаята си отново. Отказвайки да чакам, се отправих към сервиза веднага след като свърших училище онзи следобед. Паркирах шевролета колкото се може по-далеч от вулканизатора, за да не преча на никой, и се запътих към работното му място. Така и не стигнах до там.

Бях направила само няколко крачки, когато го видях. Стоеше в задната част на сградата, около него имаше разпръснати купчини с износени гуми и не беше сам. Линдзи беше с него. Можеше и да не обърна внимание на начина, по който ги заварих, ако не беше позата, която бяха заели, и която ме накара да се закова на място.

Лицето на Линдзи беше вдигнато към неговото, а Ник гледаше надолу към нея с напрегнато изражение, докато ѝ говореше с нежен глас, който можех да чуя, но не и да разбера.

Ръката му се беше увила собственически около тила ѝ по начин, който даже аз нямаше как да не забележа, а палецът му галеше бузата ѝ. Тялото на Линдзи се извиваше към неговото, сякаш привлечено от магнитни сили, над които нямаше контрол. И така, разбрах защо вече не идваше във фермата. Бях изненадана единствено, че ми бе отнело толкова време да го осъзная.

Начинът, по който ми се сервира това, докато все още се борех с чувството да имам баща в живота си, и с промяната във взаимоотношенията ми с мама, ми дойде в повече.

Не се ядосах, не изпаднах в ревност, нито направих скандал. Всичките ми емоции просто се изключиха, докато не потънах в благословена безчувственост. Можех само да си представям, че точно това бе видял Ник, когато погледна рязко нагоре и очите му срещнаха моите.

Обърнах се, качих се в колата и си тръгнах. Ако Ник беше направил опит да ме спре, то не го бях чула, но и да бях, нямаше да го послушам. Не можех да го послушам. Но не мисля, че си беше направил труда.

Когато се прибрах, отидох направо до телефона и набрах номера на Хю. Все още действах, не мислех. Бях готова на всичко, за да не мисля.

Гласът ми беше спокоен, когато той вдигна.

— Хю? Аликс е. Все още ли искаш да отидем на кино утре вечер? — Слушах, докато се съгласяваше. — Чудесно. Вземи ме към шест и половина.

Ако Ник си мислеше, че ще се изправя пред него и ще поискам обяснение за видяното, както бих направила преди година, то грешеше. Не можех да се принудя да ме е грижа достатъчно. През следващите три месеца живях на автопилот. Храних се, ходих на училище, учих както никога досега и излизах на срещи с Хю всеки път, когато ме поканеше. Постепенно хората започнаха да свързват имената ни заедно, както правеха винаги с двойките. Бяхме Аликс и Хю, никога просто само Аликс или само Хю. Всички започнаха да предполагат, че двамата ще се оженим веднага щом се дипломираме и единствената, която не беше във възторг, беше Пиги Трийс. Винаги беше мислела, че двамата с Хю са създадени един за друг и не одобряваше намесата ми. Заедно с приятелите ѝ бяха направили всичко възможно, за да разпространят гадни слухове за мен, но беше трудно да нараниш някого, на когото не му пукаше, затова най-накрая се отказаха.

Хю никога не си позволи да премине границата, когато бяхме заедно, с повече от целувка за лека нощ. Първо и най-важно, беше мой приятел и мисля, че подозираше, че нещо не беше наред. Отнасяше се с мен сякаш бях някое рядко и крехко яйце, което може да се счупи, ако не ме държеше правилно. Кой знае? Може и да беше прав.

На Коледа прекарахме по-голяма част от деня заедно, първо със семейството ми на вечеря, а след това на вечеринка с неговото. Подари ми прелестна гривна, украсена с множество малки, деликатни талисманчета. Аз му подарих плоча с името му, щамповано отпред, и думата „Вицепрезидент“, гравирани под него, за да я сложи на бюрото си, когато започнеше работа при баща си. Семейството му се посмя доста, но мисля, че всички те тайно изпитваха задоволство от вярата ми в Хю.

Денят беше приятен, поредният, който бях успяла да преживея, без да се срина. И когато се наложи да заровя дълбоко спомена за медальона със счупеното сърце, когато Хю ми подари подаръка си, успях да направя и това.

Беше късно, когато ме върна обратно у дома, и по-студено от обичайното за това време от годината. Толкова на юг рядко имахме бяла Коледа, но вятърът носеше мириса на сняг.

Хю уви ръка около раменете ми, докато ме изпращаше до вратата, след което ме целуна дълго и бавно, оставяйки ме напълно неподвижна. Когато приключи, повдигна ръка към бузата ми.

— Ще ти звънна утре.

— Добре.

— Лека нощ, Аликс.

— Лека нощ. — Стоях с ръка на дръжката, наблюдавайки как потегля от алеята, как стоповете му светват в червено през парата изпарения от ауспуха, докато намаляваше да вземе завоя. Чак когато се изгуби от поглед, погледнах към тихата фигура, скрита в дълбоките сенки в ъгъла на верандата.

— Какво искаш, Ник?

Той се размърда нервно, преди да проговори.

— Обичаш ли го? — Гласът му беше дрезгав, сякаш не го беше използвал от доста време.

— Не мисля, че това е твоя работа.

Не бях очаквала да се придвижи толкова бързо или да ме сграбчи така отчаяно.

— Моя работа е, мамка му, и ти го знаеш! По дяволите, Аликс, викай ми, проклинай ме, удрай ме, но не ме пренебрегвай повече!

— Да не те пренебрегвам? — Килнах глава и се загледах в него. — Чакай да помисля. Последният път, в който те видях, буквално правеше любов с Линдзи посред бял ден, и то на обществено място. Не, убедена съм, че не аз съм те пренебрегнала.

— Не беше това, което изглеждаше, кълна се.

— Ясно. Сигурно затова направи всичко възможно да ме намериш и да ми обясниш какво правехте в действителност.

Ръцете му стиснаха раменете ми, а пръстите му се свиваха и отпускаха в несъзнателен ритъм.

— Щеше ли да ми повярваш?

— Не, както не ти вярвам и сега.

— Лъгал ли съм те някога досега?

— Доколкото съм наясно, всичко, което си ми казвал някога, е една голяма лъжа.

Опитах се да се отскубна от него, но той ме стисна още по-силно.

— Не беше лъжа.

— Защо чака досега, ако не е било вярно? — Поне имаше благоприличието да сведе поглед.

— Не възнамерявах да те заговарям тази нощ, но трябваше да се уверя, че си добре. Господи, Аликс, полудявам. Знам, че не го обичаш, без значение какво казваш, но всички говорят как ще се омъжиш за него, след като завършиш. Моля те, мрази ме, ако трябва, не ми проговаряй повече, но не се обвързвай с някого, когото не обичаш, само защото те нараних.

Болката на лицето му беше рязко отсечена от лунната светлина и аз не можех да се спра. Господ да ми е на помощ, започнах да се съмнявам в това, което бях видяла със собствените си очи, и нещо в мен, което беше замръзнало в продължение на толкова време, започна да се разтапя.

— Защо те заварих така с нея, Ник?

Той си пое въздух, дълбоко и накъсано.

— Напоследък имаше проблеми. Помагах ѝ. Това е всичко.

— Какви проблеми?

— Лични. — Той се поколеба. — Не мога да ти кажа какви са, Аликс, така както не мога да кажа на нея това, което си говоря с теб. — Той ме пусна и отстъпи назад. — Не трябваше да идвам. Не мога да очаквам от теб да ми повярваш за нещо, което не мога да обясня.

— Чакай! — Последвах го до стъпалата. — Веднъж те попитах дали си правил любов с някого? Ти каза не. Можеш ли все още да ми отговориш със същото, Ник? — Той се обърна, а от мястото, което беше заел на стъпалата сега, очите му бяха на едно ниво с моите.

— Да.

Потърсих в лицето му за някакъв признак, който да потвърди, че ми казва истината, и мисля, че видях такъв. Искях да видя такъв, защото да вярвам, че ме беше предал, болеше твърде много.

Когато стопих разстоянието помежду ни, всичките болка и гняв, които бях задържала в себе си, се пренесоха в целувката, която му дадох. Всичките дълги месеци, през които бях копняла по него и бях мислела, че никога повече няма да го имам. Цялата любов, която толкова силно се бях опитала да залича безуспешно.

И двамата пламнахме.

Ръцете му се увиха конвулсивно около мен, а гласът му беше добил обезумяла нотка, когато простена името ми.

— Стаята ти — прошепнах.

Нито един от двамата ни не беше напълно трезв, когато устата му се притисна отново към моята, и почти не забелязах, че ме беше вдигнал в ръцете си и вървеше към плевнята. Сигурно по-рано е бил вътре, защото електрическата печка все още работеше, а стаята беше топла и уютна. Огривани единствено от нейната светлина, Ник ме постави върху тясното легло, като тялото му ме последва и покри моето, и за първи път от три месеца отново се почувствах жива.

Движенията ни бяха бързи и резки, докато се опитвахме да се отървем от пречещите бариери, които представляваха дрехите ни, прекъсвайки единствено за още някоя друга целувка или отчаяна милувка. Но когато най-накрая останахме голи, движенията ни станаха бавни. Сега, когато моментът беше настъпил, искахме да забавим ход и да се насладим на случващото се.

Очите на Ник се превърнаха в разтопено олово, когато се подпря на лакът и погледна надолу към мен.

— Толкова красива — прошепна. — По дяволите, толкова си красива. — Той плъзна ръка нежно надолу по тялото ми и аз се извих като котка под допира му. — Моля те, не се страхувай.

— Не се страхувам — отвърнах, осъзнавайки че беше истина. Самата аз също го бях огледала и бях леко изненадана от размера му и малко любопитна да разбере дали ерекцията му беше също толкова твърда на допир, колкото и изглеждаше, но не се страхувах.

Случилото се между нас онази нощ беше сладко разузнавателно пътешествие и ние прекарахме безкрайни часове в проучване на всички тайни и чужди места, които бяхме копнели да посетим. Учихме се взаимно какво доставяше удоволствие на другия, ръце направляващи ръце, след което връщащи се обратно да дразнят последното място, което бяха открили. Когато тежестта на Ник най-накрая ме притисна към леглото, бяхме обезумели от споделеното удоволствие. Той навлезе в мен с един силен тласък, след което замръзна, обсипвайки лицето ми с извинителни целувки. Но болката, въпреки че беше остра, но не толкова лоша, колкото мислех, че ще бъде, притихна още преди да имам шанса да я почувствам истински, след което беше забравена, когато Ник започна да се движи отново. Моментално нещо необяснимо започна да се надига в мен и аз се вкопчих силно в Ник, устремена към онова, което даже не бях знаела,

че съществува. Когато го достигнах, извиках, разбивайки се на милиони светлинни лъча. Стонът от удоволствие на Ник прозвуча сурово на фона на моя, а тялото му застина, когато намери освобождение.

В продължение на няколко минути нито един от двамата ни не помръдна, докато дъхът ни не се успокои. Чувствах се опиянена, а тялото ми беше натежало от сладката отпадналост, която не исках да ме напуска. Но изведнъж Ник започна да се тресе. Трепет след трепет заливаше тялото му.

Изплашена, аз се размърдах, опитвайки се да видя какво се случваше, но той се претърколи на една страна и се вкопчи в мен, заравяйки лице в косата ми.

— Съжалявам — прошепна с дрезгав и изпълнен от болка глас. — Господи, толкова съжалявам. Не възнамерявах това да се случи, да те нараня така.

— Престани — наредих му нежно, като прокарах пръсти през косата му. — Не си ме наранил. Станалото тази нощ се случи, защото го исках също толкова много, колкото и ти. Беше красиво, Ник. Не го превръщай в нещо грозно. Не си като баща си. Никога не можеш да направиш нещата, които прави той.

— Но аз нямам какво да ти дам. Дори нямам мое собствено жилище.

— Някой ден ще имаш. А сега имам теб. Това е всичко, което ми трябва.

— Помислих, че съм те загубил — промърмори. — Никога досега не съм се страхувал толкова, чувствах се така, сякаш някой беше изтръгнал част от мен. — Трепетите най-накрая утихнаха до периодично потръпване. — Кълна се, Аликс, някой ден ще те накарам да се гордееш, че те виждат с мен.

— Вече съм горда. И ми омръзна да се крия. Смятам да кажа на Хю, че повече не мога да се виждам с него и че те обичам.

Измина много време, преди да отговори, и аз се зачудих дали не беше заспал.

Изведнъж той се изправи и седна на ръба на леглото. Подпря лакти на коленете си и потърка лице с двете си ръце.

— Не можеш.

— Защо не? — бях объркана и малко наранена от отказа му.

Той отпусна ръце и се обърна да ме погледне, а очите му изпиваха лицето ми така, сякаш искаше да запомни всеки детайл.

— Защото кашата с Линдзи все още не е приключила, а дотогава...

— А дотогава не искаш никой да разбира за нас.

— Да. Имам план, но тя се противи и не знам колко време ще ми отнеме, за да я убедя.

— Не виждам как това касае теб, Ник.

Изражението му помръкна.

— Повярвай ми, касае ме. Знам, че искам много от теб, и ако мислиш, че няма да можеш да се справиш, ще те разбера. Но нямам избор, Аликс. — Пое си дълбоко въздух. — Важно е хората... да си мислят, че излизам с Линдзи.

— Искаш да продължавам да се виждам с Хю. — Не беше въпрос. Знаех накъде бие със заобиколния си начин.

— Да.

— Това не е справедливо, Ник. Нито към нас, нито към Хю.

— Господи, мислиш ли, че не знам? Точно затова се опитвах толкова силно да стоя далеч от теб.

— Ами ние, Ник?

Ръката му се премести върху бузата ми и я погали нежно.

— Не мога да се откажа отново от теб. Този път това ще ме убие.

И тъй като го обичах толкова много, трябваше да му имам доверие.

— Колко време ще продължи?

— Искане ми се да знам, но не мога да ти дам срок. Може да е седмица или месеци. Можеш ли да живееш с това?

Хванах ръката му и я притиснах по-силно към бузата си.

— Ще се наложи, защото и аз не мога да се откажа от теб. Ще се справим някак си.

— Не знам откъде съм изкарал такъв късмет, за да имам някой като теб до себе си — прошепна той. — Но се радвам, че е така.

След това отново правихме любов и заспахме в прегръдките си. Ник ме събуди преди зазоряване, за да се промъкна незабелязано в леглото си, но за малко да не успея. Изглежда не можехме да се наситим един на друг след нощта, която бяхме прекарвали заедно, и в крайна сметка се любихме отново.

Когато и двамата се облякохме, той изключи печката и ме изпрати до вратата, целувайки ме дълго и нежно по устните, докато първите бледи отенъци на светлината не обагриха хоризонта. Тъкмо се бях настанила в леглото си, когато дочух леля Дарла, ранобудна както винаги, да се отправя към банята. С въздишка на облекчение от потенциалната опасност се сгуших и заспах, сънувайки следващия път, в който ще остана насаме с Ник.

Като погледна назад, се изумявам как никой не забеляза промяната в мен. Отново бях започнала да се смея и витаех из розовата мъгла на щастието, която ме разсейваше и ме караше да забравям. В нощите, през които имах срещи с Хю, се прибирах у дома и сварвах Ник да ме чака, подпрян в сенките встрани от къщата. Заедно тръгнахме към неговата стая, толкова жадни да останем отново насаме, че започвахме да дърпаме дрехите си още преди да стигнем до вратата.

В нощите, през които нямах среща, чаках търпеливо до прозореца си в очакване лампата в стаята му да светне. Никога не се появяваше преди полунощ, а аз никога не го питах какво беше правил. Просто приемах факта, че сега беше тук, най-вероятно изтегнат гол в леглото и готов да ме обладае. Мисълта за превъзходното му тяло, толкова силно и изваяно с мускули, беше достатъчна да ме накара да се промъкна надолу по стълбите и да пребягам през тъмнината, за да бъда с него, докато сърцето ми препускаше от вълнение. Всеки път той ми се усмихваше и протягаше ръце към мен.

— Защо се забави толкова? — питаше ме.

Бяхме като две деца, които бяха открили нова, забавна играчка. В един момент бяхме сериозни и съсредоточени, а в следващия се смеехме и кискахме безпомощно. И се обичахме. Господи, колко се обичахме. Имаше моменти, в които не правехме нищо друго, освен да се целуваме в продължение на часове, потъвайки в чувствата си един към друг.

Имаше само няколко проблема през тези прекрасни месеци.

Единият беше Хю. Въпреки че никога нямаше да го обичам така, както обичах Ник, се бях привързала към него. Не исках да го нараня и се чувствах ужасно, задето го използвах.

Другият беше Линдзи. Мразех да я виждам с Ник. Не се случваше често, но се случваше. Първия път беше в една петъчна

вечер. Хю ме беше взел за обичайната ни среща, но онази конкретна нощ беше спрял до Хоукинс, за да зареди колата на път за киното.

Ник все още беше там, а господин Вайдърс, директорът на училището, стоеше в офиса и го чакаше да смени маслото на колата му. И докато Ник работеше, Линдзи стоеше върху една купчина гуми зад него и следеше всяко негово движение с поглед. Държеше малкото си братче в скута си, също толкова мълчаливо, колкото и самата тя.

— Искаш ли сода?

Върнах вниманието си обратно към Хю и се усмихнах.

— Разбира се.

Слязохме от колата, когато Ник се запъти към нас и аз спрях. Капачката за резервоара беше от моята страна и се надявах, че за момент ще успея да остана насаме с него.

— Здравсти, Ник — поздрави го Хю, когато се срещнаха. — Как я караш?

— Добре. Да я заредя ли?

— Да, моля. — Хю влезе в офиса и можех да го видя как се заговаря с господин Вайдърс.

Погледът ми се върна обратно върху Линдзи. Все още наблюдаваше Ник, сякаш животът ѝ зависеше от това да не го изпусне от поглед. И болеше. Колкото и да се опитвах да се преборя, болеше.

Дрънченето от маркуча за бензин ме стресна и аз се огледах наоколо. Стоеше възможно най-близо до мен, без да изглежда твърде явен.

— Не гледай така — замоли с нисък глас.

— Трудно ми е да те виждам с нея, Ник.

— Знам. — Под прозореца, където никой не можеше да види, пръстите му се увиха около моите и стиснаха. — Всеки път, когато те целуне за лека нощ, ми се иска да го удуша.

Разменихме си един дълъг и изпълнен със симпатия и разбиране поглед.

— Ще дойдеш ли тази вечер? — попитах най-накрая.

— Да.

— Добре.

Издърпах ръката си от неговата, когато звънчето над вратата на офиса издрънча.

Хю ми хвърли един странен поглед, докато плащаше за горивото на Ник и аз се подготвих за разпит. Но такъв не дойде. Той просто ми подаде содата и ми отвори вратата, преди да седне зад волана.

По-късно същата нощ, след като двамата с Ник бяхме правили любов, отново повдигнах темата за Линдзи.

Ник изглеждаше толкова изморен, че изведнъж ме осени колко малко успяваше да спи. Работеше по цял ден, след което прекарваше нощите с Линдзи, а след това идваше при мен след полунощ. Не се появяваше всяка вечер, но идваше достатъчно често, за да ме накара да се притеснявам за него. По време на тези нощи беше истински късмет, ако успееше да дремне и за няколко часа.

— Още колко ще продължи това? — попитах.

— Не знам. — Пръстите му се движеха разсеяно нагоре и надолу по рамото ми. — Понякога си мисля, че съм постигнал напредък, след което тя се затваря в себе си и отказва да говори. Чувствам се така, сякаш си блъскам главата в стена. А... ситуацията... изглежда се влошава. Достигна до момент, в който ме е страх да я оставя сама дори и за секунда.

Беше най-близкото до обяснение относно случващото се, което ми беше давал, и бях разбрала, че никога нямаше да ми го каже, ако не се беше чувствал толкова уморен, че да не може да мисли трезво. Сигурно беше осъзнал същото, защото млъкна на секундата.

Сгуших се по-близо до него и увих ръце около тялото му.

— Заспивай — прошепнах.

Той се прозя и направи точно това, но аз останах будна през остатъка от нощта, побърквайки се от чудене защо се страхуваше толкова за Линдзи. Какво толкова можеше да ѝ се случи, когато почти не напускаше дома си? А от това, което бях видяла, когато излизаше навън, винаги беше с Ник.

Разбира се, не успях да си обясня нищо онази нощ. Молах се единствено, че Ник щеше да ми се довери достатъчно, за да ми разкаже всичко, когато приключеше някой ден. Никой от нас не знаеше обаче, че крайт нямаше да дойде в продължение на много години, и че Франк Андерсън щеше да се окаже мъртъв, проснат в локва от собствената си кръв върху мръсния под на караваната си.

Аз обаче, от друга страна, разбрах, че имам голям проблем, когато няколко седмици по-късно влязох в кухнята и заварих майка ми

и Елена Морган, приведени над някакъв пролетен каталог. Разговаряха с развълнувани шепоти, които замряха с изпискване, когато влязох през вратата. Двете погледнаха нагоре и ми се усмихнаха с явни, изкуствени усмивки на чиста невинност.

— Добре, къде е? — настоях да разбера.

Мама повдигна вежда.

— Къде е кое, скъпа?

— Тялото. Когато двама души гледат с изражения като вашите, винаги има замесено тяло.

— Глупости. Ние просто... тъъ, разглеждаме новите моди.

— Точно така. — Елена закима ожесточено.

— Ъ-хъ. — Отидох до хладилника и си налях чаша чай, опитвайки се да не обръщам внимание на факта, че ме бяха взели за сляпа и си разменяха трескаво знаци.

— Не е ли твърде рано да мислите за пролетни дрехи? — Оставих чашата си на масата и седнах.

— Никога не е твърде рано, мила моя. — Елена се усмихна лъчезарно насреща ми. — А и толкова харесвам пролетта. Кара ме да си мисля за сватби.

Ъ-оу. Това беше проблем с главно П. Засилих се да запазя самообладание.

— Наистина ли? Мен ме кара да си мисля за комари и бури.

Точно тогава леля Дарла влетя в стаята.

— Току-що ми хрумна — започна развълнувано. — Люляците... оу, Аликс. Не знаех, че си тук. — Трите минаха през още един рунд на лицеви изкривявания, а сърцето ми натежа като олово.

Беше по-зле, отколкото си бях помисляла даже. Вече бяха започнали да планират сватбата ми. С Хю.

— Кажи ми тогава, Аликс, кое е любимото ти време от годината? — поинтересува се Елена.

— Коледа — отсякох, надявайки се, че ще успея да ги усмиря и да спечеля малко време.

— О! — Лицата им посърнаха, и тогава разбрах, че двамата с Ник не можехме да отлагаме повече нещата, без накрая да нараним много хора.

Опитах се по-късно същия ден да подготвя мама. След като Елена си замина, аз се сгуших на дивана с копието си на „Сърцето на

Мидлотриан“, което четях за часа по литература за напреднали. Не след дълго мама се присъедини към мен, като взе някакво списание и започна да го прелиства нехайно. Спря се на една реклама на червило и я загледа така, сякаш животът ѝ зависеше от това да избере правилния нюанс.

— Толкова голям избор — промърмори. — Кажи ми, Аликс, червеното все още ли е любимият ти цвят?

Внимателно затворих книгата и я поставих в скута си.

— Мамо, знам какво правиш.

— Какво имаш предвид? Гледам гримове.

— Не, не гледаш гримове. Планираш сватба. — Поех си дълбоко въздух. — Мамо, Хю не ме е попитал дали искам да се омъжа за него. А дори и да го направи, може да не се съглася. Не мисля, че изпитвам подобни чувства към него.

Тя изглеждаше напълно озадачена.

— Разбира се, че ще кажеш „да“. Хю е единственото момче, с което си излизала. За кой друг ще се омъжиш? А и Елена казва, че той е луд по теб. Няма съмнение, че ще те попита.

Опитах друг подход.

— Замисляла ли си се, че може би предпочитам да отида в колеж, вместо да се сдобия със съпруг?

— Е, предполагам, че ако наистина искаш да отидеш, можеш да имаш и двете. Сигурна съм, че Хю няма да има нищо против, а и така ще имаш с какво да запълваш времето си, докато се появи първото бебе.

Майки. Не можеш да излезеш с тях на глава, нито да ги цапардосаш с някоя летва. Вдигнах книгата си и продължих да чета.

Случката може и да не беше повлияла на майка ми, но беше оказала сериозен ефект върху мен. Бях полудяла от страх, че Хю щеше да повдигне въпроса всеки момент. Нещата стигнаха до момент, в който всичко, което трябваше да направи, е да мине зад мен в коридора на училището, за да ме полазят тръпки от ужас.

Естествено той забеляза внезапното ми напрегнато държание.

— Случило ли се е нещо, Аликс?

— Не, разбира се, че не. Защо си мислиш, че се е случило нещо?

— Не знам. — Той повдигна вежди, поглеждайки многозначително към наполовина навряното ми в шкафчето тяло,

което, нека ви кажа, хич не беше на шега. — Наречи го усет.

Извлачих се навън и опитах да се усмихна с една от онези невинни усмивки за по-голям ефект.

— Наистина, Хю. Всичко е наред.

— Нямах проблеми у дома?

— Нито един.

Очите му се присвиха.

— Да не би майка ми да те е притеснявала?

Което, разбира се, ме осведоми, че е притеснявала него. Обърнах му гръб и започнах да събирам учебниците си за следващия час.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Напълно — погледнах го.

— Добре. — Той се приведе напред и целуна бузата ми. — Искаш ли да се видим по-късно? Мислех си да отидем на баскетболния мач.

— Това ще е чудесно. — Също така щеше да е сравнително безопасно, тъй като не можех да си го представя да падне на един крак наскоро тълпата. Хю не беше толкова затворен, колкото Ник, но не беше и самохвалко. Никога нямаше да ме попита дали искам да се омъжа за него в коридора на училището, осъзнах с изблик на облекчение. Ако изобщо ми предложеше, щеше да го направи на някое тихо и романтично място.

Тази мисъл ме развесели и някак си ме успокои, но в същото време ме направи тъжна.

И каквато бях късметлийка, щеше да се наложи да разбия сърцето му, след като бе минал през какви ли не приготовления, за да ме направи щастлива.

Или поне така мислех.

ОСМА ГЛАВА

Денят на дипломирането наближаваше и целия ми клас гъмжеше от планове за бала. Като ученика с най-висок среден успех бях обявена за отличничка. Хю беше втори по успех след мен и родителите ни бяха убедени, че това е поредният знак, че сме предопределени един за друг. Още по-зле, Хю започна да прави намеци относно бъдещето.

— Къде би искала да живееш, след като завършим? — попита ме.

Ноум, Аляска, помислих си навъсено, но не го казах.

— Не съм мислила много за това.

— Строят няколко много красиви къщи на „Феър Оукс“. Трябва да се отбиеш някой път и да ги разгледаш.

Втренчих се в него. „Феър Оукс“ беше новият жилищен комплекс малко извън града — представата за изтънчен южняшки живот на някакъв предприемач от големия град. Къщите имаха разчупени модерни структури, всички едноетажни и разположени върху парцел от пет декара. Знаех, че струват цяло състояние.

Също така знаех, че повече не можех да продължавам така.

Мама все още не искаше да слуша отказите ми да се омъжа за Хю, а и аз не можех да събера смелост да разговарям със Съдията, въпреки че той щеше да е на моя страна. Бях твърде изплашена, че ще заподозре какво се случваше между мен и Ник, и нямах представа как щеше да реагира. Съдията имаше склонност да е малко по-покровителствен, щом станеше въпрос за мен, и не исках да подгоня Ник с ловната пушка, задето е поставил под съмнение репутацията ми.

Баща ми се навърташе доста често наоколо, хвърляйки изпълнени с копнеж погледи към мама, докато бърбеше със Съдията. Мисля, че по някакъв странен начин запълваше празнотата в живота на Съдията, която Ник беше заемал преди това. Ник липсваше на цялото ми семейство. Знаеха, че от време на време остава в плевнята през нощите, но тъй като пристигаше толкова късно и тръгваше толкова рано, вече почти не го виждаха.

Една вечер, когато времето се беше затоплило, помолих баща ми да се разходи с мен. Мама ни се усмихна благосклонно на тръгване.

Нека ви кажа нещо за мама. Все още приличаше на ангел, когато се усмихнеше, но тогава вече знаех колко подвеждащ може да бъде външният вид. Жената беше упорита като мисурско муле и не се свенеше да всява чувство на вина у някой, само за да стане на нейното.

Татко уви ръка около раменете ми, докато крачехме към гората, но не каза нищо. Можех да усетя как тялото му излъчваше вълни на любопитство. Въпреки че прекарвахме доста време заедно, като излизахме навън да похапваме и подобни неща, никога не му бях поверявала нещо така, както дъщерите го правеха с бащите си.

Е, беше на път да си навакса десеторно, помислих си унило. Надявах се единствено, че беше готов за предизвикателството.

— Добре, изплюй камъчето — повдигна вежда. Човекът не беше глупав.

Плюснах се на един дънер, който беше единственото останало от дъба, паднал преди години през една от зимните бури, а той се настани до мен.

— Става въпрос за мама. Побърква ме.

— За какво?

— Хю. — Поколебах се. — Тате, решила е категорично, че ще се омъжа за него, и не иска да чуе и дума от това, което казвам по въпроса.

— Обичаш ли го?

Повдигнах рамене.

— Предполагам, един вид. Просто не искам да се омъжвам за него.

— Тогава не позволявай на майка ти да те тласне към подобно нещо. Това е твоят живот, Аликс. Трябва да правиш това, което те прави щастлива. — Той се вгледа по-задълбочено в мен от обикновено. — Заради Ник е, нали?

Както казах, човекът не беше глупав. Беше се срещнал с Ник и беше слушал всички семейни истории за това как го бях осиновила и за подвизите ни през годините. Веднъж даже беше дошъл да ме търси и ме беше заварил в плевнята с него. За щастие в онзи момент не правехме нищо друго, освен да говорим, но сигурно сме били явни за някой, който не е толкова запознат със ситуацията, колкото останалите от семейството.

Беше ми омръзнало да отричам чувствата си към Ник, затова кимнах.

— Да. Обичам го от доста дълго време.

— Той изпитва ли същото към теб?

Изведнъж ме осени, че Ник никога не ми беше казвал, че ме обича. Просто предполагах, че е така, от начина, по който се държеше. Все още вярвах, че ме е обичал, но самочувствието ми тогава беше толкова крехко.

— Така мисля.

— Тогава защо не е направил нещо по въпроса?

Добър въпрос. Искаше ми се да имам логично обяснение.

— Има няколко проблема — казах уклончиво.

Той замълча за момент, обмисляйки чутото.

— Ник не ми изглежда да е от хората, които биха позволили жената, която обичат, да се омъжи за друг. Казвала ли си му какво планира майка ти?

— Не. — Не исках да го карам да се чувства по-зле, отколкото вече се чувстваше. А и дълбоко в себе си бях изплашена, че ако помислеше, че връзката ни ми причинява проблеми, то тогава щеше да спре да се вижда с мен.

— Може би трябва да му кажеш.

Беше прав. Имах нужда само да го чуя от някой. Време беше да хвана бика за рогата.

През последните няколко месеца бях повече от търпелива. Ако Ник ме обичаше наистина, то в такъв случай беше време да направи нещо. А ако ли пък не, и ако Линдзи беше по-важна за него, отколкото бях аз, е, щеше да е по-добре да го разбере отсега.

Така поставих начало на събитията, които доведоха до смъртта на Франк Андерсън.

Беше сряда вечерта, когато разговарях с татко. Онази нощ не останах в стаята си, за да изчакам Ник, както правех обикновено. Слязох долу в плевнята и зачаках, движейки се неспокойно през дългите часове до пристигането му, и разигравайки различни сцени в главата си. Без значение как щеше да реагира, трябваше да съм подготвена.

Изненадата му, че ме беше заварил там, изчезна бързо, когато видя лицето ми.

— Какво се е случило? — попита, като затвори вратата и я заключи след себе си.

— Не мога да продължавам повече — казах му с болезнен шепот. — Нещата излизат извън контрол. Мама вече е планирала всичко, като изключим датата за сватбата ми с Хю, и не иска да ме чуе, когато се опитвам да говоря с нея.

Още с първите ми думи лицето му пребледня.

— Наистина ли вярва, че ще се омъжиш за него?

— Разбира се, че да! Излизам с него вече в продължение на година, а и тя не знае да има някой друг, с който да се виждам. Всеки път, когато ѝ кажа, че не искам да се омъжвам за него, казва, че това е предсватбена треска и че ще ми мине. А и майката на Хю не помага изобщо. Вкъщи е почти всеки ден и постоянно носи списания и каталози.

— Господи! — Той се свлече на леглото, а раменете му се отпуснаха. — Защо не ми каза нищо досега?

— Не исках да те притеснявам, а и вярвах, че ще успея да се справя. Но никой не обръща внимание на това, което им казвам. Сякаш се опитвам да спра движещ се влак с една ръка завързана зад гърба ми.

— А Хю...

— Дали ме е попитал дали ще се омъжа за него? — Поклатих глава и седнах до него. — Не още, но ще го направи. Скоро. Онзи ден ми предложи да се отбия до „Феър Оукс“ и да видя дали ще харесам някоя от къщите, които строят. — Хванах ръката му и я стиснах силно. — Трябва да им кажем за нас, Ник. Това е единствената ни опция. Освен ако не искаш да се омъжа за Хю — допълних тихо.

Той застина.

— Предполагам заслужавах да ми го кажеш, а? Със сигурност не съм направил много, за да те убедя в обратното. — Когато се обърна да ме погледне, гласът му беше нисък. — Не искам да се омъжваш за Хю. Всеки път, когато знам, че си с него, умирам по-малко. Но не знам какво друго да правя, Аликс. Проблемът с Линдзи... все още се притеснявам. — Той се изправи и започна да крачи напред-назад.

— Подобряват ли се нещата?

— Не.

— Имаш ли причина да вярваш, че ще се подобрят?

Той прокара ръка през тъмната си коса в жест на безсилие.

— Не. Все още отказва да ме послуша.

— Тогава колко още ще задържаме живота си на едно място? Още шест месеца? Година? Две? — Изправих се бавно. — Не можеш да имаш и двете ни, Ник. Трябва да избереш коя искаш.

— Наистина ли ще се омъжиш за него? — Изражението му беше смесица от шок и отчаяние.

Спрях с ръка на ключалката и погледнах през рамо.

— Не. Но единственото друго решение, което мога да измисля, е да замина. Може би тогава ще разберат намека. И в двата случая искам да знам какво е решението ти, и то скоро. Ако ще заминавам, трябва да планирам някои неща.

В ултиматума ми нямаше никаква скрита манипулация. Мислех всяка дума, която бях казала. Бях го обмисляла доста, докато крачех из стаята в плевнята, и не виждах да имам друг избор. Част от мен беше толкова сигурна, че той ще избере Линдзи, че почти се бях спряла на мястото, на което ще се преместя. Тусон, Аризона.

Имаше нещо, което ме привличаше в червените скали, които бях гледала на снимки, а и градът беше достатъчно голям, за да мога да се издържам, докато завърша колеж, без да ме смущава толкова, колкото би ме смутил Ню Йорк или Далас. Защото, ако избере Линдзи, нямаше начин да остана и да ги гледам заедно всеки ден.

Дълго чаках отговора му, а сърцето ми се свиваше, докато тишината се задълбочаваше. Не можех да издържам повече. Самият факт, че не казваше нищо, беше достатъчен отговор за мен.

— Довиждане, Ник. — Отворих вратата.

— Спри.

Застинах на прага, страхувайки се да се обърна.

— За бога, Аликс, не си отивай.

— Не мисля, че на Бог му пука така или иначе. До голяма степен ме е оставил да се оправям сама.

— Заради мен тогава. — Той се премести зад тялото ми и постави ръце на раменете ми. — Права си. За всичко. Не мога да принудя Линдзи да приеме помощта ми, а докато продължавам да я защитавам, няма да предприеме нищо сама. — Устните му се притиснаха в косата ми. — Господи, съжалявам, Аликс. Съжалявам, че

те накарах да търпиш това толкова дълго. Ще направя каквото поискаш. Само не ме напускай.

Обърнах се, а надеждата почти ме задушаваше.

— Можем да кажем на всички?

— Да. — Ръцете му погалиха врата ми, а след това обгърнаха лицето ми.

— Кога?

Той пое дълбоко въздух.

— Утре вечер. Дай ми възможност да поговоря с Линдзи след работа и после ще дойда направо тук.

— Сигурен ли си?

За момент в очите му проблесна несигурност и кратко колебание, но той кимна.

— Сигурен съм.

— О, Ник.

Хвърлих се в ръцете му и любенето ни онази нощ беше още по-сладко, след като бяхме толкова близо да се изгубим един друг. Продължихме с часове, в един момент нежни, а в следващия обезумели. Ник сякаш беше ненаситен. Едва свършвахме, а той започваше отново. Не че се оплаквах. Бях повече от готова да прекарам остатъка от живота си в леглото му и да не правя нищо друго.

— Нали знаеш, че няма да са доволни — промърмори след последния път. — Готова ли си за това?

Протегнах се и се обърнах настрани, сгушвайки се към него с глава върху рамото му.

— Мисля, че ще са шокирани, но леля Дарла ще бъде единствената, която ще възрази. Знаеш я каква е. Като пит бул. Хване ли се за нещо, не пуска до последно. Но веднага щом мама разбере, че сме сериозни, ще отстъпи. Знам, че дълбоко в себе си ми желае само най-доброто. — Плъзнах ръка надолу по гърдите и твърдите плочки на стомаха му. — Ти си най-доброто за мен. А и татко е на наша страна. Ще ни помогне да убедим мама и останалите.

— Той знае? — Ник хвана ръката ми и я притисна към устните си.

— Да. Мисля, че е подозирал от известно време. Този следобед си поговорихме на дълго и на широко и изглежда не остана изненадан. Той те харесва.

Ник ме завъртя, притисна ме на леглото и отпусна по-голямата част от тежестта си върху лакти, след което обхвана лицето ми с ръце.

— Сигурна ли си, Аликс? Не мога да ти дам голяма къща, каквато може да ти даде Хю. Ще са ми нужни няколко месеца, за да спестя достатъчно дори за малък апартамент.

Отвърнах на напрегнатия му поглед.

— Никога не съм искала голяма къща. Това беше идеята на Хю. А и няма да се наложи да го правиш сам. Господин Лукас, мениджърът на доктор Менсфийлд, ми предложи работа като секретарка, след като завърша.

— Няма нужда да работиш. — Пръстите му се заровиха нежно в косата ми.

— Оу, така ли? И какво ще правя? Ще стоя цял ден върху някоя сатенена възглавничка и ще си въртя палците? Ник, ще се побъркам само след седмица, ако не правя нищо. Искам да работя.

— Трябва да отидеш в колеж. Твърде си умна, за да не го направиш.

Присвих рамене.

— Мога да правя и двете. Ще ми отнеме повече време, докато завърша, но не бързам за никъде.

Той замълча за момент.

— Не мога да повярвам, че всъщност говорим за общо бъдеще. Страх ме е даже да се надявам, сякаш съдбата ще разбере и ще направи нещо, с което да прецака всичко.

— Не би посмяла.

Той ме целуна дълго и дълбоко, след което седна в леглото и погледна към часовника си.

— Няма да рискувам. След половин час ще се съмне. Най-добре да се връщаш в къщата.

— Просто ми обещавай, че ще се появиш утре.

— Обещавам, няма да се покрия.

Колко различни щяха да бъдат нещата, ако го беше направил, но по онова време бях толкова сигурна, че действаме правилно.

Четвъртъкът беше като сладка агония. Не можех да се съсредоточа върху нищо, освен върху предстоящата вечер. Джена

продължаваше да ми хвърля странни погледи и даже ме попита веднъж дали съм добре, след като не бях чула и дума от това, което ми беше казала.

Най-накрая ме хвана натясно по време на обяда.

Стояхме пред училищната лавка, малка постройка зад класните стаи, в която се продаваше всичко — от листи и моливи до сода и сладки.

— Знам, че нещо става. Изплюй камъчето.

Познаваше ме твърде добре. Ако не й дадох задоволителен отговор, нямаше да престане да ме човърка. И все пак се поколебах. Не че мислех, че Джена ще каже на някого. Бяхме пазили тайните си твърде много пъти, за да се притеснявам за това. Беше по-скоро защото знаех какво мисли за мен и Ник и не исках нищо да ми разваля деня.

— Ще ти кажа утре вечер, обещавам. — Прецених, че това ще ми даде достатъчно време да кажа първо на Хю.

Тя се облегна на стената до мен и се загледа в земята.

— Свързано е с Ник, нали?

— Защо мислиш така?

Тя поклати глава.

— Всичко, което правиш, е свързано с Ник по един или друг начин. След всичкото това време все още си влюбена в него.

Не можех да го отрека, затова не казах нищо.

— Носят се хиляди слухове за него и Линдзи Суанър, нали знаеш?

— Знам.

— И все пак го обичаш.

— Да.

— Спиш ли с него? — Тя се премести, за да може да ме види и един поглед към зачервеното ми лице й беше достатъчен. — Милостиви боже! Правиш го. Аликс, как можеш да причиниш това на Хю? Той те обича.

Запазих гласа си нисък, страхувайки се някой да не ни чуе.

— Не, Джена. Не ме обича. И двамата се харесваме, но не по този начин. Майка му го притиска да ми предложи брак по същия начин, по който моята ме притиска да се съглася. Да се предаде е най-лесното решение, което може да вземе, и след като не е влюбен в никоя друга, ще прави това, което му нареди майка му.

— Сигурно би ѝ угодил даже и да беше влюбен в някоя друга — отвърна тя. Ако мъката в гласа ѝ ме изненада, то го приписах на разпадналата ѝ се връзка със Скот Хейстингс. Бяха ходили в продължение на година, но нещата започнаха да охладняват светкавично, когато балът наближи. Скот имаше големи планове да учи в някакъв престижен колеж на изток, докато Джена вече се беше уредила с работа в агенцията за недвижими имоти „Мид Делта“ в града.

— Хей, не унивай. Двамата със Скот може да си пишете.

Тя ме погледна, сякаш от челото ми изведнъж беше поникнал рог.

— Не мисля. И двамата се съгласихме, че ще е по-добре да не се виждаме повече след бала.

— Съжалявам.

Тя повдигна едното си рамо.

— Няма проблем. Обичам го точно толкова, колкото и ти обичаш Хю. Той беше просто някой, с който да се позабавлявам. — Тя се изтласка от стената. — Кога ще кажеш на Хю?

— Не съм сигурна още — измънках. — Първо трябва да съобщя на семейството си, а те ще бъдат шокирани.

— Искаш ли да ти услужа с ролка тиксо? — Тя се усмихна тъжно. — Ще ти е нужна за устата на леля Дарла.

Тръгнахме да влизаме, когато тя ме спря до вратата.

— Знам, че Ник изглежда прекрасно, Аликс, и че си влюбена в него, откакто се помниш, но, моля те, внимавай. Имам лошо предчувствие за всичко това.

Може би имаше дарбата да гледа в бъдещето. Или пък просто беше песимист, въпреки че дотогава не беше показвала подобни признаци. Но най-вероятно беше загрижена за Хю. Просто тогава не го знаех още.

Онази нощ се бях превърнала в истинска досада, пречкайки се на всички, докато приготвяха вечерята, с опитите си да помогна и да ускоря нещата. Наблюдавах часовника над печката като орел, представяйки си всяко действие на Ник. Около времето, когато седнахме да се храним, той тъкмо трябваше да е свършил работа. Знаех, че щеше да отиде право при Линдзи и ровех неспокойно

храната в чинията си. Колко щеше да отнеме? Час? Със сигурност не и два.

Четиридесет и пет минути по-късно изравях дупка на верандата от сноването напред-назад, когато пикапът му най-накрая спря на алеята. Втурвайки се надолу по стълбите, стигнах до него, точно когато слизаше.

— Ти успя.

— Разбира се. — Той ме придърпа в обятията си и ме целуна, точно там пред целия свят, и знаех, че всичко щеше да е наред.

— Хайде. — Хванах ръката му и го задърпах. — Всички са още в кухнята.

— Задръж малко — засмя се той. — Поне ми дай време да си хвърля душ и да се преоблека, преди да пуснем бомбата.

Спрях се да го огледам. Беше облечен в тъмносинята униформа, с която работеше, а тук-там беше изцапан с масло. За мен беше прекрасен, но знаех, че никога нямаше да мине през леля Дарла в това състояние.

— Добре. Ще дойда с теб.

Веднага щом влязохме в стаята му и заключихме, той се съблече, докато аз извадих чистите му дрехи и ги сложих на леглото. Звукът от течащата вода ме накара да отворя вратата на банята. Странно, но въпреки всичките пъти, в които се бяхме любили, никога не го бях гледала, докато се къпе, и от това, че бях там с него, ме обзе чувство на интимност, каквато не бях изпитвала преди.

Завесата около ваната беше от прозрачен найлон и виждах прекрасно всяко негово движение, докато търкаше тялото си със сапуна. Искаше ми се ръцете ми да се занимават с това, но знаех, че ако предлага, нямаше да стигнем до къщата в продължение на часове. Съвсем естествено свалих капака на тоалетната чиния и седнах, така че да можем да разговаряме, без да викаме.

— Днес Джена ме подложи на разпит в училище.

— Каза ли й?

— Не и с подробности, но предполагам, че се беше досетила. Не мисля, че е много въодушевена.

— Много хора ще бъдат шокирани, Аликс. По-добре се подготви.

— Подготвена съм. — Наблюдавах го как приведе глава под душа, за да изплакне шампоана. — Как го прие Линдзи?

Използва ръце, за да избърше водата от лицето си, поколеба се, след което поклати глава.

— Не мисля, че ми повярва.

Той спря водата, дръпна завесата и се пресегна за хавлията, която му подавах. Лицето му беше намръщено.

— Все още се притесняваш за нея.

— Не мога да се спра, дребосъче — отвърна нежно. — Грижа се за нея, откакто беше малко дете. — Спря да се подсушава, а погледът му се зарея до някаква далечна точка, която само той можеше да види. — Да ѝ кажа беше най-трудното нещо, което някога съм правил. Просто стоеше там и се взираше в мен, сякаш очакваше всеки момент да схване шегата. Продължавах да я питам дали разбира и тя кимаше, но можех да видя, че не е така.

Изправих се и поставих длани на гърдите му.

— Съжалявам.

Погледът му се съсредоточи върху мен и той опря челото си в моето.

— Вината не е твоя, Аликс. Моя е. Трябваше да я принудя да направи това, което исках, преди месеци. Нямах да ѝ хареса, но щеше да го направи.

— Да направи какво? — прошепнах, отчасти изплашена да чуя отговора.

— Да напусне града. — Той се отдръпна назад и погледна надолу към мен с потъмнели очи.

По тялото ми премина изненада и малко вълнение. От всички неща, които си бях представяла, че прави с Линдзи, да я убеждава да напусне града не беше едно от тях.

— Оу — измънках.

Сякаш прочел мислите ми, устните му се извиха в усмивка и той целуна върха на носа ми.

— Най-добре да се обличам, докато все още мога.

Трябваше да го попитам защо искаше Линдзи да се махне. Може би на този етап щеше да ми каже. Но от опит знаех, че да изкопчиш информация от Ник беше равностойно на това да извадиш зъбите на кокошка, а не исках нищо да забави срещата ни със семейството ми.

Когато се облече, тръгнахме към къщата, хванати за ръце, и не можех да не се сетя за онази първа църковна сбирка, когато ръката му

беше стискала моята все по-силно и по-силно. Толкова много неща се бяха променили оттогава и все пак толкова много бяха останали същите. Вече не се страхуваше, но все още беше мой.

Влязохме през задната врата, очаквайки да заварим мама и лелите ми около масата. Вместо това обаче, единственият там беше татко. Беше се облегнал на шкафа и ядеше парче от ябълковия пай, който леля Джейн беше направила за вечеря. Погледна нагоре, когато влязохме, след което повдигна вежда. Кимнах му едва доловимо и той се усмихна.

— Ник, радвам се да те видя отново.

— Благодаря. И аз се радвам да ви видя, сър.

— Къде са всички? — попитах.

Преди да успее да ми отговори, мама влетя в стаята. Беше се преоблякла в хубава рокля и очите ми се присвиха, когато започна да тършува една купчина със списания на плота.

— Сега, къде съм оставила тези оферти? — Тя вдигна поглед и се усмихна лъчезарно на Ник, очевидно пропускайки да забележи сключените ни ръце. — Ник, скъпи! Не сме те виждали цяла вечност.

— Отиваш ли някъде, мамо?

— Разбира се. Знаеш, че дамската комисия по декорация се събира тази вечер в църквата.

Едва не простенах. Напълно бях забравила за комисията.

— Мислиш ли, че ще можеш да пропуснеш само този един път?

— Не ставай смешна, Аликс. Няма причина да го пропускам.

Когато погледнах умолително към баща ми той побърза да остави чинията на плота.

— Може би тази нощ можеш да закъснееш малко, Ели. Аликс иска да говори с теб.

— Може да почака, нали, скъпа? — Тя подхвърли отговора си през рамо, без да ме поглежда. Избута баща ми леко настрани и се нахвърли на една купчина листи. — Ето ги! Дарла, Джейн? Време е да тръгваме!

Лелите ми нахлуха в стаята, засуетя се около Ник за секунда, след което изчезнаха. Въздъхнах раздражено, а Ник ме прегърна през раменете.

— Не се разстройвай. Можем да го направим утре, когато всички са тук.

— Той е прав — намеси се баща ми. — Защо не отидете да гледате някой филм или нещо подобно? Вниманието на майка ти и без това щеше да е раздвоено, дори и да беше останала.

Разочарованието ме изгаряше дълбоко, особено след деня, който бях прекарала в такова очакване, но се насилих да се усмихна.

— Предполагам имаш право. — Заех се да сложа ядене на Ник. — Какво правиш тук тази вечер?

— Двамата със Съдията ще ходим в града да гледаме дърпането между трактори. — Той изплакна чинията си и я остави в мивката. — И най-добре да тръгваме.

— Забавлявайте се.

— Непременно. — Той ме целуна бързо по бузата. — Сега спри да се тревожиш. Имате всичкото време на света.

Веднага щом напусна стаята, Ник ме придърпа в скута си и прибра един кичур коса от лицето ми.

— Наистина имаме всичкото време на света. — Той се усмихна. — А и все още ти дължа едно пътуване до „Стар Вю“. Нека се позабавляваме тази нощ, а на сутринта ще дойда първо тук преди работа и ще ги хванем всички заедно на закуска.

— Добре — отвърнах на усмивката му.

Същата вечер отидохме на кино и тъй като беше четвъртък, можеше да се каже, че цялото място беше наше. Щеше да е първият и последен път, в който някога сме ходили на истинска среща заедно. Филмът беше скучен, но и без това не го гледахме, тъй като бяхме твърде заплени един от друг. И открихме това, което милиони тийнейджъри преди нас бяха открили.

Да правиш любов в легло беше много по-удобно, отколкото на седалката на пикап, въпреки че успяхме да се справим доста добре.

Беше около десет часа, когато стигнахме до вкъщи и Ник ме изпрати до вратата. Искях да го помоля да остане, но не можех. Не исках да чувам как ми казва, че трябва да провери как е Линдзи, въпреки че знаех, че щеше да направи точно това.

Трябваше да имаме някакво предчувствие, някаква примитивна интуиция, която да ни предупреди, че щеше да ни сполети такова зло, но нямахме. Целият ни живот беше на път да се промени и все пак никой от нас нямаше и най-малката представа, че по същото време на следващия ден той вече щеше да е далеч от Морганвил и от живота ми.

Затова се целунахме за сбогом както обикновено и той тръгна. Наблюдавах го, докато си заминаваше, изчаквайки пикапът да изчезне от поглед, преди да вляза вътре. Ако бях знаела към какво се беше запътил, никога нямаше да го пусна да си тръгне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дори от мястото си в далечното бъдеще все още можех да си спомня ясно всеки един детайл от онзи следващ ден. Обичайните действия, които предприемах всяка сутрин, придобиха толкова огромно значение и останаха в съзнанието ми завинаги. Защо не бях разбрала, че нещо не беше наред? Как можех да не обърна внимание на тишината в обичайно шумната ни къща, докато се лутах в неведение, подготвяйки се за поредния ден в училище? Как бях успяла да прекарам двадесет минути в суетене около косата си и в опити да избира идеалния тоалет по случай пристигането на Ник и обявяването на връзката ни пред семейството ми?

О, господи! Как съм могла да бъда толкова щастлива? Дори си тананиках под нос, докато слизах надолу по стълбите. Забелязах първия признак, че нещо не беше наред, когато влязох в кухнята. Цялото ми семейство беше около масата с чаши за кафе в ръцете и нямаше следи някой да се беше опитал да направи закуска. Беше повече от необичайно за дом като нашия, където закуската винаги беше грандиозна — с яйца, бекон или наденички, бисквитки, сос грейви, домашно сладко и масло. Не си спомням някога да сме имали кутия със зърнена закуска в шкафовете.

Спрях на вратата и огледах баща ми, чудейки се защо беше дошъл толкова рано и защо беше облечен със същите дрехи, които носеше предната нощ. Всъщност Съдията също носеше дрехите си от снощи и изглеждаше измъчен и изморен, сякаш бе будувал цяла вечер. Реших, че мама наистина трябваше да поговори с татко, задето държеше Съдията буден дотолкова късно. Все пак вече не беше толкова млад.

— Добро утро.

Погледнах към часовника, преди да си взема чаша и да я напълня с портокалов сок. Ник щеше да пристигне всеки момент. Даже вече закъсняваше малко.

— Аликс... — Гласът на майка ми беше колеблив и пресипнал.
— Най-добре седни, миличка. Имаме лоши новини.

— Лоши новини? — Намръщих се през рамо, чудейки се защо изглеждаше толкова бледа.

— Няма заобиколен начин, по който да се каже, Ели.

С мрачно изражение на лицето баща ми се изправи и постави ръце на раменете ми. Той бе знаел, по-добре от всеки друг, какво щеше да ми причини това. Гласът му беше нежен, когато проговори, но без заобикалки.

— Аликс, Франк Андерсън е бил застрелян снощи и полицията е арестувала Ник за убийството му.

— Какво? — Чашата се изплъзна от пръстите ми и се разби на малки парченца в земята, изпълвайки стаята с аромата на портокали. — Това е невъзможно. Ник не е способен на убийство. Защо правите това?

Гласът ми започваше да се повишава, но не можех да се спра. Изведнъж израженията им започнаха да ме плашат истински.

Очите на баща ми се напълниха с болка, когато ме придърпа към себе си и ме прегърна силно.

— Истина е, миличка. Господи, толкова съжалявам. Самият Ник се е обадил в полицията. Двамата със Съдията бяхме в участъка цяла нощ. Ник твърди, че е било при самозащита, и мисля, че успяхме да ги убедим, че казва истината.

Мама и леля Джейн ни заобиколиха, правейки всичко възможно да ме успокоят.

Но нямаше спокойствие за мен, само шок и объркване. Действителността от това, което ми казваха, все още не беше достигнала съзнанието ми, но прииждаше със скоростта на светлината.

Леля Дарла, както винаги практична, беше паднала на ръце и колене и попиваше сок и счупени стъкла. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Част от мен не беше повярвала на чутото, докато не видях нейната реакция.

— Спри! — прошепнах. — Спри да ревеш. Всичко ще бъде наред. Ако му повярват, ще го пуснат. — Направих стъпка към Съдията. — Ще го пуснат, нали? Трябва да го освободят, ако е било при самозащита.

— Аликс не е толкова лесно. — Той прокара ръка по челото си, размествайки очилата си. — Убит е човек.

— О, божичко! — Краката ми затрепериха, а стаята около мен се завъртя шеметно. Някой ме бутна да седна на един от столовете. — Как... моля те, кажи ми как?

Съдията си пое дълбоко въздух.

— Ник каза, че заварил Франк пиян и в лошо настроение, когато се прибрал снощи. Викал и крещял за това как Ник го бил разочаровал, че се бил обърнал срещу него. Ник каза, че се е опитал да си тръгне, но тогава Франк взел някакъв нож и замахнал към него. — Той поклати глава. — След всичкия побой, който беше получил от Франк през годините, нищо чудно, че нещо в Ник щракнало. Каза, че следващото, което помни, е как Франк лежи мъртъв на пода, а той стиска в ръце оръжието, което Франк бил държал наблизко.

— Но ще се проведе процес, нали? Никога няма да го осъдят, особено след като им кажем за онази нощ в плевнята.

— Шерифът също знае за онази нощ. Това беше едно от нещата, които ми помогнаха да ги убедя... — Той спря за момент. — Няма да има процес, Аликс. Дадох му право на избор. Или да се присъедини към армията и да напусне града за свое добро, или да рискува да бъде обвинен в предумишлено убийство. Тръгва днес, веднага щом от бюровете попълнят документите му.

— Не! — Ръцете ми се вкопчиха в масата толкова силно, че пръстите ми изтръпнаха. — Не би ме напуснал.

— Няма избор, Аликс. — Баща ми застана до мен, докато майка ми и лелите ми подсмърчаха и бършеха сълзите си. — Ако не тръгне, може да прекара следващите пет години в затвора.

— Трябва да го видя. Къде е?

— Все още е в затвора — каза Съдията. — Полицаята няма да го изпуснат от поглед, докато не се качи на автобуса. Двамата с Джим ще те закараме дотам.

— Може би трябва да дойда с вас — запъти се майка ми към вратата.

— Не.

Колкото и да не ми харесваше да го призная, някъде дълбоко в съзнанието си донякъде я обвинявах за всичко, което се случваше. Ако не беше упоритото ѝ настояване да се омъжа за Хю, ако беше останала снощи и ни беше изслушала, вместо да хуква за глупавата си среща,

Ник можеше да не се прибере толкова рано. Беше лудост, знам, но нищо в онази сутрин не беше нормално.

Тя спря.

— Аликс...

— Не — повторих. — Ще се оправя.

Подпирайки се на масата, аз се изправих и залитнах, когато отново ми се зави свят. Баща ми ме стисна силно за ръката.

— Дръж се — промърмори, така че да го чуя само аз. — Трябва да си силна заради Ник. В лошо състояние е, миличка.

Затворих очи, изправих гръб, поех си дълбоко въздух и кимнах. За Ник бях готова на всичко.

— Готова съм.

Затворът в Морганвил беше малък — четири занемарени, тъмни килии, прикрепени към задната част на градския съвет, където се намираше полицейският участък. Служеха предимно за клетки, докато човекът, лишен от свобода, можеше да бъде транспортиран до големия затвор в Джоунсбъро, където се намираха окръжният и федералният съд. Молах се да не се наложи да се видя с Ник в някоя от тези килии и, изглежда, този път Господ ме беше чул. Бяха го затворили в някаква стая за разпит, чиято врата се пазеше от грамаден полицейски служител.

Ник стоеше отпуснато на дългата маса с лакти, опрени на повърхността, и лице, заровено в шепите му. Между дясната му китка и крака на масата беше опъната веригата на белезниците, които му позволяваха да се движи свободно на не повече от тридесет сантиметра от масата. Болката, която се беше събрала дълбоко в мен, се качи в гърлото и гърдите ми и се разшири, докато не започнах да се боря за въздух и не затворих вратата тихо зад себе си.

Измина секунда, преди да повдигне главата си и да погледне към мен, и още една, преди да ме познае. В рамката на една нощ беше остарял с десет години. Лицето му беше опустошено от мъка и уморено примирение, а красивите му очи бяха кървясали и пълни с толкова безпомощност, че направо ме разкъсваха на две.

Той се изправи бавно и без да осъзная движенията си, се оказах в обятията му, докато лявата му ръка ме притискаше силно към тялото

му. Никой от нас не проговори, просто се вкопчихме един в друг, опитвайки се да се утешим взаимно по единствения начин, който можехме — чрез допир.

— Не трябваше да ти позволяват да идваш — каза задавено с треперещ глас. — Но, господи, радвам се, че са го направили. Толкова се страхувах, че няма да те видя повече.

— Не е толкова зле — прошепнах. — Можеш да ми пишеш, както и аз на теб. След четири години ще си вън от армията и ще можеш да се прибереш у дома. Ще чакам, Ник. Колкото е нужно. Обичам те.

Той поклати глава и ме отдръпна внимателно от себе си.

— Не разбираш, Аликс. Не мога да се върна тук. Не и преди да е минало доста време. Ако го направя, могат да ме хвърлят в затвора.

— Тогава аз ще дойда при теб, където и да си.

— Не. — Той повдигна ръка към бузата ми. — Няма да ти позволя да го направиш. Семейството ти е тук, корените ти са тук. Не можеш да провалиш живота си заради мен.

— Без теб нямам живот. — Бях отчаяна, обезумяла от страх, когато разбрах накъде бие.

— Напротив. — Той си пое дълбоко въздух. — Колкото и да исках да го повярвам, колкото и да мечтаех, беше глупаво от моя страна да мисля, че хората ще приемат връзката ни. Сега ще бъде дори още по-зле. Не съм просто боклук, а убиец, и винаги ще гледат на мен като на такъв. Не мога да ти причиня това. Трябва да забравиш за мен, дребосъче.

— Ти можеш ли да ме забравиш?

В очите му проблеснаха сълзи.

— Не. Даже и да доживея до сто.

— Тогава не искам от мен да направя нещо, което и ти не би могъл.

Той ме притисна към себе си отново и зарови лице в косата ми.

— Направи го заради мен, Аликс. Ако случайно преживея всичко това, трябва да знам, че ще бъдеш щастлива. Обещай ми. Моля те.

— Ще ти обещаю друго. Ще те обичам до деня, в който умра, дори да се наложи да живея без теб. И дори да е след петдесет години, върни се у дома, Ник Андерсън. Чуваш ли ме? Ще те чакам.

Той избърса сълзите, които се стичаха надолу по бузите ми, и се насили да се усмихне.

— Това не е църковна сбирка, миличка. Този път няма да можеш да ме спасиш.

— Знаел си?

— Да.

Зад нас вратата се отвори и шерифът влезе, премествайки поглед от мен към Ник.

— Вербовчикът е тук и е готов да тръгвате, Ник.

Докато шерифът сваляше белезниците му, Ник не откъсна поглед от лицето ми.

— Остани тук, докато не замина.

Кимнах, знаейки че ще ми бъде още по-трудно да го наблюдавам как тръгва.

— Обичам те — изрекох без глас, когато шерифът го хвана за рамото и го поведе към вратата.

Изведнъж, Ник спря.

— Чакайте. Само още една секунда, моля.

Шерифът погледна към мен и кимна. За моя изненада Ник бръкна под тениската си и извади медальона с едната половина на сърце. С поглед, прикован върху мен, той прокара верижката през главата ми.

— Никой не бива да живее само с половин сърце — прошепна.

Не съм сигурна, че казах нещо на глас, но той видя разбирането в очите ми.

С една последна, сърцераздирателна усмивка той си отиде, а аз се почувствах така, сякаш животът ми беше приключил. Може и да не беше казал думите, но с последния си жест Ник ми беше върнал сърцето обратно, показвайки ми, че без мен той нямаше да има такова, и самата мисъл едва не ме унищожи.

Тогава не знаех през какво беше минал Съдията, за да предостави този шанс на Ник, и може би така беше по-добре. Не бях в състояние да оценя усилията му. Виждате ли, Съдията все още имаше голямо влияние над служителите на правоприлагащите органи и беше упражнил голям натиск и беше призовал много услуги, за да задържи Ник далеч от затвора. Ако бях знаела, сигурно щях да го намразя, да го обвинявам, задето беше отвел Ник далеч от мен.

Стискайки медальона в ръка, се оставих на тъмнината, която беше замъглявала зрението ми, да ме погълне изцяло, и за първи път не ми се налагаше нито да мисля, нито да усещам.

Заведоха ме у дома и ме сложиха в леглото, докато мама и лелите ми запърхаха около мен като красиви, безполезни пеперуди. Попиваха челото ми с хладки кърпи, когато мисълта, че повече няма да видя Ник, ме караше да повръщам и ми носеха купи със супа, които оставаха недокоснати на нощното шкафче, докато не започнеха да се утаяват. Гледаха ме със загрижени погледи и настояваха да спя, но сънят не идваше. Останах будна през дългите часове на петъка и съботата, вирайки се в нищото, повтаряйки всеки момент от последните две седмици с Ник отново и отново в съзнанието си като на лента.

Най-накрая, късно в неделя вечерта се измъкнах от къщата, немощна като новородено коте, и се отправих с треперещи крака към плевнята. Веднага щом влязох в стаята му, се загърнах с ризата му, сгуших се в леглото, което все още ухаеше на него и най-накрая успях да заспя. Беше дълбок сън от емоционално изтощение и въпреки че част от мен регистрираше нечиите влизания и излизания, не се събудих напълно до понеделник вечерта.

Когато отворих очи, открих леля Джейн да стои на люлеещия се стол с глава, подпряна на облегалката, докато ме наблюдава. Изглеждаше толкова уморена, колкото се чувствах и аз.

— Мислиш ли, че Ник би искал да те види в това състояние? — попита тихо.

— Той си тръгна и повече никога няма да се върне, лельо Джейн. Тя се изправи напред и изви гръб, докато не изпука.

— Значи смяташ да се свиеш на кълбо и да умреш? Събуди се, Аликс. Животът не е мил и рядко получаваме това, което искаме от него. Правим най-доброто, на което сме способни, и продължаваме напред. Може и да нямаш Ник, но има много други хора, които те обичат и се притесняват за теб. Време е да помислиш и за тях.

— Мама знае ли?

— За теб и Ник ли? — Тя поклати глава. — Майка ти е мила, всеотдайна жена, която те обича повече от всичко на света, но вижда единствено това, което иска да види. Убедила е себе си, Дарла и

Съдията, че имаш вирус, и че ужасът покрай Ник само е влошил нещата. — Тя се изправи. — Оставила съм ти сандвич и малко супа. Изяж ги, преди да дойдеш обратно в къщата. — Когато стигна до вратата, тя спря. — Може би ще искаш да научиш, че утре сутринта е погребението на Франк Андерсън. Щатът ще го погребее в общинското гробище.

Главата ми се завъртя, когато свалих крака на пода и моментално се пресегнах за подноса с храна. Осени ме с потресаваща сила, че нито веднъж не бях мислила за това, че Франк беше мъртъв. Но го направих, докато ядях, и с всяка изминала минута ставах все по-ядосана. Щях да отида на това погребение утре, ако ще и адът да замръзнеше. Имаше няколко неща, от които трябваше да се освободя.

Беше лош ден за погребение. От заоблаченото небе падаше гъст, обилен ръмеж, но аз бях радостна, че валеше. Нямах да бъде честно слънцето да грее в последния ден на Франк Андерсън над земята.

Леля Джейн дойде с мен. Нито една от двете ни не се облече официално, а просто се качихме в колата и потеглихме. Всички бяха толкова щастливи да видят, че съм на крака и че се движа, че не им хрумна да задават въпроси.

Когато стигнахме гробището, застанах на място и се загледах в зелената шатра. Беше разположена в най-задната част на един ъгъл, а на дискретно разстояние от нея беше паркиран един яркожълт багер. Кътът беше осеян със столове, но никой не седеше на тях. Една купчина пръст беше струпана встрани и покрита със зелено покривало, но нямаше цветя. Когато слязохме от колата, един привидно неспокоен пастор, който не бях виждала досега, пристъпваше нервно от крак на крак. Погледна ни с надежда, когато приближихме шатрата.

— Близки на покойния ли сте?

— Не. — Посочих към ковчега. — Бихте ли бил така добър да го отворите и да ми дадете няколко минутки насаме, моля?

— Разбира се.

Той махна към един от работниците, които чакаха наблизко, и заедно повдигнаха капака на горната половина. Франк Андерсън изглеждаше по-добре мъртъв от когато и да е било жив, което само засили гнева ми още повече. Някой го беше облякъл в евтин син

костюм и бяла риза, а около врата си носеше вратовръзка в червено и сиво. Ръцете му бяха склучени на гърдите му, а черната му коса беше прилежно сресана. Омраза, каквато не бях познавала дотогава, ме изпълни и се изля от мен.

— Ти, копеле такова — прошепнах. — Радвам се, че си мъртъв, радвам се, че те уби. Не заслужаваш син като него. Единственото, което успя да направиш, е да превърнеш живота му в кошмар. И сега всички мислят, че той е като теб. Но не е така. Никога няма да бъде като теб. На двадесет години е повече мъж, отколкото ти някога си бил, и дори и да не се върне, знам, че ще постигне нещо в живота. Само стой и гледай.

Лея Джейн уви ръка около раменете ми и аз кимнах към пастора. Когато затвори хаваните, отново хвърлих към него един последен поглед.

— Надявам се да гниеш в Ада, ти, кучи сине.

Оставихме клетия пастор да стои там, изпаднал в шок, и повече не пророних и сълза.

Имаше нещо пречистващо в това да кажа на Франк какво мисля за него.

На следващия ден се върнах на училище.

Носеха се много слухове покрай убийството, но отказвах да слушам.

Хю беше внимателен и загрижен, вярвайки че все още лекувах „вируса“ си. Джена знаеше истината и беше до мен постоянно, наблюдавайки ме отблизо, сякаш се страхуваше да не направя нещо драстично. Нито веднъж не каза: „Предупредих те“, за което ѝ бях благодарна. Нямах да оцелея през следващите няколко седмици, ако не беше тя. Когато майка ми настоя да си купя рокля за бала, Джена дойде с мен и я избра. Не можех да се насиля да изпитам и грам заинтересованост към някакви глупави танци.

Вцепенението ми продължи до нощта на бала, когато най-накрая дойдох на себе си достатъчно, за да разбера, че може би съществуваше и друга причина за продължителните ми пристъпи на гадене и световъртеж. Причина, която щеше да ме върне обратно към живота и да ме промени завинаги.

Хю ме взе точно навреме с новия си Мерцедес, който беше получил от родителите си като подарък за завършването. Мама ни правеше снимки, когато той закачи белите рози на бляскавата ми червена рокля и след това ме целуна.

— Приличате на принц и принцеса от някоя приказка — каза тя, бършейки една сълза.

Усмигнах се уморено.

— Благодаря ти, мамо.

— Забавлявайте се довечера.

— Непременно.

Хю хвана ръката ми, поведе ме към колата и ми помогна да се кача, докато мама махаше от верандата. Чувствах се така, сякаш се движех през блато. Нищо не изглеждаше истинско или правилно, а това, което исках да направя, бе да се свия на леглото в стаята на Ник. Но не можех заради мама и Хю.

Балът се провеждаше в най-изискания хотел в Джоунсбъро, а балната зала беше украсена до най-малкия детайл с естествени цветя във всеки познат нюанс на бялото, които бяха подвързани със златисти и сребристи панделки. Всяка маса и стена беше окичена с тях, създавайки илюзията за снежна градина. Трябваше да задържам дъха си заради наситения сладък аромат, който изпълваше помещението.

Джена беше там със Скот, който се очертаваше да замине в понеделник вечерта след церемонията по дипломиране.

— Изглеждаш ужасно — прошепна тя, когато момчетата отидоха за питиета. — Поне се опитай да се усмихнеш.

Оголих зъби.

— Така по-добре ли е?

— Само ако възнамеряваш да ухапеш някой.

— Господи, Джена. Не знам какво правя тук. Трябваше да измисля някакво извинение.

Музиката беше силна и оглушителна, а двойките се докосваха в нас от време на време, докато танцуваха. Нивото на топлина в залата се покачваше с всяка минута благодарение на плътно натъпканите тела.

— Аликс, не можеш да продължаваш така. Отслабнала си и изглеждаш така, сякаш ще припаднеш всеки момент.

— Заради жегата е. Защо някой не пусне вентилацията?

Тя ме погледна озадачено.

— Сигурна ли си, че не си болна наистина? Тук не е толкова топло.

— Може да ми е прилошало от пътуването.

Момчетата си проправиха път през тълпата и Хю ми подаде чаша пунш. Небеса, добре че не беше от онези сладникавите, помислих си, като изпих на екс съдържанието в кристалната чаша. Тръпчивият вкус на сока от ананас, смесен с други плодове и джинджифилов ейл, успокои малко стомаха ми и аз му се усмихнах.

— Благодаря.

— Искаш ли още? — Той повдигна вежда въпросително.

— Не, добре съм.

— Тогава какво ще кажеш за един танц?

— Разбира се. — Мелодията беше бавна и трябваше да призная, че двамата се движехме добре. Не можех да си представя Ник на дансинга по този начин. Беше твърде потаен, твърде затворен, за да направи нещо толкова публично. Съмнявам се, че даже знаеше как да танцува, или че би проявил интерес, ако му се отдадеше възможност да се научи.

Внезапното завъртане от страна на Хю ме върна към настоящето и отново ми се зави свят.

— Уоу — заекнах и той спря с притеснено изражение на лицето.

— Аликс, трябва да отидеш на лекар. Този вирус те държи вече твърде дълго.

— Добре съм. Мисля, че е от жегата.

Хвърли ми същия поглед, който бях получила и от Джена преди това, и знаех, че трябваше да избягам за малко.

— Извини ме. Връщам се веднага.

Без да изчакам отговор, се запътих към най-близката тоалетна. Кожата ми беше покрита с тънък слой пот, затова намокрих една хартиена салфетка със студена вода и попих лицето си внимателно, за да не си размажа грима, докато слушах другите момичета, които използваха помещението.

Едната от тях пусна няколко монети в автомата за тампони на стената и завъртя дръжката.

— Човече, трябваше ли да ми идва точно тази нощ. Сега цяла вечер ще съм подута и ще имам спазми.

— Е, поне се усети, преди да си съсипала роклята си — отвърна приятелката й.

Незнайно защо, направих няколко изчисления на ум. Струваше ми се, че беше минало доста време, откакто бях имала месечен цикъл. Не трябваше ли да ми дойде в деня, в който бях говорила с баща ми за Ник? Но това беше преди повече от две седмици, а никога не ми закъсняваше. Бавно отпуснах ръката си, която държеше хартиената салфетка, и се загледах в отражението си.

В крайна сметка, Ник не ме беше оставил сама, помислих си изумено. Бях бременна. Детето му растеше в мен. Обзе ме бавно нарастващо вълнение. Щях да родя бебето на Ник, бебе, което ще бъде мое завинаги, част от него, която никой нямаше да ми отнеме.

Излязох замаяна от тоалетната и седнах на първия стол, който видях. Не знам колко време бях стояла там, преди Хю да ме открие. Когато размаха ръка пред мен, аз премигнах и се съсредоточих в лицето му. О, божичко, бях забравила за Хю.

— Добре ли си? — попита.

— Да, но трябва да поговорим. — Отдавна трябваше да сложа край на този цирк. Не исках да го наранявам, но така или иначе скоро щеше да узнае истината. Всички щяха да узнаят, осъзнах. Повдигнах брадичка. Е, може да си мислят каквото си искат, но най-добре да се молят да не чуят някоя от клюките им. Никой нямаше да се отнася с детето ни така, както хората се бяха отнасяли с Ник.

Хю хвана ръката ми и ми помогна да стана.

— Къде искаш да поговорим?

— Отвън.

Нощният въздух беше много по-топъл, отколкото залата, но вече не ми беше горещо. Откакто Ник беше заминал, не се бях чувствала по-добре. Имах причина да продължавам напред.

Тръгнахме мълчаливо към колата на Хю и се облегнахме на едната ѝ страна. Отвън беше красиво, луната беше пълна и голяма. Погледнах към Хю, опитвайки се да не мисля за една подобна нощ, за един ръждясал пикап, за един мръсен черен път и за едно седемнадесетгодишно момче.

— Това не може да продължава, Хю — казах му нежно. — Не ме обичаш. И двамата оставихме родителите си да ни притискат твърде дълго. Отдавна трябваше да сложим край на този фарс.

Той гледаше надолу в земята с натикани в джобовите ръце.

— Защо сега?

Поех си дълбоко въздух и го погледнах.

— Защото сега съм бременна. Рано или късно всички ще разберат.

Главата му се вдигна, а изражението му беше безизразно, докато ме изучаваше с поглед.

— От Ник ли е?

— Знаел си за нас?

Една горчива усмивка повдигна ъгълчетата на устните му.

— Да. Видях как се гледате онази нощ на бензиностанцията.

— Съжалявам. Защо не каза нещо?

Той повдигна рамене.

— Предполагам продължавах да се надявам, че нещата ще се променят. Можеш ли да се свържеш с него, за да му кажеш?

— Не.

Извърнах се настрани. Вече се бях опитала да разбера къде са го изпратили, но шерифът беше единственият, който знаеше местоположението на Ник и отказваше да говори.

— Даде ми да разбера пределно ясно, че няма да се върне и ми каза да го забравя.

— Какво ще правиш?

— Не знам още. Може би ще напусна града. Няма да подложя семейството си на подобно нещо отново. Това ще ги съсипе. Но също така няма да се откажа от детето си.

— В кой месец си?

— Мисля, че в първия.

Не бях сигурна защо искаше да знае, но му дължах отговора на всеки въпрос, който зададеше.

Отново притихнахме, а единствените звуци идваха откъм трафика на магистралата.

— Знаеш ли, грешиш само за едно нещо — каза Хю най-накрая.

— Може и да не е грандиозната, спираща света любов, която искаш, но наистина те обичам. Обичам те още откакто бяхме малки деца. — Бавно, той извади ръката от джоба си и я разтвори. В дланта му лежеше синя кадифена кутийка, а очите ми се напълниха със сълзи,

когато ми показва блестящия пръстен вътре. — Смятах да направя това по-късно, но не виждам смисъл да чакаме.

— Хю... — Сълзите ми потекоха надолу по бузите ми.

— Моля те, нека довърша — пое си дълбоко въздух — Имаш нужда от съпруг, а детето ще се нуждае от баща. Искам от теб да ми позволиш да бъда и двете. Аликс, ще ми окажеш ли честта да бъдеш моя съпруга?

Не можех да повярвам, че това се случваше.

— Но... бебето не е твое — заекнах.

— Ще бъде, ако позволиш. — Той повдигна рамене — А и без това всички ще мислят така. Нека мислят, Аликс. Кълна се, ще го обичам като свое. — Той избърса сълзите от бузите ми. — Помисли малко. Можем да се оженим тази нощ и никой никога няма да узнае истината. Семейството ти няма да е опозорено, на теб няма да ти се налага да напускаш града, а бебето никога няма да бъде гледано с пренебрежение от хората. Можем също така да накараме юристът да издаде свидетелството за брак със задна дата, така че всички да си мислят, че сме се оженили тайно преди месеци.

— Има юрист, който ще направи подобно нещо?

Този път усмивката му беше широка.

— Знам един, който ще го направи. Семейството ми пръска много пари по кампаниите му.

— Не знам какво да кажа.

— Изпитваш ли поне нещо към мен, Аликс?

— Разбира се, че да. Ти си един от най-добрите ми приятели.

Той кимна.

— Тогава кажи „да“. Ще се справим.

Може би съм била в шок или просто бях страхливка, но това, което ми предлагаше тогава, беше твърде много, за да го откажа. Почтеност за мен и детето ми, любящ, защитен дом, в който да го отгледам, и някой, който наистина го беше грижа за мен. Ако бях имала седмица или две да го обмисля, може би отговорът ми щеше да е друг, но не разполагах с толкова дълго. Хю чакаше отговор, а аз не можех да го нараня отново.

— Да — прошепнах треперейки, докато слагаше пръстена на ръката ми.

Юристът даже не се замисли, когато се показахме на прага му. Просто изпълни иска на Хю, прие неизвестна сума пари и ни каза да му донесем копия от родилните си актове следващата седмица. Всички документи бяха попълнени и церемонията беше проведена в кабинета му, като съпругата и прислужницата му бяха свидетели. Според брачното ни свидетелство бяхме женени от втори февруари.

Обратно в колата се обърнах към новия си съпруг.

— Сега какво?

— Сега отиваме да си вземем нещо за ядене, а след това имам изненада за теб.

Той ни закарва до драйв-ин веригата за бързо хранене и поръча хамбургери и пържени картопки и за двамата, сода за него и мляко за мен. Когато ни подадоха храната, той потегли обратно към Морганвил. Малко преди града зави надясно и аз го погледнах учудено. Пътят, по който беше поел, водеше към „Феър Оукс“, новият жилищен комплекс.

— Хю, какво правиш?

— Ще видиш.

Насочи колата по някакъв дълъг, просторен път, който водеше до тъмна къща. Една от най-новите, осъзнах. Беше голяма и широка, с пусти цветни лехи отпред, които чакаха някой да ги напълни с цветя.

— Какво ще кажеш? — Той махна с ръка към къщата.

— Мисля, че е прекрасна, но няма ли да си навлечем неприятности, задето сме тук?

— Не, наша е. Миналата седмица приключихме сделката. Всичко, което остава, е да купим мебели и да се нанесем. — Той отвори вратата на колата и взе храната. — Хайде, госпожо Морган. Нека да разгледаме новия си дом и да поговорим.

Това и направихме. Хю ме разведе на обиколка из къщата, която продължи половин час. Без съмнение беше мечтания дом, въпреки че не беше точно това, което бих избрала аз. Просторното помещение беше осеяно с големи френски прозорци, карайки стаите да се преливат една в друга. Кухнята представляваше сбъдната ултрамодерна фантазия, а в задния двор имаше дори джакузи и басейн.

След като обиколката приключи, седнахме един срещу друг на пода в трапезарията, и започнахме да ядем и да разговаряме. Не можеше да се каже, че бях щастлива, но да призная всичко на Хю ми донесе такова облекчение, което, заедно с откритието за бебето, ме

доведе почти до еуфория. След последните месеци, прекарани в преструвки, най-накрая можех отново да бъда себе си. Заедно измислихме историята си и решихме, че ще кажем на семействата си в понеделник вечерта след церемонията по дипломирането. Бракът ни щеше да всее достатъчно смут. Щеше да се наложи новините за бебето да почакат с още месец.

Беше хубаво отново да се смея заедно с Хю, както когато бяхме деца, и постепенно взех да осъзнавам, че ако не беше Ник, най-вероятно щях да се влюбя в Хю и да се омъжа щастливо за него. Беше ли възможно съдбата да се подреждаше от само себе си? Нямах представа. Единственото, което знаех, бе, че възнамерявах да се потрудя възможно най-усърдно, за да направя Хю щастлив. Не заслужаваше нищо по-малко от това.

През онази нощ не ми хрумна даже, че с Хю щеше да се наложи да споделяме едно легло, но ако той го беше осъзнал, то не го спомена. Говорихме, докато слънцето не започна да се показва на хоризонта, след което той ме закара до вкъщи, изпрати ме до вратата и ме целуна за лека нощ, точно както беше правил винаги.

— Съжалявам, Ник — прошепнах и свалих медальона от врата си. — Не знам какво друго да правя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Огорчението беше странно нещо. Можеше да те завладее и по най-странната причина. Предполагам, че това е човешката природа, нашият начин да се предпазваме емоционално. Бях чела достатъчно, за да знам, че един от симптомите на мъката беше дълбокото огорчение към любимия човек, който е загинал, огорчение, което нарушава правилната ти преценка, огорчение, което те кара да крещиш и проклинаш, задето са те оставили. Но Ник не беше умрял, а аз не бях осъзнала, че страдам от симптомите на мъката.

През уикенда така се бях примирила с брака си с Хю, че дори Ник да се появи на секундата, щеше да е твърде късно. И когато започнах да си мисля за деня в полицейския участък, започнах да вярвам в една лъжа. Може би трябваше да повярвам в нея, за да мога да продължа напред, както леля Джейн ми беше казала, че трябва да направя.

Защото нямаше истинска причина, поради която аз и Ник да сме разделени. И двамата знаехме, че с най-голяма радост щях да го последвам до края на света и обратно. Но той не бе поискал. Колкото повече мислех за това, толкова повече огорчението ми нарастваше. Беше се превърнало в бавно надигащ се гняв, който бе станал мой неотлъчен спътник.

Денят на дипломирането беше ясен и слънчев, а тъмносиньото небе — обаяно с пухкави бели облаци, които го красяха. През деня температурите вече стигаха до около тридесет и два градуса. След безсънна нощ с Хю бях спала през по-голямата част от съботата. В неделя Хю прекара целия ден у нас и заедно репетирахме един на друг речите си за дипломирането. Когато го попитах къде е бил предния ден, той ми се усмихна мистериозно и ми каза: „Правех планове за понеделник вечер“. Дадох му акта си за раждане, за да може следващия ден да го занесе на юриста. Той ми го върна обратно, когато пристигна в понеделник, и аз го мушнах в чекмеджето на мама, без никой да забележи.

Церемонията по-късно мина безпроблемно, а семейството ми и това на Хю аплодираха бурно след речите ни и отново, когато получавахме дипломите си. След това прекарахме сърцераздирателни тридесет минути в сбогуване със съучениците си, които заминаваха, обещавайки си, че ще поддържаме връзка. И за пореден път ме обзе чувство на нереалност. Винаги си бях представяла този ден с Ник, който да стои със семейството ми на пейките и да ми се усмихва гордо от мястото си. Но той ми бе дал да разбере, че не ме желае, а аз се бях убедила, че също така не би искал и бебето.

„Всичко е наред — обещах мислено с ръка, поставена на корема си. — Аз те искам. Винаги ще сме заедно.“

Иън и Елена поканиха цялото ми семейство да вечеряме в кънтри клуба след церемонията и аз бях успяла да убедя и Джена да дойде. Познавах баща ѝ достатъчно добре, за да знам, че представата му за празнуване беше да се просне пред телевизора с бира в ръка. А и без това исках да е до мен, когато Хю съобщи новината.

Бяхме шумна компания онази нощ, докато се нареждахме около покритата с ленена покривка маса. Водеха се няколко различни разговора едновременно, а всички общуваха и се смееха. Докато пътувахме, Хю ме беше помолил да сложа пръстените си и стомахът ми беше свит в очакване някой да ги забележи. Засега никой не го беше направил и аз се опитвах да ги държа скрити под ръба на масата.

Без да иска, баща ми повдигна темата, която доведе до обявяване на новината. Седеше до мама, точно в отсрещната част на масата срещу мен и Хю, и от начина, по който се случи всичко, бих могла да се закълна, че двамата с Хю го бяха планирали.

— Е, Хю. Веднага ли смяташ да започнеш работа, или първо ще си починеш няколко дни?

Татко разглеждаше менюто, когато зададе въпроса си.

Хю уви ръката си небрежно около раменете ми.

— Смятам да си взема няколко седмици почивка.

Главата на Иън се повдигна рязко от края на масата.

— Мислех, че ще започнеш от утре?

— Не, има няколко важни неща, за които трябва да се погрижа първо.

Иън и Елена се намръщиха и Иън постави менюто си на масата.

— Какво може да е по-важно от бизнеса?

Хю погледна към мен и се усмихна.

— Меденият месец. Тръгваме по-късно тази вечер. — Той бръкна в джоба на ризата си и извади плик от авиокомпания. Аз го взех изумена и погледнах към дестинацията. Хавай. — Обещах на Аликс, че ще отидем веднага щом училището свърши.

Настана такава тишина, че можеше да чуеш падането на карфица и от петдесет крачки.

— Меден месец? — изрече майка ми немощно, а едната ѝ ръка се притисна към сърцето, докато се взираше в пръстените ми. — Вече сте женени?

Стомахът ми се сви при вида на изражението ѝ, а вътрешно се изпълних с разкаяние. Знаех колко много бе искала да имам голямата сватба, която тя не е могла да има.

— Съжалявам, мамо. Искахме да ви кажем, но вие бяхте толкова заети да планирате всичко, че сърце не ни даде.

— Но... кога? — заекна Елена.

— Втори февруари — каза Хю. — Не искахме голяма сватба, а и не ни се чакаше повече.

Баща ми ме гледаше така, сякаш на лицето ми внезапно се бяха появили големи лилави петна, и нямаше съмнение, че още при първата се отворила възможност по-късно щеше да поиска обяснение.

Знаеше много добре какво изпитвах към Ник и не се върза на историята с приставането и за секунда.

Нито Джена. За моя изненада, когато я погледнах, сините ѝ очи бяха плувнали в сълзи. Преди да успея да кажа нещо, тя скочи на крака, промърмори „Извинете ме“ и се стрелна към тоалетната.

Побързах и избутах стола си назад, за да я последвам. Беше се заключила в една от кабинките, когато отидох там. Проверих, за да се убедя, че сме сами.

— Джена, съжалявам, че не ти казах. — Дочух звука от късане на тоалетна хартия и след това подсмърчане, но без отговор. — Моля те, знам, че си ми ядосана, но не можеш ли да се радваш за нас?

— Да се радвам? — Тя наполовина се засмя и се задави с думите. — Хю знае ли, че си влюбена в Ник?

— Знае — отвърнах тихо. — Знае всичко.

Разнесе се звука от завъртането на ключалката и вратата на кабинката се отвори. Джена ме погледна.

— Наистина ли сте женени?

— Да. Оженихме се вечерта на бала.

— Но защо? Защо се омъжи за него, след като не го обичаш?

Поех си дълбоко въздух и проверих още веднъж дали има някой наоколо.

— Бременна съм. Двамата с Хю проведохме дълъг разговор и аз му казах цялата истина. Въпреки това пожела да се ожени за мен, Джена. Даже иска бебето.

Лицето ѝ пребледня, докато се взираше в мен.

— Използваш го, за да дадеш име на копелето на Ник?

Застинах, когато по тялото ми преминаха еднакво количество болка и гняв. Може и да очаквах такава реакция от хората, които не ме познаваха, но не и от най-добрата си приятелка.

— Да, Джена. Правя точно това. Измислих всичко, за да впримча Хю в мрежите си. И след като толкова явно не одобряваш, не се чувствай длъжна да ми бъдеш приятелка.

Обърнах се и излязох от тоалетната с високо вдигната глава.

Когато седнах в стола си, мама, леля Дарла и Елена вече бяха събрали глави и развълнувано правеха планове за голям прием, на който да обявят брака ни. Хю повдигна вежда насреща ми.

— Къде е Джена?

— Не се чувстваше добре. Мисля, че се прибра.

През остатъка от вечерята стоях вцепенена, оставяйки Хю да се оправя със семействата ни. Успях да ги убеди да не насрочват приема за още няколко седмици и настоя, че и двамата предпочитаме да изберем мебелите си сами, когато се оказа, че семействата възнамеряват да поемат контрол и над това.

След това едва имахме време да отидем до вкъщи и да хвърля няколко дрехи в куфара си. Радвах се, че бях избегнала татко за известно време. Не мисля, че можех да се справя с още една сцена като тази с Джена. Поне не и сега.

Мама извади един пакет с ориз, докато събирах багажа си и когато тръгнахме, ни замериха с белите зрънца. Всички се прегърнахме, мама плака малко, а Съдията, чийто очи се бяха навлажнили, ме стисна малко по-силно от обикновено. Когато татко ме прегърна, му обещах тихо, че ще говорим, когато се върна, и му казах да не се притеснява.

Веднага щом се качихме в колата на Хю, си позволих да се отпусна.

— Мисля, че се хванаха — размърдах се, за да го погледна. — Кога измисли това с пътешествието?

— В събота. — Той се усмихна и уви пръстите си около ръката ми. — Реших, че ще им даде време да свикнат с идеята и да се успокоят, без да ни побъркват. Надявам се, че Хавай ти звучи добре?

— Звучи ми прекрасно. Никога досега не съм напускала щата.

— Ходили сме там няколко пъти на почивка. Красиво място е. — Той ме погледна отново. — Смяташ ли да ми кажеш какво наистина се случи с Джена?

Въздъгнах.

— Тя каза, че съм се омъжила за теб, само за да може копелето на Ник да се сдобие с име.

Ръката му стисна моята.

— Съжалявам. Двете сте приятелки открай време. Вероятно се е засегнала, задето не си й казала по-рано. Сигурен съм, че ще й мине, когато има време да помисли.

— Може би. — Не бях сигурна обаче, че ще мога да й простя. Да ме нарича с имена беше едно. Но да нарича бебето ми копеле беше нещо, което нямаше и отказвах да толерирам.

Летището в Джоунсбъро беше малко, предимно обслужващо междуградски полети до по-големите градове като Литъл Рок и Мемфис. Нашият самолет беше за Мемфис, откъдето, след кратко забавяне, хванахме чартър към островите.

Намирахме се някъде над океана, Хю бе задрямал до мен, когато най-накрая ме осени какво точно представляваше медения месец. Всемогъщи боже, Хю вече не ми беше просто приятел, беше мой съпруг и това не беше някаква игра. За добро или лошо, бяхме женени и това му даваше правото да прави любов с мен.

Никога преди не бях искала друг, освен Ник, и мисълта да правя с Хю това, което бях правила единствено с мъжа, когото обичах, ме докара до ръба на паниката. Можех ли да го направя? Трябваше... някак си.

Мисля, че това беше моментът, в който започнах да се залъгвам относно новия си съпруг, насилвайки се да виждам само това, което исках да видя, а не това, което представляваше той в действителност.

Този начин беше по-безопасен и щеше да ми помогне да премина през медения месец, без да се побъркам.

Загледах се в профила му на приглушената светлина в самолета. Осъзнах, че не приличаше на осемнадесетгодишен. Изглеждаше по-голям, може би в средата на двайсетте. Беше небрежно красив с бронзовата си кожа и малките бръчки от смях около устата и очите. Светлокестенявата му коса беше прошарена обилно със златисти кичури.

Не, не беше Ник, но Ник си беше заминал и повече нямаше да се върне. Нямах право да отказвам на Хю, когато беше поел с такава готовност отговорността, която Ник не бе искал.

Очите на Хю се отвориха и той ми се усмихна, когато видя, че го изучавам с поглед.

— Какво? Хърках ли?

— Не. Просто си мислих колко си красив.

Линиите около очите му се задълбочиха, когато усмивката му се разшири.

— Мислех, че никога няма да забележиш. — Внимателно ме придърпа в обятията си и постави главата ми върху гърдите си. — Опитай се да поспиш — промърмори в косата ми. — Ще кацнем чак рано сутринта.

Може би наистина ме обича, помислих изумена. И макар да знаех, че с него никога нямаше да изпитам всепоглъщащата страст, която бях имала с Ник, имаше и други видове обич. Убеждавах се, че евентуално между мен и Хю щеше да се зароди стабилна, топла и спокойна любов. Такава, която има потенциала да трае завинаги.

И така, без да се замислям много и без да се безпокоя, се втурнах с главата напред в капана на илюзията, който сама си бях направила.

Когато отидох при него през първата ни вечер в Хавай, потиснах притеснението си и зарових опасенията си под лустрото на спокойствието. Той лежеше в леглото на хотелската ни стая, облечен само по дънки и гледаше телевизия, докато аз се къпех. Нямаше време да си купя някое секси бельо, затова трябваше да се задоволя с най-хубавата си памучна нощница. Изглежда обаче него не го интересуваше дали бях облечена в коприна и дантела. Вторачи се в мен веднага щом пристъпих в стаята.

— Люби ме — прошепнах.

Той праметна крака на пода, прекоси стаята и застана до мен.

— Аликс, сигурна ли си? Не искам да те притискам.

— Сигурна съм.

Повдигайки ме на ръце, той ме занесе до леглото и ме любил с усърдие, което, ако не задоволена, поне ме остави с чувство на топлина и обгриженост. Беше повече, отколкото бях очаквала, и по онова време вярвах, че ще бъде достатъчно.

В онази нощ разбрах също, че не бях първата, с която бе правил любов. По някакъв начин това облекчи част от собствените ми угризения. Не мисля, че щях да понеса мисълта, че се беше пазил за мен.

Остатъкът от седмицата премина като вихрушка от пясък, слънце, вода и двама ни, опознаващи се наново. Хю изглежда винаги разбираше кога мислите за Ник ме натъжаваха или разстройваха. В такива моменти ме закачаше, докато не започнех да се смея заедно с него. Даже беше купил една абсурдна хавайска риза за бебето, с която ме изненада едната нощ, докато вечеряхме в апартамента. Мисля, че и на двамата не ни се искаше да се качваме на самолета обратно за къщи, но беше неизбежно.

От летището отидохме директно в новия си дом и открихме, че семействата ни са били доста заети, докато ни е нямало.

Въпреки че бяха послушали Хю за мебелите и украсите, се бяха погрижили за всичко останало. Хладилникът и килерът бяха претърпени с храна, на всяка плоска повърхност имаше цвете, а телефонът и комуналните услуги бяха пуснати. Съдията даже беше донесъл фрезата си и беше изорал едно място за градина в задния двор.

В спалнята открихме, че ни се бяха противопоставили само по едно отношение. Голямо двойно легло сега заемаше мястото, което беше празно последния път, когато бяхме тук, а завивките му бяха опънати прилежно. На възглавницата имаше бележка и Хю я повдигна.

„По-добре е от това да спите на пода, а ако не го харесвате, може да го върнете, когато си купите ново.

С любов,

мама“

— Какво мислиш? — попита Хю. — Беше на баба и дядо.

— Страхотно е, Хю — прокарах ръка по резбованата борова табла. — Подхожда идеално на мястото.

— Тогава ще го задържим.

Следващите няколко дни се изнизаха по-бързо и от медения ни месец. Малко прекалихме с купуването на неща за къщата, но Хю ми каза да не се притеснявам за парите. Баба му и дядо му го бяха оставили независимо богат. Семействата ни бяха постоянни посетители, помагачи, проучващи и общо взето даващи акъл за всичко, което правехме.

Баща ми беше първи. Появи се рано на вратата още на следващия ден, след като се бяхме върнали. Хю хвърли един поглед към него и се извини, твърдейки, че трябва да си хвърли душ. Въздържах се да спомена, че косата му все още беше мокра от този, който току-що бе взел.

— Ела, тате — тръгнах към кухнята, — все още нямам в какво да готвя, но имаме понички и кафе.

— Не искам нищо. — Той се облегна на плота. — Аликс, какво става? Как можа да се омъжиш за Хю, когато и двамата знаем, че този, когото обичаш, е Ник?

Стегнах се и си поех дълбоко въздух.

— Ник го няма, тате, а аз съм бременна.

— Какво? — Кръвта се отдръпна от лицето му.

Погледнах го.

— Бременна съм.

— Божичко! — Той прокара трепереща ръка по лицето си. — Хю знае ли?

— Знае. Идеята да се оженим беше негова. Искане бебето, тате.

— Но, Ник...

— Ник не ме иска — прекъснах го. — Беше пределно ясен. Отказа дори да си пишем.

— Може би, ако знаеше за бебето...

Поклатих глава гневно.

— Мислиш ли, че бих искала да прекарам остатъка от живота си, знаейки, че е с мен, само защото съм забременяла?

— Има право да знае.

Отидох до него и го обвих с ръце.

— Не свързвай това със случилото се с теб, тате. Не е същото. Направих това, което трябваше, това, което беше правилно за мен и за бебето. Хю е чудесен и наистина ме е грижа за него. Ник го няма и никога няма да се върне.

С въздишка, той положи брадичка на главата ми и ме прегърна.

— Мисля, че правиш голяма грешка, скъпа, но, предполагам, решението е твое. Ще кажа само, че Хю е истински мъж, задето поема такава отговорност. Надявам се, за доброто и на двама ви, всичко това да не завърши зле.

— Няма — обещах. — Всичко ще се нареди чудесно.

Малко след това той тръгна, а Хю дойде от спалнята. Ако беше чул разговора с баща ми, а не виждах как можеше да го е пропуснал, то никога не го направи на въпрос.

До настъпването на деня на приема, къщата беше готова, с изключение на светлата стая в ъгъла. Бяхме я запазили за детска.

Беше ранният следобед, когато Джена ни посети.

Бях в трапезарията с Хю, разопаковах последния порцелан, който бяхме купили, и го нареждах в черешовия шкаф, когато звънецът звънна.

— Аз ще отворя. — Той изчезна във всекидневната.

Дочух отварянето на вратата и тихото мърморене на гласове. Изглежда продължи дълго време. Любопитна, тъкмо щях да се присъединя, когато Хю се появи отново.

— Виж кой е тук.

Един поглед към онази червена коса беше достатъчен да ме накара да изправа гръб и да повдигна брадичка. Хю прекоси стаята, целуна ме, след което натика портфейла си в задния си джоб.

— Казах на баща ми, че днес ще се отбия за малко до офиса.

Кимнах.

— Не се бави. Трябва да се приготвим за довечера.

Обърнах се отново към порцелана, преструвайки се, че пренебрегвам Джена. Беше ме оскърбила и нямах намерение да оставя да отmine толкова лесно.

Тя остана на прага, докато Хю не замина, след което колебливо прекоси стаята.

— Аликс, съжалявам. Чувствах се ужасно през последните няколко седмици. Мрази ме, ако искаш, но поне разговаряй с мен.

— Защо? За да можеш да наречеш бебето ми копеле отново ли?

— Не го мислех. Знаеш, че никога не бих изпитвала подобни чувства. Бях разстроена и наранена и просто ми се изплъзна. Целият онзи ден ми беше ужасен. Скот заминаваше, баща ми не даваше и пет пари, че се бях дипломирала с отличие, а след това ти и Хю съобщихте, че сте се оженили, без даже да си направите труда да ми кажете. Преиграх. Не е нужно да ми го натякваш, защото го правя сама всеки божии ден оттогава. — Тя постави ръка на рамото ми. — Липсваше ми. Ти си единствената истинска приятелка, която някога съм имала, и не искам да те загубя. Винаги си бяхме обещавали, че ако някоя от нас има деца, другата ще им бъде леля. Моля те, Аликс. Не ме изключвай от живота си само заради една грешка. Позволи ми да бъда леля на бебето.

Очите ми се напълниха със сълзи, а в гърлото ми заседна буца. Сигурно не ѝ е било лесно да дойде тук и да ми се извини, а и истината беше, че и на мен ми беше липсвала. Много.

— Добре — отвърнах задавено. След което и двете заплакахме, прегръщайки се, докато се опитвахме да избършем сълзите си. Тя продължи да се извинява, докато най-накрая не я заплаших, че ще я нараня, ако не спре, което доведе до нова доза смях. Когато се успокоихме, я разведох из къщата, а тя ахваше и възкликваше от всичко, обещавайки да ми помогне с обзавеждането на детската стая.

Но имаше нещо друго, което я притесняваше, а аз я познавах достатъчно добре, за да усетя, че искаше да ми каже, но се колебаеше да повдигне темата.

— Можеш направо да изплюеш камъчето — казах ѝ, когато се върнахме обратно в кухнята.

Тя въздъхна и взе чашите чай от ръцете ми.

— Аз ще ги занеса. Ти най-добре седни.

— Толкова ли е лошо, а?

— Да, така мисля.

— Добре, сядам.

Отпуснах се в един от столовете и тя се настани срещу мен.

— Ако имаше начин, по който да не допусна да разбереш, нямаше да ти казвам. Но рано или късно всички ще знаят, затова предпочитам да го чуеш от мен.

Сърцето ми се сви.

— Джена, плашиш ме.

Тя се заигра за секунда с парата по чашата ѝ.

— Нали знаеш, че шериф Макъби от време на време играе покер с баща ми?

— Да.

— Е, беше у нас миналата нощ и ги дочух да си говорят. — Тя погледна нагоре и срещна погледа ми. — Лиз Суанър обявила Линдзи за изчезнала вчера сутринта. Шерифът каза на татко, че му отнело около час да открие какво се случило с нея. Линдзи се качила на автобуса и заминала от града. — Джена си пое дълбоко въздух. — Аликс, отишла е при Ник.

Загледах се в нея, а коремът ми се разбунтува.

— Сигурен ли е?

— Доколкото е възможно, без да е разговарял с Линдзи. Отишла е в същия град, а Лиз каза, че не е имала пари. Единственият начин, по който е могла да се сдобие с билет, е, ако Ник ѝ го е пратил.

Едва стигнах до тоалетната, преди да изпразня стомаха си.

— О, божичко. Знаех си, че ще се разстроиш. — Джена се втурна трескаво наоколо, намокряйки една хавлия и поставяйки я на тила ми. — Може би ще е най-добре да се обадя на Хю и да му кажа да се прибере.

— Не! — Отпуснах се немощно на пода и опрях глава в студената вана. — Няма нищо, което може да направи.

Тя се сниши на пода пред мен и разтри китките ми.

— Не трябваше да го изтърсвам така. Никога не ме е бивало в тези неща.

— Вината не е твоя. — От мен се надигна истеричен смях. — Казах му, че не може да има и двете ни, и че трябва да избере. Изглежда най-накрая го е направил.

— Може би има разумна причина. Няма как да знаем какво се случва.

— О, определено има причина. Влюбен е в Линдзи. Господи, Джена, не мога да повярвам колко глупава съм била.

— Обичаш го.

Преместих се толкова, колкото да я виждам.

— Вече не. Повече няма да пропиляя и секунда от времето си за него.

— Какво ще правиш?

Благодарение на огромната си, неподправена решителност успях да се изправя на крака.

— Ще забравя, че Ник Андерсън е съществувал някога. Ще отида на този прием довечера и никога повече няма да погледна назад. И ще бъда най-добрата съпруга в цял Морганвил.

— Но бебето е на Ник.

— Не — отвърнах ѝ с леден тон, — бебето е мое. Мое и на Хю. Ник никога няма да го докосне.

И така тлеещия ми гняв пое по бавното пътешествие към омразата. Онзи ден на гробището бях казала на Франк Андерсън, че Ник никога няма да бъде като него. Сега обаче знаех истината. Ник беше дори по-лош.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С подкрепата на Хю и Джена успях да издържа приема онази вечер. Джена беше права, че целият град знаеше къде бе отишла Линдзи. Ключките и предположенията валяха от всички посоки, подклаждайки гнева ми с всяка дума.

— Не разбирам защо всички са толкова изненадани — сподели Гретчен Трийс на Елена. — Бяха си лика-прилика. Пеги ми каза, че ги е засичала доста често на паркинга пред киното на колела в онзи негов стар пикап, и че стъклата винаги били запотени. Отвратително е какви неща вършат някои хора.

Стиснах зъби, усмихнах се и се отдалечих, но не се и усъмних в твърдението ѝ. И защо да го правя? Самият Ник ми беше казал, че иска хората да вярват, че ходи с Линдзи. Просто аз бях твърде наивна и глупава, за да си мисля, че причините му са благородни.

На следващия ден отидох до салона за красота и отрязах косата си. Казах на Хю, че така ще мога да се грижа за нея по-лесно по време на бременността, но истинската причина беше, че всеки път, когато минавах покрай огледало, си спомнях колко много беше харесвал дългата ми коса Ник. Понякога отмъщението се криеше в простите неща.

Учудващо новата, по-къса прическа ми отиваше. Бях стигнала впечатляващите метър и шестдесет и с моята дребна костна структура разрошената подстрижка ми придаваше пакостлив външен вид и правеше очите ми да изглеждат огромни и мистериозни.

Имаше още едно, последно нещо, за което трябваше да се погрижа, преди да продължа напред с живота си.

Трябваше да се отърва от медальона, който ми беше дал Ник. Стоях дълго в спалнята онзи следобед и се взирах в него. И накрая не можах да се насиля да го изхвърля. Вместо това го сложих внимателно в една кутия и потеглих към фермата.

Когато стигнах там, отидох в плевнята и в стаята на Ник. Беше първият път, в който бях идвала от седмици, и сякаш всички следи от Ник бяха заличени от земята. Дрехите му ги нямаше, а чаршафите и

завивките бяха изпрани и сменени, премахвайки и последната нотка от аромата му.

За последен път си позволих да заплача, и дори когато сълзите ми се стичаха, проклинах Ник с всеки свой дъх. Когато приключих, поставих кутийката с медальона в дрешника, натиквайки я възможно най-отзад на последния рафт. След което затворих вратата на дрешника и на Ник.

Малко след това животът доби рутина, която посрещнах с отворени обятия. Хю започна работа при баща си в дърводобивната компания на пълен работен ден, а аз поех ролята на съпруга с отмъщение. Дори леля Дарла не можеше да открие и петънце мръсотия в къщата ми, а не можеше да се каже, че не се беше оглеждала за такава.

Съдията намираше оправдания да идва почти всеки ден и аз приветствах визитите му. Заедно планирахме първата ми зеленчукова градина, чиито редове бяха подредени с математическа прецизност. Някога празните градинки около къщата сега бяха пълни с храсти и цветя: азалии, японска бодлива зеленика и тъжничета цъфтяха на фона на мушкатото, петуниите, ароматния грах и хостата, а няколко цвята индийски люляк придаваха контраст и височина.

Когато с Хю преценихме, че е настъпил подходящия момент, събрахме семействата си и им съобщихме за бебето. Всички бяха във възторг, а аз навлязох в един напълно различен свят, на който никога досега не бях обръщала внимание — южняшката традиция по обучаване на младите бъдещи майки чрез предаване на мъдрости, събирани от поколенията жени преди тях.

— Аликс! — изпищя майка ми, когато ме видя да се пресягам за една купа на най-горния рафт в шкафа. — Спри това на секундата. Не знаеш ли, че ще намотаеш пъпната връв около врата на бебето?

Когато ме измъчваха стомашни киселини, леля Дарла ми каза, че това означавало, че бебето щяло да има много коса.

Елена се включи в представлението, предупреждавайки ме да не допускам нищо да ме изплаши, защото това щяло да „бележи“ бебето. Изглежда всички имаха примери за подобни явления и не пропускаха да ми ги поднасят при всеки удобен момент. Смеех се на историите, но клетата ми акушерка, която се беше преместила тук от Ню Йорк, остана ужасена, когато ѝ повторих всичко, и ми нареди да не слушам и

думичка от това, което казваше семейството ми. Не мисля, че някога успя да схване напълно представата за южняшките традиции и няколко години по-късно се върна обратно в „цивилизацията“.

На повърхността всичко изглеждаше розово и перфектно, но нищо не можеше да е по-далеч от истината. Въпреки шоуто, което разигравах, страдах повече от когато и да било. Не можеш да включваш и изключваш любовта като лампа, без значение колко трудно се опитваш. Всичко, което можеш да направиш, е да я зазидаш, тухла по тухла, докато не издигнеш непробиваема крепост около емоциите си. И веднъж щом построиш крепостта, я замаскираваш толкова добре, че дори ти да не можеш да я виждаш повече. Това направих с любовта си към Ник, а омразата стана моят камуфлаж. Стореното оказва влияние на всичко в живота ми. За първи път изгубих поглед към сърцевината на евкалиптовото дърво и сега виждах единствено бледата, релефна кора — груба и ненадеждна.

Едно от главните последствия от промяната ми беше внезапната ми неспособност да се доверя на Хю. Веднъж вече бях глупава и наивна и бях повярвала на всичко, което ми беше казал Ник. Не възнамерявах да го допусна отново, и ако Хю ми изглеждаше твърде хубав, за да е истински, то трябваше да има скрит мотив.

Илюзията ми се разби със заглушителен трясък, когато разкъсах превръзката от очите си.

Прекарах доста време, наблюдавайки Хю, чудейки се как един мъж можеше да изглежда толкова радостен за бебе, което не беше негово. Можеше и да си го обясня, ако преди това бе проявил поне малко интерес към някое дете. Но не беше. А сега играеше ролята на бъдещ баща прекрасно и подозрението ми нарастваше.

Имаше само един извод, до който можех да стигна. Бях права за Хю от самото начало. Не ме обичаше. Преследвал ме е единствено защото това бе искало и очаквало семейството му от него. И въпреки че имаше предостатъчно пари, ако поддържаше семейството си щастливо постоянно, то се очертаваше да наследи индустрията, която управляваше целия град и областта. Може би по някакъв начин го беше грижа за мен, но връзката ни беше по-скоро като на брат и сестра, вместо на съпруг и съпруга. Аз бях трофеят му, най-подходящият кандидат, който да му помогне да получи това, което наистина искаше — почтеност и власт, двете най-ценни стоки в

малкото ни градче. Бебето беше просто фасада, нещо, което да завърши картинката на щастливото семейство, която се опитваше да създаде.

Дълбоко в себе си знаех, че щастието му беше като моето, просто един фарс, колкото и убедителен да беше. Помогна на мен и на Джена с детската стая, като вършеше по-голямата част от физическия труд. Присмивахме му се безмилостно, когато постави оградата на кошарата на обратно и се наложи да я сглобява наново. А когато обиколката ми започна да се разширява, стана по-загрижен, настоявайки да престана да се трудя толкова много из къщата и уверявайки се, че наблизко винаги имаше нещо, на което да повдигна подутите си глезени. Поставяше ръка върху корема ми, смеейки се, когато бебето риташе активно. Към края на бременността даже ме придружаваше в часовете по Ламазе.

Не ми отне много време да открия, че тези топли прояви на чувства в по-голямата част настъпваха, когато наблизко имаше други хора. Не че Хю някога беше нещо друго, освен мил. Но когато бременността ми напредна, изглежда, че изпадаше в умислена тишина все по-често, когато бяхме сами, и не можех да не се зачудя дали не е стигнал до същото заключение като мен. Защото най-накрая бях осъзнала колко голяма грешка бяхме направили, женейки се поради грешните причини. Грешка, с която сега трябваше да живея и да се справям сама. Джена мислеше, че Хю има криле и ореол, а семейството ми си имаше собствените си дребни проблеми, с които да се занимава.

Седмица преди Коледа майка ми дойде до вкъщи, за да ми помогне да украся коледното ни дърво.

Обичайно възторжената ми майка не каза и дума, докато окичвахме светлинките, а веждите ѝ се бяха смръзили. Зачаках, знаейки че рано или късно щеше да си каже сама. Най-накрая тя въздъхна дълбоко и се отпусна на дивана.

— Баща ти ми предложи брак.

Новините не ме изненадаха изобщо и аз се усмихнах. Бях се чудила колко дълго ще му отнеме, преди да събере смелост.

— Какво му отговори?

— Че ще си помисля. — Тя задъвка долната си устна. — Това ще означа да се преместя в Джоунсбъро и да оставя Съдията.

— Мамо, няма да е така, сякаш Съдията ще остане сам. Леля Дарла и леля Джейн все още ще са там, за да се грижат за него, а Джоунсбъро е на двадесет минути път.

Тя ме погледна с умоляващи очи.

— Какво ще си помисли Джейн, Аликс? Не мога да я нараня отново.

Седнах до нея и взех ръката ѝ.

— Обичаш ли го, мамо?

— Да — прошепна тя. — Мисля, че винаги съм го обичала.

— Тогава се омъжи за него. Леля Джейн ще разбере. Ще поиска да си щастлива.

— Наистина ли мислиш така?

— Говори с нея.

Предполагам татко не искаше да рискува мама да си промени решението, веднъж щом се бе съгласила. Сватбата се състоя на Коледа, а майка ми се вълнуваше като тийнейджърка. Ако леля Джейн изпитваше някаква тъга по миналото, то я беше скрила добре и денят беше прекрасен за всички ни. Следващата седмица беше прекарана в суматоха покрай местенето на мама в къщата на татко в Джоунсбъро, въпреки че през по-голямата част бях заточена да стоя на стола и да наблюдавам отстрани.

Няколко дена по-късно в една студена януарска нощ настъпиха родилните болки. Не беше минало много време, откакто си бяхме легнали, може би няколко часа, когато един кошмар ме събуди. Обляна в пот, праметнах крака през ръба на леглото, сложих един халат и, поклащайки се, отидох в кухнята, за да си стопля чаша мляко. Първата болка ме удари, когато тъкмо бях преляла млякото от тенджерката в чашата. Стискайки ръба на плота, задържах дъх, докато не отмина, след което изсипах млякото в мивката и изплакнах двата съда.

Някакво дълбоко, инстинктивно желание да бъда сама ме възпря да събудя Хю. Стоях на масата в притъмнената стая, наблюдавайки часовника, докато болките зачестяха, всяка следваща траеща по-дълго от предишната. Все още бях там, когато четири часа по-късно Хю се запрепъна сънено от спалнята с разрошена коса и полуотворени очи.

— Аликс? Какво правиш?

— Раждам — отвърнах спокойно.

Очите му се отвориха рязко.

— Сега?

— Може да се каже.

— Защо не ме събуди?

— Нямаше смисъл и двамата да стоим будни в толкова ранен етап от раждането.

Не можех да му кажа истинската причина. По онова време, не мисля, че и аз самата я разбих напълно. Хю не беше бащата на бебето ми и дълбоко в себе си не му вярвах, не вярвах на никой мъж повече.

Той приклепна до мен.

— Колко често са болките?

Погледнах към часовника.

— На всеки петнадесет минути.

— Добре, ще се обадя на доктора, след което ще те облечем.

Не се противих, когато погледнах нещата в свои ръце. Преряза ме още една болка и всичката ми сила се фокусира вътре в мен и остана там през следващите осем часа, докато се трудих да изродя дъщеричката си.

Кейти се появи на този свят със силен протест, малкото ѝ лице бе смръщено в гневна маска, докато крещеше от негодувание, задето я бяха извадили от топлото ѝ гнезденце, притихвайки едва когато я увиха в одеялце и я поставиха в ръцете ми. Очите ми се напълниха със сълзи, когато я разгледах. Толкова много приличаше на Ник, че не виждах как някой щеше да пропусне да забележи. Малката ѝ главичка беше покрита с гъста черна коса, която разкриваше непосредствена склонност към къдрене в краищата, и дори, когато най-накрая беше спряла да плаче, трапчинките на пухкавите ѝ бебешки бузки се виждаха ясно.

Хю остана с мен през цялото време, напътствайки ме, разтривайки гърба ми и корема ми, когато болките бяха станали непоносими, радостно отрязвайки пъпната връв, когато докторът му подаде ножиците, и по-късно пълнейки стаята ми с розови цветя и раздавайки цигари^[1].

Но тогава не се интересувах дали всичко това е просто фарс. Имах Кейти и в рамките на един миг животът ми се промени. Тя беше моят свят, причината, заради която живеях и дишах и нищо друго не ме интересуваше.

Кейти не беше това, което хората наричаха „добро“ дете. Още от самото начало беше умна, интелигентна и не спираше да шава.

Усмивките и смехът ѝ озаряваха живота ни, а сивите ѝ очи винаги искряха с радост. Всички я глезехме безгранично и тя го приемаше така сякаш ѝ се полагаше по право, след което настояваше за още.

Дже Хю не бе имунизиран срещу чара ѝ. Един следобед, когато тя беше на три месеца, го заварих в детската стая. Пухкавите юмручета на Кейти бяха заровени в косата му, а тя се смееше истерично, докато Хю пръхтеше срещу коремчето ѝ. Изплъзнах се тихо, преди да ме видят, и в онзи момент обичах Хю истински и неподправено. Беше отредено да бъде еднакво първият и последният път, в който изпитах някаква истинска емоция към него.

Три месеца по-късно, когато Кейти беше на шест месеца, тя почина. Лекарите казаха, че се дължи на синдрома на внезапната детска смърт, но единственото, което знаех аз, е, че в една секунда държах хубавото си, топло дете в обятията си, а в следващата си беше отишла и вече нямаш нищо. Когато я погребяха, трябваше да ме зароят с нея. Единственото, което остана от мен, беше празна черупка, която дишаше и издишаше, която се хранеше, защото я караха насила, и която не искаше да разговаря с никой. Заклучих се в детската стая и останах там, докато семейството ми, поболяло се от мъка и притеснение, не ме извади оттам и не опакова всички неща на Кейти, преди да ме принудят да отида на лекар.

Но не съществуваше хапче, познато на човечеството, което да ми помогне да преживея травмата от загубата на детето си.

Събуждах се посред нощ от самотните плачове на Кейти, които ехтяха в ушите ми, и потеглях към гробището, оставайки там в тъмнината с една ръка на гроба ѝ, пеейки приспивни песнички, докато Хю не се появи и не ме върнеше обратно у дома.

И някак в мъката и болката си този, когото обвинявах, беше Ник. По него беснях през онези самотни и пусти часове до гроба на Кейти. Нищо от това нямаше да се случи, ако не ни беше оставил. Ако беше

повикал мен, вместо Линдзи, Кейти сега щеше да е жива. Трябваше да бъде тук, трябваше да открие начин да я спаси. Но не беше и за това го намразих дори още повече.

Учудващо, Иън беше този, който ме върна обратно към някакво подобие на живот. Една сутрин се появи в къщата ни, влетя в спалнята и ми нареди да ставам от леглото.

— Обличай се — каза. — Отиваш на работа.

Даде ми работа като негова „асистентка“, позиция, която очевидно беше създадена, за да ме държи заета. Примирявах се с деспотизма му единствено защото да се подчиниш беше по-лесно от това да се противопоставиш. Но постепенно работата събуди интереса ми и аз започнах да навлизам в дърводобивната промишленост.

След две години знаех за нея повече, отколкото Хю. Година след това отидох в банката и използвах името на семейство Морган като гарант, за да кандидатствам за заем. Когато го получих, отворих своя собствена компания за строителни материали, първата в Морганвил. Умишлено я направих голяма колкото търговските магазини в Джоунсбъро и всяка минута от времето ми, ден и нощ, посвещавах на това да я превърна в просперираща. „Саутърн Съплай“ стана моят живот, единственото нещо, за което ме беше грижа.

Затова, когато усетих за първи път, че Хю имаше афера, не обърнах внимание.

Някак си беше дошло като облекчение. За известно време нямаше да се налага да се занимавам с него. Не знаех коя беше жената, а и не исках да научавам. Единственото, което исках, е да заровя глава в пясъка и да забравя миналото, да забравя, че обятията и сърцето ми все още скърбяха за дъщеричката, която бях имала за толкова кратко. И успявах възхитително. Докато времето се изнизваше, бях станала безчувствена отвътре, състояние, което приветствах и се борех да задържа.

Не чувствах нищо, нито гняв, нито радост или тъга. Животът беше по-лесен така.

И тогава, петнадесет години след като си беше тръгнал, Ник се завърна у дома.

[1] Традицията за раздаване на цигари след раждането на бебе било нещо обичайно в Англия и САЩ. Произлиза от факта, че бащите

не са били допускани до процеса на раждане, и докато бебето се родяло, те се събирали със семейството и приятелите, за да празнуват, като пушат и раздават скъпи цигари. — Б.пр. [↑](#)

ЧАСТ ВТОРА

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато напуснах Хю, в Морганвил настъпи същински хаос. Ключките се предаваха от уста на уста като колибри на амфетамини и целият град беше във война поради различните си мнения. Част от тях мислеха, че съм си загубила ума, а другата част, тази, която знаеше за продължителните афери на Хю, се възхищаваха на разумната ми постъпка. Не че нещо от това ме притесняваше. Преминах през бурята от ключки спокойна и невъзмутима, без да давам обяснения или извинения и игнорирах шепотите, които ме следваха където и да отидех.

И двете ни семейства бяха обезумели и след два месеца в мръщене на вежди, ридаене и опити да ме накарат да се почувствам виновна, бяха решили да ме пренебрегнат напълно. Дори майка ми почти не разговаряше с мен. За кратко тишината беше истинско облекчение. Все още имах Съдията, който мислеше, че всичко, което правя, е просто отлично и превъзходно, и баща ми, който така или иначе от самото начало не бе одобрявал брака ми с Хю. И за моя изненада, Джена. Винаги бе смятала, че Хю върви по вода, но когато откри, че се развеждам с него, единственият ѝ коментар бе: „Крайно време беше“. Истината беше, че с брака ни бе свършено от момента, в който Кейти умря. Живеехме заедно като непознати, всеки поел по своя път, и почти не разговаряхме, когато бяхме заедно в една стая. Аз просто направих раздялата официална. Да го напусна най-накрая ми се беше видяло по-лесно, отколкото да се преструвам, че сме щастливи, когато не беше така.

Хю, разбира се, играеше ролята на ранен съпруг, на мъжа, чиято жена го беше напуснала без предупреждение или очевидна причина, но знаех, че беше облекчен. Беше подписал документите за развод без никакво колебание, особено след като не исках нищо от него, нито дори името му. След месец отново щях да бъда Аликс Френч.

Не се чувствах нито облекчена, нито депресирана. Беше просто поредното събитие, което не бе успяло да ми въздейства. Преместих се

обратно във фермата в стаята в плевнята и можеше да се каже, че бях удовлетворена.

Мястото се беше променило в известен смисъл. Двойното легло беше същото, както и синьо-зелените карирани пердета на прозореца, които бяха избелели с времето, и силната слънчева светлина.

Същият стол все още стоеше в ъгъла. Но голямата стая не беше останала празна през всичкото това време.

Коуди, братовчед ми, я беше използвал няколко години, когато се беше върнал от колежа, и беше добавил една малка печка, хладилник и еднометров модул от шкафове, върху чиито плот имаше мивка. Също така беше прекарал и телефон.

Коуди се беше оказал същинска изненада. Беше специализирал криминология и веднага щом получи дипломата си, се завърна в Морганвил и започна работа като заместник-шериф. Сега беше шериф и един от най-добрите ми приятели.

Веднъж се беше опитал да се извини за онази нощ в „Бъргър Зоун“, когато бях малка, но аз го бях спряла. Отказвах да мисля за Ник или да си спомням онази нощ. Отказвах да чувствам каквото и да било. Хората, които чувстват, биват наранявани. Не го ли бях научила по трудния начин? Нямах да позволя да се случи отново. Точно затова приех новините за завръщането на Ник с нищо повече от леко повишаване на сърдечния пулс. О, да. Бях се поучила.

Беше ранен пролетен ден, а първите зелени издънки бяха започнали да избиват от земята. Заклучих вратите на „Саутърн Съплай“ и се качих в шевролета, струпвайки купчината с документи, които носех със себе си върху седалката до мен. Кени Милсърп, моят управител, ръководеше магазина в съботите, но винаги си вземах документи с мен в петък вечер. Така имах какво да правя през почивните дни. Когато се прибрах, бях леко озадачена да открия линкълна на Джена, паркиран пред плевнята. Преди пет години беше закупила агенцията за недвижими имоти „Мид Делта“ и знаех, че имаше насрочена среща по-рано този следобед. Ако вече беше приключило, то значи не бе минало добре.

— Здравсти. Какво става? — попитах, когато я видях да крачи по коридорчето пред празните клетки. Изглеждаше развълнувана и разстроена, а глутницата котки, която обикновено се мотаеше наоколо, се беше покрила. Последва ме до входа на вратата, преди да отговори.

— Аликс, няма да повярваш с кой се оказа, че е насрочената ми среща.

— С кой? — Поставих документите на малката масичка до задната стена и извадих чифт дънки и една блуза от гардероба. Искях да се разходя в гората зад плевнята преди вечеря, да се раздвижа малко и да подишам чист въздух.

— Ще спреш ли за момент да ме погледнеш? Важно е.

Все още с дрехите си в ръка се обърнах към нея.

— Добре, имаш пълното ми внимание. Сега казвай кой беше.

— Ник Андерсън. — Запазих мълчание и даже не мигнах. Ако новините ме бяха изненадали, то не го показах. — Е, няма ли да кажеш нещо?

— Какво очакваш да кажа? — Преметнах дрехите върху един стол и свалих тъмносиния си костюм, подпирайки се с една ръка за облегалката.

— Очаквах да бъдеш разстроена, ядосана или нещо подобно! — Тя размаха ръце във въздуха — Върнал се е, Аликс, и ще остане. Купува мястото от двадесет декара до фермата. Ще ти бъде съсед. По дяволите, планира да построи къща на два метра от имотната ти граница. Ще се спъваш в него всеки път, когато излезеш навън.

Присвих рамене и се напъхах в дънките.

— Живеем в свободна страна.

Тя изсумтя с възмущение и се отпусна в креслото.

— Сега наистина съм притеснена. Бях сигурна, че това ще те накара да реагираш някак си. Обичаше го, Аликс. Как може да си толкова спокойна след всичко, което ти причини?

Нахлузих тениската през глава, след което прокарах пръсти през късата си коса, за да я оправя.

— Това беше преди много време. Ник не означава нищо за мен.

— Има ли изобщо нещо, което да... — Погледът ѝ беше пронизващ — Вървиш и говориш, дишаш и се храниш, работиш и спиш, но вече не си жива. Мислех, че веднъж щом се махнеш от Хю, нещата може и да се променят, но не. Единственото, което се промени, е мястото ти на живеене. Знаеш ли колко отдавна не съм те чувала да се смееш?

Знаех с точност. Последният път, в който се бях смяла, последният път, в който ме бе грижа за нещо повече от бизнеса ми,

беше денят преди Кейти да умре.

Както обикновено изглежда беше прочела мислите ми.

— Рано или късно ще видиш Ник. Смяташ ли да му кажеш за Кейти?

Сковах се, след което насилих напрегнатите си рамене да се отпуснат. Никой не бе споменавал Кейти в мое присъствие от години. Сякаш никога не бе съществувала за никой друг, освен за мен, и името ѝ звучеше чуждо от устата на Джена.

— Не. Кейти не го засяга.

Но Джена беше открила пролука в бронята ми и продължи да я човърка безмилостно.

— Кейти беше и негова дъщеря. Не мислиш ли, че има право да знае за нея?

— Не! — Закачих костюма си на една закачалка и го натиках в гардероба. — Никога не е била и никога няма да бъде негово дете.

— А-ха! Да не би това, което улавям, да е нотка гняв? Може би все пак в теб има някакъв животец.

— Стига, Джена.

Тя се загледа в мен с въздишка, докато извадих един пуловер и завързах ръкавите му около кръста си.

— Добре, добре. Просто ме плашиш, Аликс. Държиш се като онзи проклет робот от Стар Трек. Не, връщам си думите обратно. Поне Дейта иска да се чувства като човек.

— Джена, добре съм, наистина.

— Къде отиваш?

— Да се разходя. Цял ден стоя на бюрото си.

— Заеми ми един чифт дънки и ще дойда с теб. И ако си добро момиче, даже ще те черпя един хамбургер по-късно.

— Дадено.

Вървахме мълчаливо за известно време, а листата, останали от миналата есен, хрущяха под краката ни. Навсякъде около нас имаше разцъфнали сливови дървета и див рожков. Жуженето на пчелите, събиращи нектар, изпълваше въздуха.

— Майка ти харесва ли новата къща?

— Да, предполагам. — Преди шест месеца татко се беше пенсионира. Двамата с мама продадоха къщата си в Джоунсбъро и купиха по-малка надолу по улицата на фермата, за да може да е по-близо до Съдията.

— Не ми казвай, че още не говори с теб?

В усмивката ми нямаше хумор.

— Само когато се налага. Знаеш колко са близки с Елена. Взаимно си подхранват възмущението. Надявам се, че ще го преглътнат, когато осъзнаят, че това не е игра, и че наистина се развеждам с Хю и няма как да променят решението ми.

— Най-вероятно. Ами Дарла?

— Знаеш я леля Дарла. Няма да спре да говори, дори ако някой опре пистолет в челото ѝ. Не минава и седмица, без да чуя поне една лекция относно това как излагам безсмъртната си душа на опасност. Според нея ще отида в Ада в плетена кошница. — За най-голям ужас на леля Дарла, не бях стъпвала в църква от погребението на Кейти. Проблемите ми с Хю, в съчетание с внезапната ми достъпност, след като се върнах обратно във фермата, бяха повишили броя на тирадите ѝ. Бях стигнала до момента, в който изобщо не слушах. Изглеждаше достатъчно доволна, ако от време на време кимвах с глава, сякаш се съгласявах с твърдението ѝ. — Леля Джейн е единствената, която изглежда няма мнение по въпроса. Все още се държи с мен по същия начин, по който се държеше, преди да се омъжи и да напусна къщата.

— Мислиш ли, че някога ѝ е хрумвало, че ако баща ти се беше оженил за нея, ти щеше да си нейна дъщеря?

— Не знам. Може би.

Джена ме погледна косо и спекулативно.

— Ник ме попита за теб. Знае, че двамата с Хю се развеждате.

— Всички знаят за мен и Хю. Чух, че в бръснарницата се правят залози и коефициентите са пет към едно, че ще се откажа от развода.

— Така ли? — ококори се тя. — Може би утре трябва да мина оттам.

— Недей. Всички ще разберат, че имаш вътрешна информация и ще им провалиш веселбата.

— Предполагам имаш право. Разбира се, когато всички разберат, че Ник се е завърнал, коефициентите може да се променят.

— Какво искаш да кажеш?

— О, хайде, Аликс. Нали не мислиш наистина, че бяхте толкова добри в криенето на чувствата си? Всяко дете в училище знаеше. Е, без Пиги. Тя беше твърде заета да ревнува от теб и Хю, за да види нещо друго.

Въпреки че никога не се позаинтересувах кои са любовниците на Хю, знаех със сигурност, че едната от тях беше Пиги. Малко след като го напуснах, тя се постара да узнае, като излизаше с него и го докосваше по начини, които само една любовница би го направила.

Вече не можеше да се каже, че е с наднормено тегло, беше по-скоро... пищна. Да не говорим, че бе омъжена с две деца, момче и момиче, и двете зловни и разглезени като нея. По-голямото беше родено приблизително шест месеца, след като се беше омъжила за Девън Гарнър, баскетболната звезда, която едва не ме изнасили онази нощ в „Бъргър Зоун“. Винаги бе твърдяла, че бебето се е родило преждевременно, въпреки че тежеше четири килограма и половина.

Що се отнасяше до бебето, не бях в позиция да хвърлям камъни, но беше очевидно за всички, че Девън беше хванат в капана на брака, защото след Хю той беше най-добрата партия. Напоследък имаше много малко останало от стария Девън. Работеше за една осигурителна компания в града и имаше остаряло, измъчено изражение. Въпреки миналото ни, го съжалявах. Никой не заслужаваше Пиги.

Но нещо друго ме притесняваше и не можех да спра да мисля за него. Прочистих гърло колебливо.

— Е, как изглежда Ник?

— По дяволите! Знаех си, че си заинтересована.

Бузите ми пламнаха.

— Не съм заинтересована, а просто любопитна. Надявам се, че е надебелял и оплешивял.

— Е, най-добре ще е да се откажеш от тези надежди веднага. Господи, Аликс, по-прекрасен е и откакто бяхме деца. Почакай само да го видиш. Може да е филмова звезда, един от онези мъжествени герои, които играят лошите момчета в уестърните. Очаквах да видя револвер на кръста му. А и определено не изглежда така, сякаш му липсват пари. Кълна се, твърди, че ще плати в брой за онази земя, а тя изобщо не е евтина.

Обърнах се рязко, отказвайки да чуя и дума повече за Ник и се запътих обратно към плевнята.

— Хайде. Нека да хапнем по хамбургер.

Да запазя спокойствие, докато Джена ми казваше за Ник, беше едно. Но да го видя отново в действителност беше нещо напълно различно и вероятността ме измъчваше през целия остатък от уикенда. „Саутърн Съплай“ допринасяше с достатъчно документация, за да ме задържи заета в стаята ми, но имах проблеми с концентрацията.

По някое време в неделя следобед дочух далечното ехо от коване, което идваше от посоката на огромната площ от двадесет декара, която Ник купуваше, но не си позволих да надникна.

Малко след като звукът започна, Съдията се появи на прага на отворената врата, която водеше до плевнята.

— Чуваш ли това чукане?

— Да, сър. — Останах съсредоточена върху фактурите пред мен.

— Знаеш ли кой е?

— Ник — отговорих.

— Добре, просто исках да се убедя, че знаеш за завръщането му. Мисля да отида и да кажа „здрасти“.

Най-накрая вдигнах поглед.

— Да не си посмял да направиш нещо, с което да се натовариш.

Всички бяхме малко притеснени за Съдията. Вече изглежда нямаше много енергия, и едва се хранеше колкото и за едно птиче. От две години беше на хапчета за кръвно.

— Стига си се суетяла около мен. Ставаш също толкова лоша, колкото и Дарла. Дебне ме като проклет лешояд. Не мога да отида дори до тоалетната, без да застане на вратата и да ме проверява. Знам какво мога да правя и какво не.

— Знаене и правене са две различни неща, ти, упорит стар глупак. А ние се суетим само защото те обичаме.

Той използва единия си пръст, за да бутне очилата си нагоре по носа, след което ме погледна над рамката.

— Искаш ли да дойдеш с мен, за да ме държиш под око?

— Благодаря, но този път ще трябва да ти се доверя. Имам твърде много работа за вършене.

Нямаше да мога да избягвам Ник винаги, не и в градче с размерите на Морганвил, но определено нямаше и да тръгна да го

търся. Дори не се бях зачудила защо все още не се бе опитал да ме намери. Беше очевидно. Не ме бе искал преди петнадесет години — нямах причина да мисля, че сега си е променил решението. Без съмнение беше щастливо женен за Линдзи. Искаше ми се само да бяха намерили друго място, на което да се установят. Не бях сигурна дали Морганвил беше достатъчно голям и за трима ни.

Късно следобед в понеделник времето ми изтече. Стоях на товарната рампа в „Саутърн Съплай“ и дъвчех долната си устна, докато се чудех дали направеният по поръчка плот, който беше заявил един предприемач, можеше да се спаси. Вътрешните ъгли бяха нарязани и съединени под грешен ъгъл и изглеждаше безнадеждно.

— Аликс? — Интеркомът изпраща, когато Кени ме потърси на пейджъра.

— Да, Кени? — Все още бях разсеяна. Изглежда щяхме да загубим плота. — Поръчайте го отново — казах на Дък, управителят на товарителницата. — И им кажете най-добре да го направят както трябва или ще намеря някой друг, който да изработва шкафовете. Това е вторият път, в който се дънят тази седмица.

Той притича до телефона, когато Кени проговори отново.

— Имам клиент на касата, който иска да си открие сметка.

— Добре, идвам веднага.

Гордеех се с това, в което се бе превърнал „Саутърн Съплай“. Беше най-големият магазин в Морганвил и вторият по назначаване на хора от областта след дърводобивната компания.

Имахме строителни предприемачи от всички краища на североизточната част на щата, които разчитаха единствено и само на нас за материалите си. Едва минаваше и ден, без да имаме по няколко нови клиента, които да искат да отворят сметка, затова не очаквах нищо необичайно, когато тръгнах към рецепцията. Пресегнах се под бюрото и взех формуляра за заявление за кредит и се изправих лице в лице с мъжа, който стоеше неспринудено пред мен.

— Здравей, дребосъче. — Нежният глас на Ник се плъзна по мен като меласа върху гореща бисквитка.

Стоях там замръзнала на място, със сърце, блъскащо в променлив ритъм, който затрудняваше дишането ми, докато подсъзнанието ми мислено преценяваше външния му вид. Ако не друго, то Джена беше занижила фактите. Беше по-висок, поне метър и

деветдесет, може и повече. Гъстата му коса не беше прошарена със сребристо, но беше по-къса, отколкото я бях виждала някога.

Когато си тръгна преди петнадесет години, тялото му, въпреки че беше добре развито, все още бе имало момчешки вид — стройно и жилаво като на здраво младо животно. Но нищо в мъжа, който стоеше сега пред мен, не беше момчешко. Беше облечен с черни панталони, черно поло и черно палто, което стигаше малко над коленете му, а тъмният цвят подчертаваше бронзовата му кожа. Но дори дрехите му не можеха да скрият дългите, силни мускули на краката му, широките му рамене или плоския му корем.

Лицето му се беше променило също. Всичката заобленост беше изчезнала, оставяйки отсечени и изваяни черти, които ясно затвърдяваха, че това беше мъж, който знае какво иска и не се бои да си го вземе. Челюстта му беше потъмнена от наболата брада. Само трапчинките и сивите му очи бяха същите и тези бих разпознала навсякъде.

Усмивката, извиваща устните му, замря малко, когато продължих да се вирам в него безмълвно и той пристъпи напред. В едната си ръка държеше свитък с чертежи.

— Аликс? Не ми казвай, че си ме забравила?

По някакво чудо гласът ми прозвуча хладен и уравновесен, въпреки че вътрешно треперех от хиляди противоречиви емоции.

— Ник. Джена ми каза, че си се върнал. — Поставих документите на бюрото и ги бутнах към него. — Ако попълниш тези, ще се погрижим за отварянето на сметката ти.

В очите му се прокрадна учудено изражение, когато се пресегна в палтото си за химикал.

— Изглеждаш чудесно, Аликс.

— Благодаря. — Насилих се да се усмихна. Бях станала доста добра в преструването. Можех да го правя дори когато ми се искаше да закрещя.

Той придърпа формулярите по-близо и ги разгледа за секунда, преди отново да повдигне поглед.

— Как си?

— Добре.

Погледът му затърси моя, докато се колебаеше.

— Ами Хю? Чух, че двамата сте се разделили.

— Чул си правилно. — Посочих към формуляра. — Само попълни адреса си, телефонния си номер, ЕГН-то си и името на кредитора, който ти е отпуснал заем. Ние ще се погрижим за останалото.

— Нямам кредитор.

— Тогава името и адреса на банката ти ще свършат работа.

Той написа информацията, която поисках, като през цялото време ми хвърляше погледи. Когато приключи, ми ги подаде.

— Беше страхотно да се видя със Съдията вчера. Не се е променил изобщо.

— Да, не се е. Да разбирам ли, че ще строиш къща на земята, която купуваш?

— Аликс, нещо не е наред ли? — Веждите му бяха свъсени, а устните му извити надолу в притеснена гримаса.

— Разбира се, че не. — Отказвах да срещна погледа му. Той беше просто още един клиент, казах си. Потиснах гнева си безмилостно и се пресегнах за чертежите. Не можех да повярвам, че се държеше така, сякаш не беше минало никакво време, сякаш можехме да продължим оттам, откъдето бяхме приключили. — Обикновено на банката ѝ отнема няколко дни, докато се свърже с нас относно заявленията, но ако искаш, можем да направим лист с материалите, които ще желаеш, и да ги приготвим.

— Това ще е чудесно.

Погледът на Ник ме прогаряше, докато развивах чертежите, но аз го игнорирах.

— Спрял ли си се на някой строителен предприемач вече? Ако не си, имаме лист със... — Гласът ми заглъхна, когато се загледах надолу в проекта, и всичко в мен застина.

Годината, в която бях навършила осемнадесет, и в която Хю ме беше преследвал и ме беше карал да разглеждам къщите във „Феър Оукс“, се бях натъкнала на една снимка в едно списание. Беше на стара фермерска къща, която беше реконструирана и моментално се влюбих в голямата веранда, широките френски прозорци, половин дузината фронтони и старомодните градинки, пълни с ружа, рози и орлови нокти. Не беше просто къща за мен — беше представата ми за дом. Изрязвайки я внимателно от списанието, я бях закрепила за един празен лист и бях прекарала часове в проектиране на интериора. Беше

моята къща-мечта, тази, която бих си построила, ако бях имала право на избор. А сега тя се взираше в мен от проекта на Ник, всеки детайл точно както го бях нарисувала.

— Какво мислиш? — попита с мек и изпълнен с надежда глас.

— Откъде го взе? — Ръцете ми трепереха толкова силно, че хартията шумолеше.

— От теб. Остави го в стаята ми една нощ и го нося със себе си през последните петнадесет години. Когато разбрах със сигурност, че ще се върнем, използвах рисунката ти, за да начертаят проекта. Не бях сигурен дали ще си я спомниш.

Не само, че си я спомнях, но помних и нощта, в която я бях оставила. Бяхме правили любов, един от последните пъти, в които бяхме заедно в стаята му, и бях забравила да взема рисунките си с мен, когато тръгнах. Когато се сетих отново за тях, Ник вече беше заминал, а аз бях омъжена за Хю. Бях предположила, че когато леля Дарла е почиствала стаята, е хвърлила скицата.

Сега Ник щеше да я построи. За него и Линдзи. Гневът ми се надигна и закипя, докато едва можех да говоря.

— Виждам. — Чертежите се навиха светкавично, когато ги пуснах. — Кени ще се заеме с това. Когато залеете основата, просто му се обади и той ще се погрижи да ти доставят материалите.

— Аликс... — Той се пресегна за ръката ми, но аз се отдръпнах, точно когато някакво движение вляво привлече вниманието ми. Не разбрах какво беше възнамерявал да каже, тъй като краката ми омекнаха и дъхът ми секна. Всичко, което можех да правя, бе да се вирам в момчето, което беше спряло до него. Сякаш отново виждах Ник, когато беше на петнадесет, сякаш виждах мъжка версия на това как би изглеждала Кейти, ако беше жива.

— Хей, тате. Боуи ще води мен и Линдзи до Джоунсбъро на вечеря и пазар. Искате да знаете дали да те чакаме.

Изражението върху лицето на Ник, когато погледна към момчето, крещеше любов и гордост. Той праметна несприетно ръка около раменете на младия мъж.

— Даниел, това е Аликс Френч. Аликс, това е синът ми Даниел.

Две трапчинки се показаха, когато Даниел се усмихна, и сърцето ми застина. През тялото ми премина агонизираща болка, когато протегнах ръка.

— Здравей. Приятно ми е. Татко ми е разказвал всичко за теб.

Някак си успях да стисна ръката му и да го приветствам с добре дошъл в Морганвил, докато мозъкът ми повтаряше отново и отново: „Той е братът на Кейти, той е братът на Кейти“. Честно казано, никога не ми беше хрумвало, че Ник може да има други деца. Може би защото не ми се бе искало да мисля за това. Глупаво от моя страна, сега като се замисля, но се чувствах двойно предадена и бях още по-решена никога да не допусна да разбере за Кейти.

— Тръгвайте — каза Ник на Даниел. — Ще се видим по-късно.

Божичко. Дори акцентът на Ник вече го нямаше. Не можеше да се каже, че звучи северняшки, но вече не звучеше и южняшки.

Когато Даниел се отправи към вратата, аз махнах на Кени да дойде.

— Кени, това е господин Андерсън. Отсега нататък ти ще се занимаваш с неговата сметка.

Вдигайки формуляра, който Ник беше попълнил, го натиках в ръцете на Кени и се обърнах, възнамерявайки да си тръгна, докато Ник стоеше там.

— Аликс, чакай. Какво ще кажеш да те изведе на вечеря по-късно? Можем да поговорим за старите времена, да наваксаме пропуснатото.

Предполагам косата ми беше щръкнала нагоре, когато се обърнах разгневено към Ник. Болката и гневът ми най-накрая бяха стигнали до точката, от която нямаше връщане назад.

— Старите времена? Слушай какво, ти, копеле такова. Единственото нещо, което искам да правя, е да забравя, че някога си съществувал. И ако това не е достатъчно ясно за теб, нека ти обясня. Няма да изляза на вечеря с теб — никога. Не само не искам да „наваксам“, но не ми и пука какво си правил през всичките тези години. С други думи, остави ме на мира, по дяволите! — Джена щеше да се гордее с мен, помислих си леко истерично. Сега определено не се държах като безчувствен робот.

Кръвта се отдръпна от лицето на Ник, а очите на бедния Кени се разшириха като чинии.

— Кени, ти поемаш ръководството — просъсках, като сграбчих дамската си чанта изпод бюрото. — Тръгвам си по-рано.

Но бях забравила колко упорит и решителен можеше да е Ник. Настигна ме, когато наближих шевролета, и ме хвана за рамото. Всички клиенти от паркинга спряха и се загледаха в нас.

Очите му се присвиха, когато се взря в мен.

— Искаш ли да ми кажеш за какво беше всичко това?

— Помисли си. — Помъчих се да се отскубна от хватката му, но той не ме пусна, стискайки ме здраво и в същото време нежно.

— През последните петнадесет години мислех за доста неща, за които трябва да поговорим.

— Е, аз не желая да разговарям с теб. — О, божичко. Звучах като разглезено четиригодишно дете, а ситуацията се влошаваше светкавично. Трябваше да се махна от него. — Моля те, пусни ме.

Той се поколеба, след което освободи рамото ми. Но не се отдръпна. Вместо това постави длан на бузата ми и погали кожата ми с палеца си.

— Липсваше ми, дребосъче. Не знам защо ме мразиш сега, но няма да те оставя на мира, докато не разбере. Върнах се у дома с мисълта, че си щастливо омъжена за Хю, но дори тогава се надявах, че поне ще може да бъдем приятели.

— Оу, това ли сме? Приятели? — Отдръпнах се рязко от него, качих се в шевролета и затръшнах вратата. — Знаеш ли какво, Ник? Това може да е единствената истина, която си ми казвал. И знаеш ли какво още? Не се нуждая, нито искам приятели като теб. — Запалих колата и включих на скорост. — Поздрави Линдзи от мен — сопнах се, а колата се изстреля назад от паркинга.

Беше истинско чудо, че не сгазих никого. Когато погледнах назад към магазина, Ник стоеше там и гледаше как си тръгвам с ръце, свити в юмруци встрани от тялото му. „Нека ти, задник такъв“, помислих си.

Морганвил се беше променил драстично от детството ми. Старият универсален магазин се беше превърнал в супермаркет, а пейките, заети от възрастните мъже, които разговаряха задълбочено, вече ги нямаше на тротоара отпред. Малкият дървен пощенски офис с разнебитените стълби беше извозен в средата на едно поле, където стоеше самотен и западаше все повече с всяка година. Новият представляваше модерна тухлена сграда на „Мейн Стрийт“, а на старото му място сега имаше фризьорски салон и обществена пералня.

Улиците бяха павирани, вместо чакълести, по каквито бях стъпвала боса като малка, а кметството беше преместено в по-нова сграда с повече офис пространство, докато старата стоеше празна и се използваше единствено за сбирки на възрастните граждани. В ъгъла вдясно от светофара, който беше поставен на главния път, имаше денонощен магазин, а вляво, там, където някога беше бензиностанцията на Хоукинс, сега имаше сервиз за авточасти. Но този път, докато карах през града, не забелязах нито една от промените. Гневът замъгляваше зрението ми.

Когато стигнах до вкъщи, вече бях започнала да треперя. Какво, по дяволите, ми ставаше? Никога не реагирах така, никога. Последният път, в който си бях изпуснала нервите, беше през онази нощ в „Бъргър Зоун“ и бях решила, че пиянството беше добро оправдание за постъпката ми.

Този път нямах оправдание. Бях направила точно това, което си бях обещала, че няма да направя.

Бях позволила на Ник да ме разстрои. Трябваше да е изключително глупав, за да не разбере как се чувствах относно Линдзи след избухването ми, а Ник никога не е бил глупав.

Изваждайки снимката на Кейти от портмонето си, се свих на леглото и прокарах пръсти по малкото ѝ лице. Беше последната снимка, която ѝ бях направила, една от малкото, които носех със себе си.

— Баща ти се върна, миличка — прошепнах. — И имаш брат. О, Кейти, толкова много прилича на теб, че ме боли да го гледам. Но не се притеснявай. Всичко ще бъде наред, обещавам. Без значение колко ме подлудява, никога няма да разбере за теб. Не заслужава да узнае. Не и след като ни изостави. Не и след като те остави да умреш.

Телефонът иззвъня, но аз не му обърнах внимание. Бях твърде заета да поправам пукнатината, която Ник беше направил в защитните ми стени, за да се занимавам с който и да е в момента. Тухла по тухла, стабилизирах всеки участък, насилвайки се да си припомня защо го мразех и защо не можех да мина през това отново.

Отне ми повече от час, но когато приключих, бях спокойна и хладнокръвна, убедена, че нищо не можеше да застраши емоционалната ми стабилност отново. Най-вече Ник.

Дали това бяха известни последни думи или предчувствие?
Защото Ник не се беше шегувал, когато каза, че няма да ме остави на
мира.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се преоблякох в чифт къси панталони и тениска, слепих заедно два сандвича с шунка и понесох чинията и чашата си с чай до пейката пред плевнята. Учудващо, за някой, който обикновено нямаше голям апетит, направо умирах от глад. Фактът, че подушвах аромата на свински пържоли откъм къщата изобщо не помагаше.

Намерих си слънчево място и затворих очи, представяйки си вечерята, която се приготвяше. Пържени картофи и вероятно зеленчуци, предположих. С въздишка отворих отново очи и отхапах от моята вечеря. Не се чувствах добре дошла в къщата, откакто напуснах Хю, особено когато мама беше там, както тази вечер.

Новото котило котенца наобиколиха краката ми. Не бяха научили за хладната надменност от по-големите си събратя и молеха отчаяно за храна, докато малките им очички едва не се затваряха от усилията, с които мяукаха жално. Излишно е да казвам, че ометоха вторият ми сандвич. Винаги ми бе ставало жал за аутсайдерите.

— Изглежда сме само аз и вие, приятелчета — казах им, докато начупвах сандвича на малки парченца, каквито ще могат да сдъвчат, уверявайки се, че е разпределен по равно между всички.

Докато около мен се разнасяше тихото ръмжене и потупване с лапички, аз повдигнах чашата си с чай и погледнах към имота на Ник. Глождеше ме любопитство, но адът щеше да замръзне, преди да отида там. Очевидно звуците от чукането вчера бяха от забиването на коловете, които щяха да държат основата на къщата, и можех да видя малки купчинки пръст, които показваха, че стъпките бяха издълбани по някое време днес.

Ник определено не губеше никакво време. А това, което беше още по-ужасно, бе, че беше избрал точно това място за къщата, което бих избрала и аз. Когато я построят, къщата щеше да бъде заобиколена от дървета. Огромната мимоза, на която се бях катерила като дете, щеше да се намира близо до задната веранда, позволявайки на аромата от розовите ѝ приличащи на хавайски полички цветчета да обгръща всеки, който седне там посред лято.

Дори и да го беше планирал с години, нямаше да измисли по-добро предателство, с което да се завърне у дома. Строеше моята къща на моето място, и то за Линдзи. Повдигаше ми се от самата мисъл и се радвах, че не бях изляла и втория сандвич.

Огледах се наоколо с надежда, когато чух задната врата на къщата да се затваря, но беше просто татко. Отпивайки от чая, облегнах глава на стената на плевнята и се вгледах в приближаващата му фигура. Седна до мен, избягвайки котките и изпъна дългите си крака напред. Едно коте незабавно започна да се катери по него, използвайки го за стълба. „Защо не бях наследила ръста му“, помислих си раздразнено. Да си нисък и да не можеш да стигаш нищо си беше истински трън в задника.

— Изглеждаш уморена — каза той.

— Не точно. Слънчевите лъчи ме унасят.

— Защо не дойдеш да вечеряш с нас в къщата? — Котето стигна коляното му и аз го повдигнах, сгущвайки го близо до себе си и усещайки как вибрира в мен, докато мърка.

— Не мога, тате.

— Аликс, отшелничеството ти няма да помогне. Майка ти те обича.

— Така ли? — Обърнах глава, за да го погледна. — Напоследък не виждам много признаци на любов от нейна страна. Всичко, което я интересува, е общественото ѝ положение и как хората ще се отнасят с нея сега, след като напуснах Хю. Не я интересува, че бях нещастна, докато бях омъжена за него.

— Казвала ли си ѝ го?

— Не. Единственото, което иска да чуе от мен, е, че ще се събере обратно с Хю.

Той потърка върха на носа си.

— Разговорът се води от двама, Аликс. Трябва да ѝ дадеш шанс да разбере. Точно сега всичко, което чува, е гледната точка на Елена, а тя направо е озлобила майка ти. Почти е убедила Ели, че се нуждаеш от терапия и страдаш от депресия, и веднъж щом получиш нужната помощ, нещата ще се върнат както са били преди. — Той се поколеба. — Случката днес няма да помогне изобщо.

— Случката? — Повдигнах вежда насреща му.

— Кени се обади. Изглежда си му изкарала акъла, а след това, когато не си вдигнала телефона, се притеснил наистина. Никога досега не те бил виждал да се звериш така на някой клиент.

— Божичко! — Сърцето ми препусна. — Цялото семейство ли знае?

— Аликс, половината град го е видял с очите си. Всички знаят. Най-вероятно вече имат няколко нови облога. — Усмихна се. — Доста прословута си станала напоследък.

Нещата ставаха от лоши на ужасни.

— И кое му е забавното на това?

— Честно? — засмя се той. — Развълнуван съм, че най-накрая се случи нещо, което да те разтърси малко. Щом за това е било нужно завръщането на Ник, то съм благодарен, че е тук.

— Значи и ти мислиш, че съм депресирана.

— Не, не депресирана. — Усмивката му помръкна, когато се вгледа в мен. — Но от дълго време насам наблюдавам как заключваш емоциите си надълбоко, където никой няма да ги стигне. Не е здравословно, Аликс, и признавам, че това ме притеснява доста. Сцената, която си разиграла днес, ми дава надежда. Гневът е истинска емоция и ти изобщо не си се посвенила да я покажеш. Може би най-накрая започваш да се връщаш обратно към живота.

Джена ме беше нарекла робот, мама мислеше, че се нуждая от психиатър, а татко се беше възгордял, задето се бях направила на глупачка.

Нуждаех се от аспирин.

Той погледна към къщата, след което се изправи на крака.

— Има още нещо, което вероятно трябва да узнаеш. Чух няколко слуха, че някои хора не са радостни от завръщането на Ник. Не искат наоколо да се навърта убиец.

Може и да се бях убедила, че мразя Ник, но това не означаваше, че исках по негов адрес да се разнасят лъжи.

— Това е абсурдно. Беше самозащита. Ник е убиец точно толкова, колкото съм и аз.

— Знам. Но градът има дълга памет, а клюките не различават сами жертвите. Ти трябва да знаеш това по-добре от всички.

— Е, дори и да е така, няма какво толкова да направя по въпроса. Не мога да ги накарам да спрат да говорят дори за мен.

Той кимна.

— Това е, защото все още си Морган, най-близкото до кралска особа в този град, и това те превръща в лесна плячка. С Ник е различно. Някои от нещата, които чух, са просто ужасни. Помисли си, миличка. — Той се приведе и ме целуна по челото. — Най-добре да отивам в къщата, преди майка ти да е изпратила войската да ме прибере. Жените са насред плануването на пътешествие.

— До къде?

— Харди. Възложиха ми задачата да ги закарам в петък сутринта, за да прекарат уикенда в изкупуване на магазините за ръкоделия. Вероятно ще останем при чичо ти Върн, затова ще трябва да държиш Съдията под око.

Чичо Върн се беше преместил в Харди, след като се пенсионира. Каза, че социалното му осигуряване там е по-високо, и че ще може да прекарва времето си, като ходи на лов и риболов.

— Ще го наглеждам. — Не споменах, че преди по-малко от три месеца щеше да се подразбира, че и аз ще отида с тях. Обичах Харди. Стар град, разположен върху Спринг Ривър в подножието на Озарк, който беше подходящ за туристи. Единствената му главна улица беше обградена със стари сгради, в които сега се намираха магазини за ръкоделия и занаят от всякакъв вид. Лагеруването или плаването с кану по реката също беше голяма примамка.

Една тъпа болка сви сърцето ми, докато наблюдавах как баща ми си тръгва. Никога не се бях чувствала толкова самотна през живота си, толкова отчуждена от жените в семейството ми. Сякаш подпорите под краката ми бях изритани, оставяйки ме да се полюлявам над бездна, която даже не знаех, че съществува. Имах Джена, разбира се, но не беше същото, а и тя си имаше своя собствен живот. Мислено си отбелязах да направя нещо, с което да ѝ се отблагодаря, може би да ѝ изпратя красив букет с цветя.

Погледнах надолу към черно-бялото коте, което беше заспало на ръката ми, и се замислих над това, което беше казал баща ми. Знаех точно какво беше намекнал. Може и да бях напуснала Хю, но градът все още се отнасяше с мен като с Морган. Освен това бях собственичката на „Саутърн Съплай“ — магазин, от който доста хора изкарваха прехраната си. Няколко добре подбрани думи, казани на

правилните места, вероятно можеха да спрат или поне да забавят клюките за Ник.

Поставих отпуснатото коте на пейката и влязох обратно в стаята си. Не знаех какво да правя. Ако ставаше въпрос само за Ник и Линдзи, нямаше да ми пука изобщо какво говорят хората. Те бяха големи, би трябвало да могат да се справят с това така, както аз се бях справила. Но също така ставаше въпрос и за Даниел, а аз не можех да се насиля да го мразя, въпреки че онова малко, злобно духче, което живее във всички нас, ме караше, прошепвайки ми, че той е плод от предателството на Ник. И все пак нормалната, разумна част от мен знаеше, че нищо от това не бе по вина на момчето. Освен това не можех да игнорирам колко много приличаше на Кейти.

Имаше само едно нещо, което можех да направя, и това беше да разговарям с Коуди. Като шериф щеше да знае дали на Ник можеше да му се навреди по законен начин, а и можеше да държи устата си затворена. Това поне щеше да ми помогне да разбере с какво си имах работа и щеше да ми даде още няколко дена за размисъл.

Но дълбоко в себе си вече знаех. Не можех да позволя да се отнасят с Даниел по същия начин, по който се бяха отнасяли с Ник, докато растеше. Беше братът на Кейти, и въпреки че бях узнала за съществуването му само преди няколко часа, в сърцето си чувствах, че ако го опознаех, щях да се доближа по-близо до нея. Ако това означаваше да спася Ник от добрите стари хора в Морганвил, то нека бъде така. По някакъв странен начин кръгът се беше затворил и се бяхме озовали обратно там, откъдето бяхме почнали. Мисълта не ме вълнуваше.

„Господи, как се забърквах в тези кашии“ — помислих си, докато изваждах шишенцето с аспирин от шкафа.

Коуди ме изгледа въпросително от отсрещната страна на бюрото ми, когато му подадох чашата с кафе. Трябваше да призная, че изглеждаше адски добре. Даже беше загубил северняшкия си акцент и сега говореше като местен.

Защо не се беше оженил си остана загадка за мен. Начинът, по който изглеждаше в униформата си, когато влезеше в някоя стая, обикновено караше уважаваните дами да се държат като ято кикотещи

се ученички. Беше отвратителна гледка, но изглежда Коуди го приемаше спокойно и винаги беше учтив, дори когато не беше заинтересован. Знаех, че от време на време излизаше на срещи, но винаги с жени, които не са от града, и никога не задълбочаваше нещата.

Обадих му се веднага на следващата сутрин и го помолих да се отбие, когато може.

— Какво става? — попита той, повдигайки вежда.

— Знаеш ли, че Ник Андерсън се е завърнал? — Отпуснах се в стола си, опитвайки се да изглеждам непринудено.

— Разбира се. — Той отпи от чашата, а очите му се присвиха от парата, докато ме гледаше над ръба. За разлика от шериф Макъби, неговият предшественик, Коуди си беше поставил за задача да знае всичко, което се случваше в окръга.

— И знаеш какво се случи преди петнадесет години?

— Чел съм досието. — Гласът му остана уклончив.

— Какво мислиш тогава? — Махнах нервно с ръка във въздуха.

Той остави чашата си внимателно и повдигна периферията на шапката си с един пръст.

— Имаш предвид дали по закон Ник има право да се върне? — Той кръстоса глезен върху коляното си и се облегна назад в стола. — Аликс, шериф Макъби не е имал законно право да го принуди да замине. Не съм видял нещо, което да ме накара да повярвам, че убийството на Франк Андерсън не е било вследствие на самозащита. Ако Ник се беше опълчил, не виждам какво е бил могъл да направи Макъби по въпроса. Твърде много хора знаеха, че Франк е насилник. — Той се поколеба. — Макъби беше от „старата школа“ на законодателството. Ако не е искал да спази даден закон, то просто го е заобикалял. По право е трябвало да има обвинение. Винаги съм си мислил, че Съдията го е притиснал онази нощ, защото не е искал Ник да мине през всичко това.

Тези новини оставиха горчив вкус в устата ми. Знаел ли е Ник, че не могат да го принудят да напусне, и въпреки това беше ли избрал да си замине? Нямах да се учудя.

Поех си дълбоко въздух.

— Може ли делото да бъде подновено? Може ли да бъде съден за убийство след всичкото това време?

— Няма устав на давност за убийство, така че, хипотетично, да, може да се поднови. Но трябва да има доста солидни доказателства, за да обмисля подобно нещо, а аз не виждам как това ще стане. Каква е тази внезапна загриженост към Андерсън?

Раменете ми се напрегнаха.

— Не съм загрижена за него. Но се носят слухове и не искам синът му да бъде засегнат.

— Аха. — Той взе отново кафето си и отпи. — Двамата с Андерсън бяхте доста близки.

— Това беше отдавна.

— Не чак толкова. — Той изпи кафето и се изправи. — Внимавай, Аликс. Бракът ти току-що приключи и едва ли ще искаш да се впуснеш в нещо друго. Не искам да те видя наранена отново. А относно слуховете — те са точно това — слухове. Хората ще забравят за Ник веднага щом се появи нещо ново, за което да клюкарят.

— Повярвай ми. Няма за какво да се безпокоиш. — Изправих се и заобиколих бюрото. — Чувал ли си се с Кейси скоро?

— Не. Но го знаеш какъв е.

Да, знаех. След колежа Кейси беше записал да учи право в Арканзаския университет в Литъл Рок. Там беше срещнал високоплатената си съпруга и заедно бяха отворили снобска кантора в големия град. Тези дни го виждахме рядко и подозирахме, че беше хвърлил око на кариера в политиката. Изглежда винаги беше твърде зает за семейството си.

— Е, когато се чуете, поздрави го от мен. — Целунах го по бузата. — И благодаря, че се отби.

Получих първия си шанс да постигна напредък с клюките относно Ник по-бързо, отколкото бях искала или очаквала, и от една страна това доведе до няколко последици, които не бях планирала.

Когато напуснах „Саутърн Съплай“ онази нощ, небето беше тъмносиво, облаците се бяха спуснали ниско и се носеха бавно, а фин дъжд замъгляваше стъклата ми, докато карах през града. Не беше достатъчно силен, за да ме намокри, а само да ме остави да се чувствам неприятно влажна. Знаех от опит, че след няколко часа мъглата щеше да покрие всичко като пухкаво бяло одеяло, затова

реших да се отбия до супермаркета на път за вкъщи, вместо да чакам, докато сменя работните си дрехи.

Супермаркетът бе собственост и се управляваше от господин и госпожа Бърджис, доживотни жители на Морганвил. Цените им бяха малко по-високи от тези на големите вериги хранителни магазини в Джоунсбъро, но винаги бях смятала, че удобството и спестяването от гориво покриваха разликата. А и без това синът им Нийл работеше за мен. Беше приятен млад мъж с добра жена и две бебета, който се трудеше усърдно.

Магазинът беше пълен с хора, на които изглежда им беше хрумнала същата идея като на мен. Не им обръщах внимание през по-голямата част, като само се усмихвах и кимвах, когато някой ми проговореше. Денят се бе оказал дълъг. Исках единствено да взема нещата, които ми трябваха, да се прибера, да си взема горещ душ и да се свия с книга в ръка до края на нощта. Имаше две каси, които бяха толкова близо една до друга, че едва можеше да минеш между тях. Господин Бърджис работеше на едната, а госпожа Бърджис на другата. Госпожа Бърджис беше заета да маркира покупките на Гретчен Трийс, въпреки че изглежда повече говореха, отколкото маркираха. Отидох до касата на господин Бърджис. И без това ми беше по-приятен.

Разменихме си формални поздрави, когато поставих кошницата си върху щанда и бръкнах в чантата си, за да извадя чековата си книжка. Пръстите на господин Бърджис полетяха над бутоните на касата, докато пресмяташе покупките ми. Когато приключи, двете линии се бяха напълнили с клиенти, които чакаха реда си.

Гретчен избра точно този момент да ме забележи.

— О, Аликс. Кълна се, не съм те виждала в клуба от векове.

Да, и ако имах какво да кажа по въпроса, то щеше да е, че никога повече нямаше да стъпя на онова място. Насилих се да се усмихна.

— Така ли?

— Предполагам си чула, че Ник Андерсън се е завърнал? — Очите й бяха жадни от любопитство. Моментално се напрегнах, но преди да съм имала възможност да отговоря, госпожа Бърджис се включи в разговора.

— Мисля, че е ужасно да оставят един убиец да се разхожда наоколо като обикновен човек. Казвам ви, кракът му няма да стъпи тук. Не се нуждаем от парите му.

Без да се замислям, грабнах обратно чека, който бях подала на господин Бърджис.

— Е, тъй като очевидно вече не се нуждаете от повече пари, ще похарча моите другаде. И докато го правя, ще разглася на хората да си намерят друг магазин, от който да пазаруват. Сигурна съм, че „Ейкърс“ ще оценят допълнителните приходи.

„Ейкърс“ беше магазин близо до магистралата и проклятието на госпожа Бърджис. Въпреки че беше по-малък от супермаркета, доставяха почти същата стока и тя постоянно се оплакваше от конкуренцията.

Господин Бърджис взе чека ми обратно и изгледа съпругата си.

— На никой в този магазин не е било отказвано обслужване и никога няма да бъде. Ясен ли съм?

Лицето на госпожа Бърджис почервения, но тя задържа устата си затворена, вероятно спомняйки си, че синът ѝ работеше за мен. За жалост, обаче, Гретчен едва сега започваше.

— Хайде сега, господин Бърджис, знаете, че трябва да поддържахме високия стандарт на града. Ако ли не, улиците ни ще се напълнят с изроди и извратенияци, които ще подкупват децата ни. И всичко това идва от хората с ниски морални качества. Те са тези, които трябва да държим далеч от Морганвил.

Кълна се, не знам какво ме прихвана. Може би бяха годините, в които бях гледала как Пиги се хвърля на всичко що носеше панталони, опитвайки се да направи живота ми нещастен. Каквато и да беше причината, когато заговорих, дълбоко в мен се надигна яростна възбуда.

— О, така ли? — измърках. — Не знаех, че Пеги ще напуска града, но след като не можем да допуснем хора с ниски морални качества да живеят тук, то, предполагам, е за добро.

Зад мен настъпи такава тишина, че можеше да се чуе и падането на карфица. Направо усещах как другите клиенти се привеждат напред и напрегат слух, за да чуят всяка една дума.

Кръвта се отдръпна от лицето на Гретчен, но носът ѝ се вирна нагоре и тя изсумтя.

— Не знам за какво говориш.

— Позволи ми тогава да те просветля. — Поставих и двете си ръце на щанда. Без съмнение съм била страшна гледка, тъй като

Гретчен побърза да отстъпи назад. — Откакто Пеги навърши тринадесет, всяка една жена в града знае, че трябва да заключава мъжа си, когато тя е наблизо. Не че това някога е помагало. Изглежда дъщеря ти изобщо не се притеснява да възседне всеки мъж в близост до нея. Включително и съпругът ми. — Повдигнах една ръка и огледах ноктите си пренебрежително. — Ще призная обаче, явно не е много добра. Това беше една от най-кратките афери, които Хю бе имал. — Спуснах ръката си и я погледнах право в очите. — Разбира се, трябваше да се разveda с него след това. Нямах начин да легна до него, след като знаех къде е бил. Щеше да се наложи да го преваря първо. Ами ако беше пипнал някоя зараза? — По тялото ми премина трепет, който не ми се наложи да импровизирам. Гретчен заломоти яростно и изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент, но имаше още нещо, което исках да отбележа. — Хора, които живеят в стъклени къщи, не бива да хвърлят камъни, Гретчен. Може би ще е добре да го запомниш, преди да се опиташ да прогониш някого от града.

Спокойно взех торбите, които господин Бърджис беше приготвил, след което спрях, за да огледам тълпата. Повечето от жените се усмихваха, сякаш се изкушаваха да не избухнат в спонтанни овации. Но мъжете бяха друго нещо. По-голямата част от тях изглеждаха притеснени, погледите им отбягваха моя, а по лицата им беше изписана вина. Реших, че вероятно се чудеха колко точно знаех. И след видяното вече знаех доста. Само по бройка Пиги беше успяла да засрами дори Лиз Суанър.

Приливът на адреналин ме държа достатъчно дълго, за да се прибера, но веднага щом оставих покупките, се свлякох на ръба на леглото и зарових лице в дланите си.

— О, божичко, божичко, божичко — повтарях, докато се клатех напред-назад. Не можех да повярвам какво бях сторила. Може би Елена беше права и наистина се нуждаех от психиатър.

До тази нощ не бях споделяла нито един аспект от личния си живот с който и да било.

А сега бях казала на половината град, че знаех за аферите на Хю. Е, ако не друго, то може би щяха да спрат да гледат на мен като на клетата, заблудена, малка женица, която няма и представа какви ги е вършил съпругът ѝ.

В съзнанието ми изникна представата за вулкан с малки парни отвори отстрани, от които се изпускаше напрежението и от устните ми се откъсна колеблив смях, първото истинско забавление, което бях изпитвала от години. Чувствах се точно като такъв вулкан. Беше толкова чудесно и освобождаващо най-накрая да се отпусна и да кажа точно какво мисля. И въпреки че по принцип не бях човек, който обича да наранява другите, ако имаше някой, който да го заслужава, то това бе Гретчен с нейното светотатско държание.

Проблемът на вулканите, замислих се, беше, че в крайна сметка голямата експлозия настъпваше, без значение колко пара беше изпусната. Чудех се какво щеше да предизвика моето избухване и кой щеше да бъде застигнат от вулканичните отломки, когато някой почука на вратата.

Когато тръгнах тази сутрин, бях видяла, че Ник работеше отсреща с екип от мъже и го бях засякла отново, когато разтоварвах торбите си от колата тази вечер, но за първи път съзнанието ми беше заето от други неща. Той беше последният човек, когото очаквах да видя, когато отворих вратата и гневът ми се разпали наново.

— Какво искаш? — Блокирах прага с тялото си, като не обръщах внимание на факта, че ако поискаше, можеше да ме вдигне и да ме отмести с един пръст. Също така много силно се опитвах да не забелязвам как влажната му черна тениска прилепваше към горната част на тялото му, начинът, по който изглеждаше в тесни, износени дънки, и как капчиците влага блестяха в тъмната му коса.

— Само първа помощ. Не е нужно да ми откъсваш главата. — Той повдигна дясната си ръка, за да ми покаже малка пробивна рана в основата на палеца му, от която се стичаше кръв. — Все още не сме прекарали вода, а предположих, че ще трябва да се промие.

Изражението му беше подозрително невинно. Поставих ръце на кръста си и го изгледах.

— Не ми изглежда така, сякаш ще рискуваш да умреш от кръвозагуба, ако се опиташ да стигнеш до вкъщи.

Трапчинките на бузите му се задълбочиха, когато се усмихна.

— Ах, ами виждаш ли, вкъщи нямам пчелен балсам.

Изплюх най-мръсната дума, която знаех, тази, която не бях използвала пред никой друг досега, и закрачих към банята. Силата, с която отворих вратичката на шкафа, едва не го изкърти от стената. Все

още мърморейки си под нос, сграбчих кутийката с пчелен балсам, завъртях се и спрях на място.

Ник беше затворил вратата зад себе си и сега стоеше пред мивката и миеше кръвта от ръката си. Присъствието му изглежда изпълваше стаята и изсмукваше кислорода от нея така, че да не мога да дишам.

Когато приключи, спря водата и издърпа няколко хартиени салфетки от ролката, преди да се обърне. Облягайки се на мивката, се огледа наоколо и започна да подсушава ръцете си.

— Все още се усеща като у дома, въпреки промените. Същият стол, същият килим, същите завеси... — Погледът му се върна върху мен. — Същото легло.

Изправих гръб и му подадох кутийката гневно.

— Ето. Задръж я.

Вместо да я вземе, той протегна ръка.

— Имаш ли нещо против да ми окажеш честта? Малко ми е трудно да стигна с лявата си ръка.

По дяволите, разбира се, че имах. Не го исках даже в стаята си, а какво да говорим да го докосна.

— Сигурна съм, че съпругата ти ще е повече от радостна да ти помогне — озъбих се.

Даже не премигна. Погледът му остана насочен към мен, сякаш бях под прицел от снайперист.

— Нямам съпруга. Никога не съм се женил.

Ако си мислеше, че това беше нещото, което чаках да чуя, то грешеше адски много.

— Оу? Е, трябва да призная, Ник, не вярвах, че е възможно да паднеш по-ниско в очите ми, но току-що успя. Нека видя. Какво точно беше казал? — продължих с подигравателен глас. — Никога няма да имам дете, освен ако не съм женен за майка му. Едно дете трябва да има двама родители, които да го обичат.

Той сведе глава и се загледа в пода за секунда.

— Някои неща са извън контрола ни, Аликс.

— Не ставай глупав — сопнах се. — Или е възможно все още да не си чувал за презервативи? Знаеш какво са това, нали, Ник? Някои хора ги наричат гумички. Една от функциите им е да предотвратяват

забременяване. Не смей да стоиш тук и да твърдиш, че това е било извън контрола ти.

Толкова бях ядосана, че се тресях.

— Знам какво са. — Прокара ръка през косата си в толкова познат жест, че ми се прииска да закрещя. — Аликс, не...

За втори път тази вечер някой почука на вратата и прекъсна каквото и да беше това, което Ник щеше да каже. Едва вчера ли бях оплаквала самотата си? Точно сега бях готова да заменя месечната си заплата, само и само всички да ме оставят на мира, да му се не види.

Настроена войнствено, с все още настръхнала коса, сграбчих дръжката и дръпнах. Очевидно не бях единствената готова за битка. Едва успях да видя лицето му, когато Хю започна да ми вика.

— Да не си полудяла? — Ръцете му се свиха в юмруци пред тялото му и той ме изглежда така, сякаш никога досега не ме беше виждал. И все пак, можеше и да е така.

— Има вероятност — отвърнах. — Да разбирам ли, че си чул за събитията в супермаркета?

— Да съм чул? — Толкова беше развълнуван, че дори не забеляза Ник. — Гретчен беше изпаднала в такава истерия, че се наложи да я упоят, за да я изкарат от магазина! Всички в града сега мислят, че съм най-големият боклук на тази земя. По дяволите, Аликс, съгласих се на развода, а сега се опитваш да ме съсипеш. Знаеш ли какво ще направи това с репутацията ми?

Всичко това се превръщаше в истинско комедийно шоу и устните ми потръпнаха. Чак сега се притесняваше за репутацията си? Давейки се от смях, аз го потупах по гърдите.

— Не се притеснявай, Хю. Ако репутацията ти е съсипана, то не си сам. Около две трети от мъжете в града са заедно с теб. А и без това не може да се каже, че аферите ти бяха някаква голяма тайна. Дори майка ти знаеше за тях.

— Не съм имал афери! Как можеш да продължаваш да ме обвиняваш? Обичах те, не бих ти причинил това.

Смехът ми замря.

— О, съвземи се, Хю. Знаех първият път, в който го направи, както и всеки следващ след това. Как можа да си помислиш, че няма да разбере? — Той ме изглежда, а очите му излъчваха зелен огън.

— Ако наистина си мислела, че се виждам с някоя друга, тогава защо, по дяволите, не каза нещо?

Е, беше си го изпросил, а аз бях точно в подходящото настроение, за да му го дам.

— Защото другите жени ми правеха услуга — казах с нисък и разгневен глас. — Докато беше с тях, не се налагаше да те търпя. И тъй като съм започнала с откровенията, мога направо да ти кажа, че за някой, който е имал толкова много практика, изобщо не те бива в леглото, Хю. Направи услуга на жените по света и взимай уроци!

С това изявление затръшнах вратата с всичка сила, надявайки се, че ще се забие право в носа му. Стоях там, задъхана като състезателен кон, който току-що беше финиширал с рекордно време на конните надбягвания в Арканзас, когато някой зад мен прочисти гърло.

О, по дяволите. Напълно бях забравила за Ник.

— Е, дребосъче. Изглежда, вместо да хващаш плашнострашни котки, направо си станала такава.

За трети път за по-малко от час отворих рязко вратата и посочих към нея с протегнатата ръка.

— Вън! Веднага!

— Добре, добре. Тръгвам си. — Той се затътри към изхода, след което спря, за да погледне надолу към мен. — Но ще те видя по-късно.

— Не и ако аз те видя първа — изръмжах.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртъкът, обикновено спокоен ден в „Саутърн Съплай“, се оказа същински разцвет за бизнеса. Това, което бе още по-необичайно, бе фактът, че нарастването на продажбите се дължеше на жените в Морганвил. Изглежда всяка жена в града си беше намерила оправдание да се отбие и всички искаха да бъдат обслужени от мен.

Загубих броя на всички пъти, в които бях чула наоколо да се носи „Да е жива и здрава“ относно Пиги.

Ако някой северняк влезеше, докато се разиграваше този фарс, най-вероятно щеше да си помисли, че с Пиги се бе случило нещо ужасно и всички изразяваха съчувствието си. Но ние, южняците, знаехме, че можеш да обиждаш някого колкото си поискаш, стига да добавиш „да е жив и здрав“ в края на коментара си.

Всички искаха да ми кажат точно как се чувстват относно Пиги и Гретчен и да ми благодарят, задето направих това, което те са искали да направят от години. Няколко жени даже ме призоваха да се кандидатирам за кмет, което беше едно от най-абсурдните неща, които бях чувала. Не само, че „Саутърн Съплай“ отнемаше цялото ми време, но също така мразех политиката.

Малко преди обед се обадох на Джена.

— Здравсти, заета ли си?

— Не и с нещо, което да не мога да отложам. Какво става?

— Мислех си да те изведа на обяд. Нуждая се да избягам от тази лудница поне за малко.

— Разбира се. Да се срещнем в „Уагън Уийл“ след петнадесет минути. Но, предупреждавам те. Искам цялата история и то право от извора.

„Уагън Уийл“ не беше просто най-голямото кафене в Морганвил, но и единственото свястно място, на което можеше да хапнеш. Храната не беше изискана, но имаха превъзходни салати и домашно приготвени ястия. Пристигнах там преди Джена и заех едно сепаре в дъното.

Десет минути по-късно тя влезе през вратата, спря се, докато не ме видя, и след това тръгна към сепарето. Беше облечена със синьо-

зелен костюм, който открояваше очите и косата ѝ, и всички мъжки погледи в кафенето проследиха движенията ѝ чак докато не стигна до масата ни.

Но изглежда Джена не забеляза и това беше още едно недоумение, което не можех да си обясня. Можеше да има всеки мъж, който пожелаеше, но никога не излизаше на срещи.

Когато я бях питала преди, беше казала единствено, че е твърде заета, и че не се нуждае от мъж, за да се чувства пълноценно, или че е щастлива и така, без да има кой да ѝ казва какво да прави и какво не. И все пак бях усетила, че не беше напълно откровена относно чувствата си.

Изчаках, докато седна, и се пресегнах за ръката ѝ.

— Казвала ли съм ти, колко много те обичам и ценя?

Тя премигна.

— На какво се дължи това?

— На теб. Ти си единствената истинска приятелка, която имам, Джена. Не ме съдиш, нито ми казваш как да си живея живота, но винаги си насреща, подкрепяйки ме във всичко, което правя. Това е изключително ценно за мен.

Тя стисна ръката ми, докато не потръпнах, а погледът ѝ се сведе върху масата.

— Надявам се винаги да се чувстваш по този начин — прошепна.

— Винаги. Обещавам ти.

Тя поклати глава.

— Не обещавай, Аликс. Ще ни урочасаш. — Избърса навлажнените си очи с ръка и се усмихна. — И престани да се опитваш да ме накараш да забравя за Гретчен и Пиги. Божичко, иска ми се да бях там, за да видя лицето на Гретчен.

Когато приключих с разказването на историята, тя се държеше за страните, смеейки се и мъчейки се да си поеме въздух.

— Следващият път, когато смяташ да действаш безразсъдно, се увери, че носиш видеокамера със себе си. Толкова се гордея с теб. Имаше нужда да изпуснеш парата от доста време.

— Е, аз не се гордея със себе си. Можех да измисля по-добър начин, по който да я поставя на мястото ѝ. Гретчен не е виновна, че Пиги е курва, да е жива и здрава. — Това твърдение накара и двете ни

да избухнем в смях. — Знаеш ли, че Сю Матюс в действителност иска да се кандидатирам за кмет следващата есен? — задавих се.

— На мен ми звучи като добра идея. — Отговорът беше мъжки и дойде точно до мен. — Имате ли нещо против да се присъединя към вас?

Когато погледът ми срещна развеселените сиви очи на Ник, смехът ми замря и беше заместен от гримаса.

— Да.

— Разбира се, че не.

Двете с Джена бяхме проговорили едновременно. Когато я изгледах, тя просто се усмихна невинно. Естествено, Ник реши да чуе нейния отговор. Когато седна от моята страна на сепарето, аз побързах да се отдръпна, опитвайки се всячески да не позволя на крака му да се докосне до моя.

— Отидох до „Саутърн Съплай“, но Кени ми каза, че си излязла на обяд.

— Оу? — Отпих от содата си. — Проблем с материалите ти ли има?

— Не. Искях да говоря с теб. Чух цялата история за това какво се е случило вчера в супермаркета. — Погледът му не се откъсна от моя. — Все още ли се опитваш да ме спасиш, Аликс?

— Не се ласкай.

Той кръстоса ръце на масата.

— Тогава защо го направи?

Въздъгнах.

— Направих го, защото синът ти не заслужава да се примирява с такава злоба. Особено когато слуховете не са верни.

— Даниел е силно хлапе. Знаеше какво да очаква, когато се върнахме.

— Това не означава, че е правилно — каза Джена. — Радвам се, че Аликс сложи край на клеветите. — Тя взе дамската си чанта. — Е, трябва да ставам. Вие двамата се забавлявайте.

Преди да успея да възразя, тя вече си беше тръгнала, оставяйки ме с подозрението, че се опитваше да ме тласне към Ник. Може би й бях благодарила за предаността твърде рано.

Ник не направи опит да се премести на другото сепаре. Вместо това протегна краката си напред и разпъна ръцете си върху

облегалката.

— Имаш ли планове за тази вечер?

— Да, ще си пиля зъбите — сопнах се.

Той се ухили.

— Това звучи интересно. Изглежда напоследък имаш слабост към вратове, а? Първо се нахвърляш върху шията на Гретчен, а след това на Хю. Кой е следващият?

— Виж, Ник, колко пъти трябва да го казвам? Няма да вечерям с теб. Не искам да говоря с теб. Откажи се.

Най-непринудено той взе едно пържено картофче от чинията ми, пусна го в устата си и задъвка.

— Питам, защото Даниел ме подлудява с молбите си да го пусна да те навести. След посрещането, което ми направи, не бях сигурен дали е безопасно, но изглежда съм грешал.

Дъхът ми секна.

— Наистина ли?

— Ако нямаш нищо против.

— Нямам. — Едва сдържах вълнението си. От дни се бях мъчила да измисля начин, по който да заговоря Даниел, без да се унизя, като отида при Ник. Сега слагаше възможността направо в краката ми.

— Разкажи ми за него? — изстрелях въпроса нетърпеливо, преди да имам възможност да помисля.

Той се изправи на мястото си, а на устните му заигра усмивка, сякаш беше открил ключа за Райските порти.

— Той е чудесно дете. Завършва с отличие всяка година, без даже да се опитва. Обича да чете и е добър в спортовете. И е наистина общителен. Винаги е приятелски настроен.

Точно каквато щеше да бъде Кейти, помислих си с копнеж, а гърдите ми се свиха от болка.

Ник захапа още едно картофче, докато мислеше.

— Не е зубър, но обича компютри. Миналата зима си направи един съвсем сам и то от подръчни материали. Но предполагам, че сега е малко отегчен. Не познава никое от децата в града, а и в Морганвил няма кой знае какво за правене. Прекарва по-голяма част от времето си в преследване на мен или Боуи, подлудявайки ни с въпросите си.

— Кой е Боуи?

— Боуи Грант. Предполагам може да се каже, че ни е приятел, но е много повече от това. Грижи се за нас.

Взех чантата си и сметката.

— Е, кажи на Даниел, че може да ми дойде на гости, когато пожелае. Сега трябва да се връщам на работа.

Остатъкът от деня се проточи въпреки ръста в продажбите. Не можех да спра да мисля за Даниел, чудейки се кога ще дойде, какво ще си кажем един на друг, ужасена, че ще бъде неловко, и молеща се да не се окаже така.

Трудно ми е да го обясня сега, тъй като чувствата ми по онова време бяха доста объркани, но се чувствах така, сякаш част от сина на Ник принадлежеше на мен. Кръвта, която бе текла във вените на дъщеря ми, течеше и в Даниел. Силите, които бяха дали на Кейти тъмната коса, сивите очи и трапчинките, бяха благословили и Даниел по същия начин. Ник бе станал баща на две деца и в съзнанието ми това ми даваше законна връзка с Даниел, такава, каквато дори гневът ми към Ник нямаше да попречи да опозная.

А и винаги бе имало вероятност мотивът ми да е по-мрачен, но не можех да си позволя да го потвърдя. Не и тогава. Ник ме беше оставил. Бях родила дъщеря ни сама, бях я обичала и бях гледала как умира. Всичката омраза и гняв, които бях таяла към Ник, все още съществуваха, заровени навътре зад стените, които бях построила. Едва не беше разрушил живота ми.

Затова ако не можех да имам дъщеря си, щях да открадна сина му.

Е, не физически. А умствено, емоционално. Оттогава неведнъж се бях опитвала да анализирам намеренията си, и истината беше, че не знаех какви бяха. Въпреки че се надявах да не е така, може би наистина бях водена от отмъщението. Може би вярвах, че Ник няма право да има здраво, щастливо дете, след като моето беше умряло. Може би, Господ да ми е на помощ, си бях мислила, че ми дължеше сина си.

А Даниел направи всичко толкова лесно.

Чакаше ме, когато паркирах шевролета пред плевнята, облегнат на стената и наблюдавайки как котенцата си играят. Очите му светнаха при вида на старата кола и когато отворих вратата, вече беше започнал да говори.

— Уау! Не мога да повярвам, че все още имаш шевролета. Татко ми е разказвал всичко за него. Не мислех, че все още върви.

Усмихнах се, след което погледнах печално към колата.

— Има си своите моменти. Трябва да я закарам да я погледнат. Понякога не иска да пали.

Бях запазила шевролета през всичките тези години, въпреки протестите на Хю. Мразеше, когато карах старата кола, твърдейки, че хората щели да си помислят, че не можем да си позволим по-хубава. В крайна сметка се бях предала и му бях позволила да ми купи беемве, което сменяше всяка година с по-нов модел. Но бях отказала да продам шевролета и го държах затворен в гаража, припалвайки го от време на време, за да се уверя, че ще остане в готовност за движение. Когато напуснах Хю, оставих и луксозните коли също, а и не изпитвах нужда да заменя шевролета с нещо по-добро.

— Може би мога да ти помогна. — Даниел изглеждаше така, сякаш си умираше да пхне ръце под капака.

— Знаеш доста за двигателите, а?

— Е, не всичко, но татко ме научи на доста неща. Тези стари двигатели са по-лесни за поправяне, отколкото новите с всичките им електроники.

— Слушай сега — усмихнах се. — Ти ще я поправиш, а аз ще ти давам да я караш от време на време.

— Страхотно! Дадено.

— Само когато съм с теб, обаче.

— Добре.

Не го попитах дали има шофьорска книжка или дали знае да кара. На юг децата започваха да карат още преди да са се научили да използват гърнетата. Все още можех да си спомня как стоях в скута на Съдията, стискайки здраво волана с две ръце, докато той подвикваше окуражително и се преструваше, че го плаща до смърт. Трябва да съм била на не повече от три годинки тогава.

— Как ти се струва Морганвил засега? — попитах, тръгвайки към плевнята.

— Добре е, предполагам. По-различно е от Саудитска Арабия.
По тялото ми премина лек шок, когато отворих вратата на стаята си.

— Там ли сте живели?

— Да. Поне през последните единадесет години. Не си спомням много от Кентъки. Напуснахме го веднага щом татко се уволни от армията.

— Защо Саудитска Арабия?

Той присви рамене, докато аз оставях дамската си чанта.

— Един мъж, който татко срещна в армията, му даде работа в една голяма нефтена компания. Татко ръководеше складовете там.

— Сигурно е било интересно да живееш на място с толкова различна култура от нашата.

— Не точно. — Вниманието му беше привлечено от лавицата с книги на стената и той се премести по-близо, за да ги разгледа с поглед. — Живяхме в комплекса, който компанията предоставяше за работниците си и семействата им. Имаше даже и училище. Беше като да живееш в малко градче. Това книгите, които татко е чел, когато е бил тук, ли са?

— Повечето от тях. Добавих още няколко през последните два месеца. Баща ти каза, че обичаш да четеш.

Той ме погледна през рамо, а трапчинките му се показаха, когато се усмихна.

— Не че имах голям избор. Татко е започнал да ми чете пет минути, след като съм се родил. И то не детски книжки, а романи.

— Ами майка ти? И тя ли ти четеше?

За секунда доби напълно празно изражение.

— Имаш предвид Линдзи ли? Не, тя не обича да чете. А и без това не се свърташе много, когато бях малък.

Исках да го попитам защо я наричаше с малкото ѝ име и защо не се е свъртала, но от начина, по който погледът му отбягна моя, когато я спомена, не можех. В тази картинка имаше нещо много грешно, нещо, за което Даниел не искаше да говори.

— Не се колебай да вземеш която книга поискаш. И без това трябва да принадлежат на теб.

— Благодаря. Ще ги разгледам по-късно. — Той се обърна и огледа стаята. — Изглежда точно така, както татко я описа.

Усмигнах се.

— Няма какво толкова да направиш, за да превърнеш една стая в плевнята в луксозна.

Той седна на ръба на леглото и ме погледна.

— Защо живееш тук? Всички казват, че си богата, и че можеш да живееш където поискаш.

Извадих кутията с микс за тесто за пица от шкафа и се обърнах.

— Гладен ли си?

— Да.

Взех една купа и изсипах сместа от опаковката в нея.

— За протокола, не съм богата, просто сравнително заможна. И предполагам, че живея тук, защото не ми пречи как изглежда. Това е моят дом.

Той кимна, а очите му се изпълниха с любопитна мъдрост.

— За татко също. Всеки път, когато говореше за вкъщи, винаги беше за теб и Съдията или за тази стая и шевролета. Мисля, че през по-голямата част беше обзет от носталгия.

Движейки се като възрастна баба, покрих с кърпа купата с тестото и го оставих на печката да втаса, след което взех две соди от хладилника и подадох едната на Даниел. Не исках да говоря за Ник, нито дори да мисля за това какъв е бил животът му през всичкото това време, но не знаех как да избегна темата. Той беше баща на Даниел и единствената връзка, която имахме помежду си. Разбира се, че момчето би искало да говори за него.

Седнах в креслото, свих краката си под мен и отпих от содата.

— Щом е бил обзет от носталгия, защо не се е върнал?

Даниел погледна надолу към металната кутийка, която бавно въртеше в ръцете си.

— Опитваше се да ме защити. Не искаше да знам за случилото се с баща му.

Затворих очи за момент. Божичко, това звучеше като Ник. Винаги защитникът, винаги момчето, което беше отговорно за всички останали. А сега беше ясно, че Даниел се чувстваше гузно, задето е пречил на баща си да се завърне у дома.

— Сигурна съм, че го е направил само защото те обича, Даниел. И без значение какво ще чуеш от някой друг, баща ти не е от типа хора,

които биха направили нещо такова нарочно. Случи се, защото Франк не му остави избор.

— Той ми каза. Но това не спира хората да ни зяпат всеки път, когато излезем, а и никое от децата наоколо не иска да говори с мен.

— Не мисля, че това има нещо общо с баща ти. Мисля, че е защото просто още не те познават. — Станах, за да проверя тестото и да приготвя тавичките за пиците. — Имам идея. Какво ще кажеш да работиш за мен на половин работен ден, докато започне училище? Да кажем за няколко часа следобед. Може да поемеш отдела за електроники с всички компютри и видео игри. Обзалагам се, че така ще опознаеш децата доста бързо. Винаги има по някоя банда, която да се навърта там.

— Наистина ли? — Очите му светнаха. — Ще направиш това?

— Разбира се. А и без това ще ми направиш услуга. Повечето от хората, които работят за мен, не знаят много за компютрите, освен основните неща. Защо не се отбиеш утре, за да те въведем в процеса на работа?

— Трябва да попитам татко.

— Добре, но съм сигурна, че няма да има нищо против.

Той се изправи и се приближи до мен, където разстилах тестото в тавичките.

— Слагаш си сама продуктите отгоре?

— Да. Така са по-хубави. Искаш ли да помогнеш? Можеш да направиш едната, а аз ще направя другата.

Докато изброявах продуктите, той ги взимаше от хладилника и прекарахме следващите няколко минути в отрупване на тестото. Тъй като фурната ми беше малка, трябваше да ги печем една по една и докато чакахме, Даниел ме забавляваше с истории за автоморгата, където изглежда, беше прекарвал времето си.

— Трябва да я видиш. Има един огромен багер, най-големият, който някога съм виждал. Просто повдига старите коли и ги пуска в бордовото ремарке без никакъв проблем.

Е, това със сигурност щеше да направи доста хора щастливи, помислих си мрачно. Автоморгата беше в дори още по-лошо състояние от когато Франк я бе управлявал. Високите плевели бяха превзели всяко свободно местенце, с малки дръвчета, които растяха на групи и все пак не можеха да скрият ръждясалите метални корпуси. Градският

комитет по благоустройство мразеше автоморгата с неудържима страст. Бяха опитали няколко пъти да накарат окръга да я конфискува за неплатени такси или да я изравни със земята, но около автоморгата имаше някаква мистерия, която никой не можеше да разбере.

Някой плащаше данъка за мястото. Според председателя на общинските такси, всяка година, когато срокът за плащането наближавал, някой пускал обикновен бял плик в нощното хранилище. Всичко, което съдържал, било непроследим паричен превод и напечатана бележка, която гласяла, че парите са за таксата на автоморгата. Осуетен от този незнаен човек, комитетът можеше само да стиска дружно зъби и да се примири.

Сега изглежда най-накрая щяха да получат това, което искаха.

— Защо я разчиства баща ти?

— Смята да построи сервиз. Такъв, който да обслужва дизелови и бензинови двигатели. Боуи ще му помага да го управляват, след като Линдзи си замине.

Бях се привела над фурната, проверявайки пицата, когато изтърси новината, и аз подскочих, изгаряйки ръката си на вратичката. Извиках и Даниел се озова до мен на секундата, пускайки водата и пъхайки ръката ми под студената струя.

— Ако свалиш температурата бързо, няма да ти излезе мехурче — каза, звучейки толкова много като Ник, че едва можех да си поема въздух. Изобщо нямаше да се изненадам, ако извадеше и кутийка с пчелен балсам.

Стиснах зъби, но въпросът, който се борих да не задам, все пак се изплъзна от устата ми.

— Линдзи няма да живее в Морганвил?

— Не. Каза, че имала някои неща, които трябва да свърши тук, но след това щяла да се премести да живее близо до майка си.

До майка й? Лиз си беше тръгнала няколко години, след като Линдзи изчезна, взимайки домочадието си с нея. Слуховете гласяха, че сега живеела в Туника и работила в някое от новите казина.

По някакъв странен начин ми липсваше, въпреки че знаех, че Джена си беше отдъхнала с облекчение, когато бе заминала.

Какво, по дяволите, ставаше тук? Ник и Линдзи никога не се бяха оженили, Даниел се държеше така, сякаш едва познаваше майка си, Ник строеше огромна къща, а сега се оказа, че Линдзи даже

нямаше да живее с него. Чувствах се така, сякаш ме бяха хвърлили в някоя паралелна вселена, където действителността беше изкривена до неузнаваемост.

Поклатих глава в объркване и осъзнах, че Даниел ме наблюдава с притеснено изражение на лицето си.

— Добре ли си? Може би ще е по-добре да повикам татко.

— Не! — Засилих се да си възвърна самоконтрола и се усмихнах.

— Добре съм, наистина. — Спрях водата и подсуших ръката си. — Виждаш ли? Даже не е и червено.

— Добре, но аз ще извадя пицата — отвърна той. Очевидно вече ми нямаше доверие около горещи уреди. Ароматът на моцарела, доматиен сос, босилек и пеперони изпълни стаята, когато постави тавичката внимателно на масата.

— Ето. — Взех резача за пици от шкафа и му го подадох. — Честта да я нарежеш се пада на теб, а аз ще взема чиниите.

— Използваш чинии? — беше се концентрирал изцяло в рязането на пицата.

Засмях се.

— И ти би използвал, ако беше израснал с леля ми.

— С коя? Дарла ли?

Спрях изненадана и го погледнах.

— Знаеш за леля Дарла?

— Знам за цялото ти семейство.

Устата ми се отвори, но от нея не излезе и звук. Беше почти облекчение, когато някой почука на вратата, въпреки че бях сигурна кой може да е.

Бях права.

— Реших да проверя дали детето ми не те държи в плен — каза Ник. — Тук е вече повече от час.

— Не трябваше да чакаш. Мога да го докарам до вас, когато реши да си тръгне.

— Хей, тате. Я виж. Помогнах на Аликс да направим пица.

Ник ми се усмихна половинчато и се промуши през вратата, въпреки че ръката ми беше блокирала входа отчасти.

— Значи това съм подушил. — Той издърпа един стол и седна до Даниел. — Изглежда добре също. Това отгоре мариновани чушки ли са?

Даниел смръщи чело.

— Да. Не бях много сигурен за тези, но Аликс каза, че ги слага всеки път. Искаш ли сода?

Въздъгнах. Изглежда Ник щеше да остане за вечеря, без значение дали исках, или не. Не можех да го хвана за ухото и да го изхвърля навън, докато синът му гледаше.

— Аз ще я взема. — Посочих на Даниел да седне обратно на мястото си. Когато грабнах една сода, извадих още един комплект прибори, забелязвайки начина, по който погледнаха вилиците, а след това един към друг с весели пламъчета в очите.

— Щом искате да си изгорите пръстите, нямам нищо на против — обях горделиво. — Но аз ще се храня цивилизовано.

Отправиха ми еднакви усмивки, преди да се нахвърлят на тавичката като състезателни коне, които току-що бяха пуснати от стартовите клетки.

— Човек би си помислил, че никой не ви храни — промърморих, използвайки шпатулата, за да поставя едно резенче пица в чинията си.

— Боуи се занимава с готвенето в къщи — проговори Даниел с пълна уста.

— Беше сержант във войнишката столова — добави Ник. — И си личи. Без значение какво готви, всичко има един и същ вкус. Като кожа на обувка, покрита с боя. Все още си мечтая за пърженото пиле на леля ти Джейн и царевичния хляб на майка ти.

— Познай какво, татко? Аликс иска да работя за нея. Може ли?

Ник се намръщи.

— Не си ли малко млад, за да работиш?

Побързах да преглътна.

— Няма да е на пълен работен ден. Просто няколко часа следобед, докато започне училище. Така ще може да се срещне с някои от децата в града, а и също така да изкара малко пари.

— Няма нужда от пари.

— А аз не намекнах, че има — наежих се, поглеждайки кръвнишки към Ник. — Всеки, който работи за мен, получава заплата.

— Хайде, тате. Аликс каза, че мога да работя в отдела за електроника, където се навъртат всички деца.

Изражението на Ник се смекчи, когато погледна към сина си.

— Даниел, не знаеш какви могат да бъдат хората в този град.

— Напротив, знам. — Очите му, които толкова много приличаха на тези на Ник, добиха упорито пламъче, а брадичката му се повдигна. — И знам, че никога няма да променят мнението си за нас, ако ние не ги накараме. Няма да се крия, тате.

Ник не каза нищо, докато аз се взирах изумено в Даниел. Бях виждала възрастни хора да се разпадат под тежестта на хорското неодобрение. Можеха да се поучат от това момче.

Най-накрая Ник кимна.

— Щом знаеш в какво се забъркваш.

— Знам и не се притеснявам.

— Тогава, предполагам, вече имаш работа. — Ник погледна към мен. — Ще ти помогна да раздигнеш.

— Благодаря, но не са много. Мога да се справя.

— Настоявам. Все пак ти сготви.

Даниел се изправи.

— Може ли да погледна двигателя на шевролета?

За първи път нямах нищо против да остана насаме с Ник.

— Разбира се. — Усмихнах се, когато Даниел се втурна през вратата.

Изправих се, събрах чиниите и ги занесох до мивката.

— Чудесно дете е. Добре си го възпитал.

Ник ми се усмихна криво, взе вече празните тавички от пиците и ме последва към мивката.

— Не мисля, че имам голям принос. Такъв си е, откакто се роди. Научи ме на повече неща, колкото аз него. Никога не ми бе хрумвало да се изправя срещу хората от Морганвил, докато растях.

— Нямаше да хрумне и на Даниел, ако беше отгледан по същия начин, по който беше отгледан ти. Дал си му куража да им се опълчи. И беше прав. Наистина е силно хлапе.

— Може би. — Все още изглеждаше притеснен. — Просто се надявам да е достатъчно силен.

— Ако ще помогне, мога да го държа под око.

Той взе кърпата за подсушаване и поклати глава.

— Не. Остави го да се справи сам. Това иска той.

Любопитството ми пое контрол над устата ми, докато го наблюдавах.

— Щом си бил толкова загрижен какво може да му причини всичко това, защо се върна обратно?

Той спря и се взря в мен, а чинията, която бършеше, изглеждаше абсурдно малка в ръцете му.

— Даниел и Линдзи ме убедиха. Предполагам знаеха, че това е моят дом, без значение дали ми харесва, или не. Корените ми са тук и винаги ще бъдат.

Отместих поглед и продължих да мия чиниите.

— Даниел се чувства виновен, задето те е задържал далеч толкова време.

— Знам. — Той продължи с подсушаването, поставяйки съдовете настрана, когато приключеше с тях. — Работя по въпроса.

— Хубаво. — Оставих водата да се оттече от мивката и изплаках пияната в канала. — Готово.

„Можеш да си тръгваш вече“, добавих мислено. От начина, по който беше подредена малката кухничка, се оказах притисната между печката, мивката и тялото на Ник, а това не ми харесваше изобщо. Беше твърде близо за моя вкус.

И той беше наясно с това. Преди да успея да се изплъзна покрай него, той постави ръка под брадичката ми и ме принуди да вдигна поглед към него.

— Искаш ли да знаеш истинската причина, поради която се върнах, Аликс? Заради теб. Ти си моите корени. Там, където си ти, е моят дом.

— Недей. — Задавих се с думата, докато отблъсквах ръката му с всичка сила. — Повече не можеш да ме накараш да повярвам на лъжите ти, защото не ми пука. Разбираш ли ме, Ник? Не ми пука.

Той отстъпи крачка назад с тъжни и учудени очи.

— Не знам какво се е случило с теб, Аликс, но никога не съм те лъгал. Нито веднъж. И дори да ми отнеме цял живот, ще те накарам да ти пука отново. Обещавам.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даниел се появи следващия следобед в „Саутърн Съплай“, облечен официално с бяла риза и бежови панталони. Поверих магазина на Кени и прекарах следващите два часа, развеждайки го наоколо и обяснявайки задълженията му, след което поработих заедно с него за известно време, за да може да схване основното. Усвояваше всичко толкова бързо, че му обещах, че от утре ще може да работи сам.

Но въпреки че му имах пълно доверие, любопитството ме глождеше и след един час закрачих надолу към отдела за електроника, опитвайки се да изглеждам възможно най-естествено и незаинтригувано.

Даниел беше зает да възхвалява ентузиазирано някаква нова видео игра на едно момче, което изглеждаше на неговата възраст, и две момичета тийнейджърки. Вниманието на момчето беше силно приковано от играта, но изглежда момичетата не можеха да свалят очи от Даниел и аз се усмихнах.

Бях се надявала, че след като децата на неговата възраст бяха твърде млади, за да си спомнят Ник или Франк, нямаше да имат предразсъдъците на родителите си. Изглежда се бях оказала права. Въпреки че беше естествено внимателен около непознати, както повечето деца на неговата възраст, дружелюбният и ведър характер на Даниел, съчетан с прекрасния му външен вид печелеше всички. Да го сприятеля с децата беше лесната част.

След като се бяхме разделили в нощта, когато бях правила пица, бях очаквала Ник да използва Даниел като извинение да се отбива в магазина, но не го видях отново в следващите няколко дни.

Вместо това най-накрая успях да се срещна с Боуи Грант.

Беше едър като мечка с гъста сива коса. Единствено топлите му кафяви очи пречеха на размерите му да бъдат заплашителни. Усмихваха се постоянно, карайки този, който се взираше в погледа му, да се чувства като благословен с ангелска целувка.

— Чувствам се, така сякаш познавам теб и семейството ти цял живот — заяви, обхванал ръката ми в своята. — Ник говореше за

всички ви постоянно.

Не можех да не отвърна на усмивката му. Боуи беше мъж, който можеше да предизвика реакция и от самия сфинкс.

— И аз съм чувала малко за теб.

— Не вярвай и на думичка от това. — Той хвърли на Даниел една престорена гримаса. — Готвенето ми въобще не е толкова лошо, колкото го изкарват. Бих искал да се науча да готвя южняшки ястия обаче. Може би някой път ще разменим някоя друга рецепта?

— Разбира се. Но трябва да те предупредя, че не съм главният готвач в семейството. Ако искаш нещо грандиозно, трябва да се обърнеш към леля Дарла. Тя е експертът. Няма нещо, което да не знае за готвенето. — Спрях за момент. — Като се замисля, няма нещо, което да не знае като цяло. Просто се пригответи душата ти да бъде избавена, докато те учи.

Наблюдавах с възхищение, когато отметна главата си назад и се засмя бурно.

— Чувал съм всичко за Дарла — каза той, докато избърсваше сълзите от смях от очите си. — Нямам търпение да се запозная с нея. Звучи ми като страхотна жена.

Леля Дарла? Моята леля Дарла? Мъжът очевидно обичаше предизвикателствата. Или това, или беше мазохист. Но въпреки сегашното му психическо състояние, Боуи ми допадаше.

Малко след като си заминаха, ми хрумна, че единственият, който все още не бях срещала от семейството на Ник, откакто се бяха върнали, беше Линдзи, и ако зависеше от мен, никога нямаше да я видя отново. Чувствата ми към нея бяха толкова сложни, че наподобяваха кълбо от мрежа, чиито хиляди нишки бяха увити и заплетени една в друга до такава степен, че беше невъзможно да ги разплетеш.

Предполагам, ако трябваше да бъда честна, трябва да призная, че имаше и малко ревност, но тя беше последното, което изпитвах. Омразата бе по-силна. Беше ми отнела единствения мъж, който някога бях искала истински, и то в момента, в който се бях нуждаела от него най-много. Беше споделила живота му и го беше дарила с дете. Беше заела мястото, което трябваше да бъде мое.

Но дори омразата не можеше да засенчи нещото, което не можех да забравя. Беше ме направила на глупачка. И тук проговаряше

човешкото его, гласът във всички нас, който крещеше „Мен! Мен!“ в безспирно ехтене.

Защото от деня, в който бях срещнала Ник за първи път в мръсната автоморга, Линдзи вече му бе влязла дълбоко под кожата. Защото, докато аз мечтаех щастливо за съвместен живот с него, всеки път, когато той ме оставяше, тя го бе дърпала безмилостно обратно към себе си. А аз бях твърде глупава, твърде наивна, за да видя какво се случваше, въпреки че всички признаци бяха пред очите ми. Дори и да бях единствената, която смяташе така, тя ме беше унижила, беше ме накарала да приличам и да се чувствам като идиотка. И въпреки, че мразех Ник за това, което ми беше причинил, Линдзи беше тази, която обвинявах истински. И то с основание, както щях и да разбера след около месец. Подозирам, че ако бях знаела до какво щяха да доведат следващите няколко седмици, щях да си събера багажа и да напусна града на момента.

Началото на края започна в деня, в който семейството ми замина за Харди.

Леля Дарла и леля Джейн бяха сготвили храна, която да стигне на Съдията за цял месец, но аз бях притеснена за него. Да имам храната под ръка беше едно, но да го накарам да я изяде друго. Бях го навестила в петък вечерта и, разбира се, не я беше докоснал.

— Не съм гладен — изгледа ме от креслото в хола.

Поставих ръце на кръста и отвърнах на погледа му.

— Ще те накарам да се нахраниш, ако ще и да седна отгоре ти.

— Никога вече не посоляват храната и крият солницата, където не мога да я стигна.

— Знаеш как влияе солта на кръвното ти.

Той разтърси вестника и се захвана отново да чете, опитвайки се да скрие усмивката, която играеше на устните му.

— Не знам какво му е хубавото да живее човек още няколко години допълнително, след като не може да им се наслади.

Понякога се чудех дали Съдията не се държеше толкова свадливо само защото това привличаше повече внимание към него. Трябваше да му вися на главата и да споря за всяка хапка, която взимаше. Това ме направи още по-решителна да го накарам да закуси добре, затова навих

алармата си за разсъмване, когато легнах в леглото същата вечер. Щях да му направя овесени ядки със стафиди и кафява захар. Беше му любимото, затова знаех, че няма да се противи.

Пискливото звънене на часовника ми ме събуди рано сутринта в събота и аз се прозях, докато се пресягах пипнешком за зелената копринена роба, която беше в комплект с късата ми нощница. И двете облекла стигаха до средата на бедрата ми, но все още не ми се занимаваше да се обличам.

Наблизо нямаше съседи, които да могат да ме видят, а и не мислех, че екипът на Ник щеше да работи днес.

Снощи беше валяло, а гръмотевиците пращяха толкова силно, че бяха разтресли гредите на плевнята. Когато най-накрая излязох отвън, слънцето вече бе достатъчно силно, за да накара влажността във въздуха да се усеща така, сякаш бях стъпила в сауна и копринената роба моментално прилепна по тялото ми.

Точно пред плевнята имаше малка кална локва и тъкмо когато се канех да я прескоча, от лявата ми страна се чу глас.

— Всяка сутрин ли се разхождаш така отвън? Защото ако да, трябва да идвам тук по-рано всеки ден.

Опитах да спра, но тялото ми вече беше набрало инерция да прескочи локвата. Оказах се олюляваща се на ръба секунда преди кракът ми да се приземи изцяло във водата, а калта да се промуши между пръстите ми.

— По дяволите — промърморих под нос, когато погледнах през рамо към Ник. Беше застанал до шевролета, чийто капак беше повдигнат.

— Какво правиш тук? — Извадих крака си, което беше последвано от засмукващ звук, след което размърдах пръстчетата си в опит да изтласкам калта. Всичко, което успях да направя, бе да се омажа още повече.

Той присви рамене.

— Не можех да спя, затова реших да дойда и да видя от какво се нуждае шевролета, за да бъде поправен.

През цялото време, докато говореше, вървеше към мен. Когато ме стигна, измъкна един парцал от задния си джоб, приклепна и повдигна крака ми. Трябваше да се хвана за рамото му, за да не падна, докато той забърсваше калта от стъпалото и крака ми.

Беше ме хванал в уязвим момент, когато все още бях сънена, неподготвена и всичките ми защиты бяха свалени. И въпреки че се борех, предателското ми тяло настръхна от главата до петите при допира му, настоявайки да си спомня какво беше чувството да бъда любена от него.

Ръцете му се движеха по кожата ми повече като милувка, отколкото като опит да ме почисти, а плътта под дланта ми беше твърда като скала от мускули. От него се излъчваше топлина като от жива пещ, която беше готова да ме погълне.

Мислено поклатих глава, опитвайки се да разсея вцепенението, в което бях изпаднала. Трябваше да прочистя гърло, преди да проговоря.

— Казах на Даниел, че може да работи върху колата. Не си спомням да съм те включвала в предложението.

Той повдигна глава, а погледът му обходи тялото ми, преди да срещне моя, но не пусна крака ми. Пръстите му се свиха малко под коляното ми, сякаш възнамеряваше да ги задържи там завинаги, а палецът му се раздвижи в бавни кръгове по кожата ми. Когато отговори, гласът му беше дрезгав и стържеше по оголените ми нерви.

— Даниел е умен, но няма да направи петнадесет до края на януари. Може да смени маслото и свещите, но все още има много, което не знае за механиката.

Издърпах крака си от хватката му и той се изправи. По някакъв начин това беше дори още по-зле. Само няколко сантиметра делиха тялото ми от неговото.

— Защо правиш това? — Бях започнала да се отчайвам и си личеше по гласа ми.

— Знаеш защо. — Очите му бяха като разтопен метал, нюанс, който познавах много добре, въпреки че всячески отказвах да си припомням спомените.

— Не, по дяволите, не знам! Имаш си Линдзи. Защо не можеш просто да ме оставиш на мира?

Ръцете му се придвижиха до раменете ми и той се приведе по-близо.

— Не искам Линдзи. Никога не съм я искал. Искам теб.

Най-накрая! Най-накрая гневът ми излезе на преден план, предпазвайки ме от нежеланите чувства, които бяха започнали да се пробуждат. Дръпнах се далеч от него и отстъпих назад.

— Все още ли ме мислиш за толкова доверчива, Ник? Мога да изчислявам също толкова добре, колкото всеки друг. Ако рожденият ден на Даниел е в края на януари, това означава, че си скочил от моето легло направо в нейното. — Смехът ми беше примесен с истерия. — Знаеш ли, че се бях притеснявала за теб? Бях се уплашила, че не си почиваш достатъчно, тъй като работеше по цял ден, а след това прекарваше нощите с мен. Изглежда си имал повече сила, отколкото съм предполагала.

Раменете му се отпуснаха.

— Недей. Моля те. Не беше така, както си мислиш.

Отстъпих назад още една крачка.

— О! Тогава как беше? — Когато не отговори, се обърнах обратно към плевнята. — Предполагам това говори само по себе си. Стой далеч от мен, Ник. Повече няма да играя игричките ти.

Закрачих към стаята си с изпънат гръб и високо вдигната глава. Без значение колко силно се бунтуваше тялото ми, никога повече нямаше да ме има. Нямаше да го допусна, нямаше дори да си позволя да мисля за подобно нещо. Имах да правя закуска за Съдията, а сега трябваше да се изкъпя и да се преоблека, преди да отида в къщата.

Ник все още беше там, когато се облякох, надвесен над двигателя на шевролета, но този път не му обърнах внимание. Това не ми попречи обаче да почувствам погледа му върху себе си, докато прекосявах двора. Беше истинско облекчение, когато пристъпих в кухнята и затворих вратата след себе си.

Придвижвайки се до кафе машината, я напълних с безкофеиновото кафе, което лелите ми купуваха за Съдията, след което налях вода и включих копчето. Беше избълбукала веднъж, когато килнах глава и напрегнах слух.

Съдията беше ранобуден, за разлика от мен. Очаквах, че вече ще е станал и ще се е облякъл, но къщата беше неестествено притихнала. Ръцете ми настръхнаха, а по гръбнака ми полази тръпка. Опитах се да се уверя, че въображението ми се беше развихрило, докато насилих краката си да се раздвижат. Да се уверя, че притеснението ми за Съдията беше виновно за зловещото чувство на празното в къщата.

Бях грешала.

Седеше на пода в подножието на стълбите, отпуснат върху последното стъпало. Очите му бяха затворени, а едната страна на

лицето му беше изкривена в неразгадаема маска. Лявата му ръка беше свита в скута и приличаше на нокти на граблива птица.

Не си спомням да съм извикала или да съм помръднала, но сигурно бях направила и двете. Когато Ник нахлу в хола, аз бях на колене, опитвайки се да повдигна тялото на Съдията, да го прегърна по-близо.

— Мъртъв е — простенах. — О, божичко. Оставих го да умре.

Ръцете на Ник се движеха, опипваха врата на Съдията, китката му.

— Не е мъртъв, претърпял е инсулт. Трябва да го закараме до болницата.

Отне му малко усилие, но успя да ме откъсне от Съдията, след което го повдигна в ръцете си, сякаш не тежеше повече от дете.

— Аликс! — Гласът му беше остър. — Трябва да ми отвориш вратата.

Високият му тон проработи. Скочих на крака трескаво и изтичах до вратата, държейки я отворена, докато той изнасяше Съдията отвън, а погледът ми беше заключен върху бледото, изкривено лице на мъжа, който ме беше отгледал.

— Ще вземем моя пикап.

Не бях в състояние да споря. Отворих вратата откъм пасажерското място и зачаках, докато той положи Съдията на седалката, след което се качих, увих ръце около дядо ми, за да придържам и подкрепям отпуснатото му тяло.

— Дръж се.

Пътуването сякаш отне цяла вечност, въпреки че бяхме стигнали за по-малко от петнадесет минути. Имам бегъл спомен за скоростта и клатушкането, докато избягвахме трафика, и си спомням неясно как Ник беше говорил с болницата по телефона си, предупреждавайки ги, че сме на път към тях. Но цялото ми внимание беше насочено върху Съдията.

— Почти стигнахме — прошепнах в ухото му. — Не умирай, по дяволите. Ако го направиш, никога повече няма да ти проговоря. — Едва се държах, обзета от шок и страх. Тялото ми продължаваше да трепери и аз не можех да го спра.

Чакаха ни пред вратите на спешното отделение, когато пикапът спря, за да вземат Съдията далеч от мен. Хукнах вътре след тях в

малката стая, която изведнъж се беше напълнила с хора.

Някой със синьо болнично облекло ме спря и ми попречи да вляза.

— От колко време е така?

Ник беше този, който отговори.

— Не много дълго, мисля. Облечен е. Трябва да се е случило, когато е слизал долу.

— Какви лекарства приема?

— Аликс? — Ник постави ръка на рамото ми.

Разсеяно им казах името на лекарството за високо кръвно, което бяха предписали на Съдията.

Наклоних се на една страна, опитвайки се да видя какво правеха сестрите с дядо ми.

— Ще се оправи ли?

— По-късно ще знаем повече. Зад тъгла има стая за семействата. Защо не изчакате там?

Поклатих глава.

— Искам да остана с него.

Ник уви ръката си около тялото ми, използвайки я, за да ме води надолу по коридора.

— Хайде. Ще ни осведомят веднага щом разберат нещо.

Чакалнята беше голяма и обзаведена в стил, който очевидно целеше да всее чувство на комфорт — мебелите бяха в топли бежови цветове, големи и отрупани с предмети. Но аз не можех да се насиля да седна. Застанах в средата на стаята, неспособна да помръдна, след като Ник ме пусна.

— Да се обадим ли на семейството ти? — Той посочи към служебния телефон върху масата близо до дивана.

Благодарение на треперенето ми, зъбите ми тракаха. Стиснах ги яростно и се опитах да помисля.

— Коуди. Обади се на Коуди. Той ще знае какво да прави. И на Джена. Кажи ѝ да отиде до къщата и да изключи кафе машината.

Стори ми се, че му отне доста време, но все още не бях помръднала от мястото си, когато приключи.

— Всички са осведомени. Коуди ще се опита да се свърже с баща ти, преди да тръгне насам.

Кимнах.

— Благодаря ти. Не е нужно да оставаш. Коуди може да ме закара у дома, ако се наложи.

Той стисна челюст.

— Няма да те оставя тук сама. А освен това, аз също обичам Съдията. Той е най-близкото до истински баща, което съм имал.

В гърдите ми се надигна ридание, което сви гърлото ми, докато не можех да си поема въздух.

— О, господи. Не мога да го изгубя. Той е всичко, което ми остана.

На мига Ник беше до мен, побутвайки ме към дивана и дърпайки ме в скута си. Ръцете му ме обвиха и той ме залюля нежно.

— Шшт. Ще се оправи.

За първи път, откакто се беше върнал, спрях да му се противопоставям. Вместо това зарових лице във врата му и го намокрих със сълзите си, оставяйки го да ме успокоява, напълно несъзнаваща, че току-що му бях позволила да направи огромна пролука в защитната ми стена. Пролука, която щеше да се разширява постепенно, докато всичките стени, които бях построила толкова внимателно, не се срутеха и не станеха на прах. Не съм сигурна дали щеше да ми пука, дори и да знаех. В онзи момент, бях готова да се сгуша и в самия дявол, ако ми беше предложил утеха.

— Как можеш да го обичаш след това, което ти причини? — Гласът ми трепереше и се накъсваше от хълцанията.

— Какво ми е причинил? — Ръцете му погалиха гърба ми.

— О, господи, Ник. Заради него те изпратиха надалеч. Накарал е шерифът да те принуди да се присъединиш към армията. Ако им се беше противопоставил, можеше да останеш тук, да изчистиш името си. Не е трябвало да заминаваш.

— Направил е това, което е сметнал за правилно, Аликс. — Гласът му беше нисък и успокояващ. — Опитвал се е да ме предпази да не бъда наранен или дори да не вляза в затвора. Няма гаранция, че щях да се измъкна чист, ако се беше стигнало до дело. Не е искал да мина през всичко това. А и без това се оказа, че да ме изпрати далеч, е най-хубавото нещо, което можеше да ми се случи. Ако не беше, най-вероятно още щях да работя на бензиностанцията, изкарвайки толкова пари, колкото да оцелея. Знаеше ли, че е плащал данъка върху имуществото на автоморгата?

— Съдията? — Не знам защо не се бях сетила по-рано. Беше повече от логично.

— Да. Бях се завърнал у дома с очакването автоморгата да е конфискувана, защото не бях плащал таксите. Мисля, че исках да бъде конфискувана, тъй като не желяех никакви напомняния за живота ми там. Вместо това беше все същата, очаквайки ме като чудовището под леглото ми. Съдията знаеше, че ще трябва да се изправя пред нея и да се справя с миналото, преди да продължа напред. И както винаги, отново беше прав по повече от един аспект. Бях казал на Даниел за това как съм израснал, но не мисля, че проумя всичко, което се бе случило наистина, докато не видя мястото със собствените си очи. Да почистя автоморгата и да я превърна в нещо хубаво е точно това, от което имах нужда. — Гърдите му се повдигнаха и той си пое дълбоко въздух. — Има само едно нещо от онова време, за което съжалявам наистина.

— Какво? — Повдигнах трепереща ръка, за да избърша сълзите от бузите си, но не помръднах от скута му.

— Че те отблъснах — каза тихо. — Това беше най-голямата грешка, която съм правил. Но бях просто изплашено до смърт дете. Опитвах се да постъпя благородно, да направя правилното нещо, когато всичко, което исках, бе да умра при мисълта, че повече никога няма да те видя.

Не му повярвах, разбира се. Не можех да му повярвам. Защото, ако ми казваше истината, защо тогава беше направил дете на Линдзи? Защо беше повикал нея вместо мен?

Но също така точно сега не можех да се справя с всичкия гняв, който щяха да предизвикат въпросите ми. Не и докато Съдията се бореше за живота си. И докато се чувствах така, не можех да продължавам да приемам утехата, която ми предлагаше Ник.

Изправяйки се, се отдръпнах от него и станах от скута му, точно когато Коуди влетя в стаята. Обаждането на Ник сигурно го беше извадило от леглото. Изглеждаше така, сякаш се беше пхнал в първите дрехи, които беше видял, а косата му беше разрошена, сякаш не бе имал време да я среше. Прегърнахме се силно за една дълга секунда, преди да проговори.

— Как е той?

— Не знам. Все още чакаме да ни кажат нещо. Свърза ли се с останалите от семейството?

— Не успях да се свържа с татко, но оставих съобщение на телефонния му секретар да ми се обади, когато се прибере. Също така се обадох на местната полиция. Познават татко и ще го потърсят. — Въпреки спокойствието в думите му, изражението му бе напрегнато, когато погледна над рамото ми. — Ник, благодаря ти, че си се справил с всичко това, и че си се погрижил за Аликс. Задължен съм ти.

— Не се притеснявай. Радвам се, че бях там.

Някой прочисти гърло откъм вратата и ние всички се обърнахме към мъжа, който стоеше там. Изглеждаше ми млад, облечен в тъмносинята униформа на спешното отделение, но името на табелката му твърдеше, че е лекар. Коуди уви ръцете си около мен, сякаш да ме предпази от евентуалните лоши новини, които можехме да чуем.

— Аз съм доктор Абът. Роднини ли сте на господин Френч? — Никой преди не беше наричал Съдията господин и ми отне момент да разбера за кого говореше.

— Ние сме негови внуци — отвърна Коуди. — Как е той?

— Дядо ви е късметлия, че е оживял. Инсултът е бил доста силен, но засега е стабилизирал. Ще го задържим в спешното още няколко часа, докато не сме сигурни, че е безопасно да го преместим, след което ще го прехвърлим в интензивното отделение.

Тялото ми се отпусна от облекчение. Ако Коуди не ме подкрепяше, мисля, че краката ми щяха да откажат.

— Значи ще живее?

— Не мога да обещаая, но ще ви кажа само, че шансовете са много високи. Направихме му компютърна томография, след което започнахме лечение с ново лекарство, което може да намали увреждането, причинено от инсулта, ако пациента го приеме достатъчно бързо. Все още е рано да се каже дали е подействало, но имам високи очаквания за възстановяването му.

— Може ли да го видим?

— Само за минута и то един по един. Вече почти се е свестил.

Ако не бях получила уверенията на доктора, видът на дядо ми щеше да ми докара паник атака. Съдията беше най-силният човек, когото познавах, но сега едва успяваше да направи гънка на чаршафа, а навсякъде около него имаше тръби и кабели. Беше заобграден от

половин дузина машини, които бипкаха, бълбукаха и съскаха, а миризмата на антисептик прогаряше носа ми.

Опитвайки се да не разместя нещо, докоснах бузата ми, нуждаейки се отчаяно да усетя топлата му кожа под пръстите си. Лявата страна на лицето му все още беше изкривена, измъчена, но дясното му око беше наполовина отворено и се взираше в мен с такова объркване, че ми късаше сърцето.

— Претърпя инсулт — казах му, молейки се да ме разбира. — Намираш се в болницата, но докторът каза, че ще се оправиш. Ник и Коуди са тук, а останалите от семейството пътуват насам.

Когато окото му се затвори отново, останах още минута, казвайки си, че ме беше чул, че наистина бях видяла как объркването напуска очите му.

Джена чакаше в коридора, когато Коуди мина покрай мен и влезе в стаята на Съдията.

— Ще се оправи — прошепна. — Знаеш, че е твърде упорит, за да умре.

— Радвам се, че си тук — избърсах отново очи, чувствайки се като кран, който беше пукнат. Не исках да плача, но изглежда не можех да се спра. Емоциите ми бяха твърде оголени.

— Хей, ти би направила същото и за мен. — Тя бръкна в чантата си и ми подаде носна кърпичка. — Нека сега се върнем в чакалнята и ще отида да ти купя кафе.

— Добре. — Издихах носа си и я последвах, докато Ник вървеше до мен. Когато Коуди се присъедини към нас няколко минути по-късно, тенът му беше няколко тона по-блед от обикновено.

— Божичко — каза и потърка лицето си с ръце. — Знаеш, че е лошо, но не ти въздейства напълно, докато не го видиш.

По някакъв извратен начин да видя Коуди толкова разстроен ме накара да се стегна и да се съвзема. Плаченето нямаше да помогне на Съдията, а и трябваше да съм силна за семейството си. Подадох му кафето, което ми беше дала Джена, и потърках гърба му утешително.

— Лекарството ще помогне, Коуди. Трябва.

— Господи, надявам се да си права. Не знам как ще го преживеем, ако не подейства.

Говорихме тихо, а Ник ни наблюдаваше от другата страна на стаята, когато Джена изведнъж застина.

— Какво, по дяволите, прави тя тук?

Погледнах към вратата и всеки мускул в тялото ми се напрегна. Линдзи пристъпваше от крак на крак на прага, а погледът ѝ се местеше от мен на Ник и обратно.

Беше се променила. Въпреки широките дрехи, които изглеждаха така, сякаш беше купила от магазина за втора употреба, беше една от най-хубавите жени, които бях виждала.

За разлика от повечето хора, чиито коси потъмняваха, когато стигнеха зряла възраст, нейната все още беше същата платиненоруса, както когато бяхме деца. Беше я вдигнала нагоре, навита в хлабав кок, от който се бяха изплъзнали няколко кичура, обрамчващи големите ѝ сини очи — очи, които създаваха впечатление за някаква необяснима мъка и уязвимост. Обзе ме ярост, която ме хвана в ледения си капан, от който нямаше измъкване.

Изправих се бавно, наясно, че Ник се беше намръщил и беше тръгнал да я пресрещне. Но тя беше по-близо до мен, отколкото до него, и когато ме стигна, на устните ѝ заигра лека несигурна усмивка.

— Аликс. Чух какво се е случило с дядо ти. Много съжалявам. Има ли нещо, с което мога да помогна?

Гласът ѝ беше нежен и колеблив и аз осъзнах, че това беше първият път, в който я чувах да говори. В същото време осъзнах, че Коуди я зяпаше със смаяното изражение на мъж, който е бил ударен по главата с талпа. Това ме изплаши и подпали не само гнева ми, но и всичките ми защитни инстинкти. Вече беше докопала Ник и щях да бъда проклета, ако ѝ позволих да стори същото и с братовчед ми.

— Да, има нещо, което можеш да направиш. — Гласът ми беше студен, докато кръвта кипеше във вените ми. — Изчезни от погледа ми.

— Аликс, моля те. Знам, че това не е мястото, но скоро трябва да поговорим. — Изражението ѝ бе умоляващо, но не ми пукаше.

Обърнах се разгневено към Ник.

— Махни я от мен. Веднага. Може и да не мога да ти попреча да се върнеш, нито да построиш къщата на онова място, но има едно нещо, което мога да направя. Ако някой от двамата ви се доближи отново до мен, ще подам жалба за тормоз. Ще направя каквото е необходимо, за да те вкарам в затвора. И това, Ник, е моето обещание към двамата ви.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някои от най-великите философи през годините са казали, че от негодите се сдобиваме с кураж и сила, но понякога единственото, което получаваме, е още повече болка. Мисля, че случката с Линдзи беше първият път, в който осъзнах точно колко лошо Ник беше повредил бронята ми. Гледката на двама им с Линдзи заедно в една стая беше повече, отколкото можех да понеса. Сега знаех, че дълбоката рана и изгарящата ми душа ме бяха подтикнали да реагирам по онзи начин, но по онова време мислех всяка една дума, която бях изрекла.

Ник сигурно също бе разбрал това, докато погледа му се взираше в моя. Очите му отразяваха множество емоции — скръб, болка, разкаяние, гняв и тиха, решителна упоритост. Без да каже и дума, хвана Линдзи за ръката и я задърпа от стаята, но знаех, че това нямаше да е последният път, в който го виждам. Не беше взел думите на сериозно.

— Да не си се побъркала? — Коуди ме гледаше навъсено. — Как може да кажеш нещо такова на Ник, след като спаси живота на Съдията? Да не говорим, че заплаши толкова ужасно онази жена, която просто се опитваше да бъде мила.

Джена настръхна и застана между мен и Коуди.

— След като не знаеш цялата история, си затваряй плювалника, Коуди. Аликс има пълното право да се отнася с тях по този начин. А и прояви адски повече сдържаност, отколкото аз бих. Ако бях на нейно място, тази улиčníца щеше да си тръгне оттук с гола глава.

С жест на отвращение Коуди напусна стаята и можех само да си го представя как настига Ник и Линдзи и се извинява за държанието ми. Като между другото се уверява, че ще бъде представен на Линдзи, докато го прави.

Изтощена се отпуснах на дивана, а Джена седна до мен.

— Хей, знам, че в момента може и да няма такива признаци, но всичко ще се оправи.

— Мислиш ли? — Потърках челото си. — Господи, Джена. Чувствам се така, сякаш се разпадам парче по парче. Напоследък не

знам какво ми става.

— Аз знам. — Тя разтресе ръката ми. — Слагаш край на петнадесетгодишен брак, майка ти почти не ти говори, дядо ти получи инсулт, а ти никога не си преставала да обичаш Ник.

Отскубнах ръката си от нейната, а пръстите ми автоматично се свиха в юмрук.

— Не обичам Ник. Мразя го.

— Не, само си мислиш, че го мразиш. Аликс, обратното на любовта не е омразата, а безразличието. А ти не можеш да си безразлична към него, дори животът ти да зависеше от това.

— По дяволите, Джена. Спри да ме анализираш.

Тя повдигна ръце в отстъпление.

— Добре, добре. Но рано или късно ще трябва да се изправиш пред истината.

Повдигнах брадичка упорито.

— Не, няма.

— Някой казвал ли ти е, че приличаш много на леля си Дарла?

Устните ми трепнаха. Не можех да се спра.

— Не, и ако този „някой“ знае какво е най-добре за него, няма да ми го каже сега.

— Така е по-добре. — Тя се усмихна. — Бях започнала да си мисля, че лицето ти е замръзнало във вечна гримаса. Знаеш ли от какво имаш нужда? — Не ми даде шанс да отговоря. — Имаш нужда от малко забавление. В бара всяка сряда има женска вечер. Какво ще кажеш двете да се освободим за вечерта и да се натряскаме?

— Не знам... зависи от това как ще се чувства Съдията.

— Ще бъде наред и не приемам „не“ за отговор. А и без това разводът ти не става ли официален следващата седмица?

Направих някои бързи изчисления и усетих как ме заля вълна от изненада.

— Четвъртък. Трябва да е окончателен в четвъртък.

— Виждаш ли. Причина да празнуваме. — Тя се поколеба. — Радваш се, че приключи, нали? Нямах колебания?

— Нямам колебания. — Поех си дълбоко въздух. — Просто, предполагам, някак си ми се изплъзна. Ще ти дам отговор за сряда по-късно.

Появата на Коуди сложи край на разговора. Седна на стола в другия край на стаята, а изражението му беше замислено, въпреки че не проговори. Джена остана, докато не преместиха и настаниха Съдията в интензивното отделение, след което замина за някаква среща.

Когато докторът разговаря отново с нас, беше предпазливо оптимистичен. Изглежда новото лекарство щеше да действа в крайна сметка и самата аз се убедих в това, когато видях Съдията по-късно. Лицето му се беше отпуснало и изглеждаше по-нормално, а лявата му длан беше разтворена и лежеше на леглото, вместо да е свита близо до тялото му.

Не след дълго обезумялото ми от паника семейство пристигна. Отне ни известно време да ги успокоим и всеки един трябваше да види Съдията с очите си, за да се убеди, че щеше да бъде наред. След което поеха нещата в свои ръце. Стоях в ъгъла на чакалнята и слушах, докато планираха въртящ се график за това кой щеше да остава със Съдията през идните дни и кой щеше да си е у дома и да отговаря на съчувствените телефонните обаждания от приятели и съседи.

Аз, разбира се, не бях включена в задълженията. Но това не означаваше, че мама щеше да ме игнорира. Може и да бях забравила, че разводът ми ставаше официален следващата седмица, но тя не беше. Не след дълго се приближи към мен с пълно с решителност изражение и когато проговори, ме заля чувство на примирение.

— Аликс, трябва да спреш тази глупост, докато все още има време. Хю е добър мъж. Грижа го е за теб. Лудост е да захвърлиш петнадесет години брак без никаква причина.

Насилих се да остана спокойна.

— Има причина. Не го обичам. Той не ме обича.

— Просто имате затруднение, скъпа. — Тя потупа коляното ми. — Случва се във всички бракове. Сигурна съм, че ще можете да го преодолеете.

— Върти афера след афера, откакто сме се оженили, мамо. Трябва да се правя, че не знам ли?

Тя се поколеба.

— Той е мъж, Аликс. Понякога правят грешки. Но съм сигурна, че ако поговориш с него, ако му кажеш как се чувстваш, ще спре. Знаеш, че искам само най-доброто за теб.

— Не, мамо — изправих се. — Искаш това, което е най-добре за теб. Харесва ти да имаш дъщеря, която да е омъжена в най-богатото и престижно семейство в областта. А ако това означава да бъда нещастна до края на живота си, е, твърде жалко за мен, нали? Съвсем ясно ми даде да разбере, че се интересувах повече от това какво мисли Елена, отколкото се интересувах за мен. Обърна ми гръб, когато се нуждаех от теб най-много. Затова не стой тук да ме уверяваш, че искаш само най-доброто за мен.

Бях горда със себе си. Не бях повишила глас нито веднъж. Но не бях сигурна дали щях да остана толкова спокойна, ако ме беше притиснала. С високо вдигната глава излязох от стаята и я оставих да стои там с пребледняло лице.

Едва когато застанах на тротоара пред болницата се сетих, че нямам кола. Не бях се спряла дори да взема дамската си чанта, затова нямах пари нито за такси, нито за телефонен разговор.

Опитах се да измисля какво да правя, когато Коуди излезе през вратите зад мен.

— Хайде. Ще те закарам у вас.

Последвах го безмълвно надолу по наклона и се качих в пикапа му.

Веднага щом потеглихме, той ме погледна.

— Съжалявам, че те упрекнах така тази сутрин. Просто не те бях виждал да се държиш така с никой досега.

Кимнах.

— Предполагам си им се извинил от мое име.

— Това ми изглеждаше най-правилно. Но може да ти се стори интересно да узнаеш, че Ник й четеше конско, когато ги настигнах. Не чух всичко, но като цяло причината, поради която беше ядосан, бе, че тя те бе наранила. „Отново“ бе думата, която използва. Каза, че единственото, което е успяла да направи, е да влоши нещата, и че сега не било време за признания. Изглеждаше като малко момиченце, което беше смърмяно от баща си.

— Стой далеч от нея, Коуди.

Той отмести поглед от пътя достатъчно дълго, за да ме погледне с една вдигната въпросително вежда.

— За какво говориш?

— Не ми се прави на невинен. Видях изражението ти, когато тя влезе в стаята. Казвам ти, стой далеч от нея. Нямах представа каква е в действителност.

— А ти имаш?

— Да. Двамата с Ник са толкова вкопчени един в друг, че никой от тях никога няма да се отскубне от другия.

— Интересно, но не останах с впечатлението, че имат подобна връзка.

— Имат син. Тя е живяла с Ник почти през цялото време, откакто той си замина. — Извъртях се в седалката, за да го погледна. — Виж, ти ме предупреди да не се забърквам отново с някой още преди мастилото по документите ми за развод да е изсъхнало. Сега ти връщам услугата. Линдзи не е това, което изглежда, че е, а аз не искам да бъдеш наранен.

За една дълга минута той не каза нищо.

— Ще ми кажеш ли какво всъщност се случи преди петнадесет години?

Изправих гръб и се извърнах настрани, за да погледна през прозореца.

— Знаеш какво се случи.

— Мислех, че е така, но започвам да осъзнавам, че не знам и половината от истината.

— Моля те, Коуди. Не се бъркай. Това е мой проблем, не твой.

Той стисна челюст и можех да видя как шерифът в него излезе на преден план.

— Кажи ми само едно. Ник наистина ли уби баща си при самозащита?

— Да. Франк го малтретираше през целия му живот. Има достатъчно свидетели, които могат да го потвърдят. Никога не съм се съмнявала, че Франк му се е нахвърлил онази нощ.

— Добре. Няма да се намесвам. Поне засега. — Той отби пред плевнята и спря. — Но ако се нуждаеш от мен за нещо, каквото и да е, обади ми се.

Приведох се напред в седалката и го целунах по бузата.

— Благодаря ти. Ще го направя.

Застанала пред плевнята го наблюдавах как си тръгва, махайки с ръка, когато стигна до края на алеята.

След деня, през който бях минала, вътрешностите ми бяха навити като пружина. Нуждаех се да се отпусна и имах нужда от нещо, което щеше да ме разсее от случилото се.

Това, от което не се нуждаех обаче, бе да заваря Ник да ме чака в стаята ми. Стоеше в креслото, поставил глезенът на единия си крак върху коляното на другия, а в скута си държеше книга. На масата имаше торбичка, а мириса на печени ребърца накара стомаха ми да закъркори нетърпеливо.

Той вдигна поглед, когато отворих вратата, а единия край на устните му се повдигна в лека усмивка.

— Преди да си започнала да викаш полицията, мисля, че трябва да отбележа, че не е незаконно да разговаряш с някого.

— А какво ще кажеш за влизането с взлом? — Затръшнах вратата зад себе си. Гласът ми може и да бе пропит със сарказъм, но истината беше, че в момента няхах сили да се боря. Всичко, което исках, е малко тишина и спокойствие, за да успокоя опънатите си нерви.

— Това щеше да подеждва, ако плевнята беше твоя. Но тъй като не е, семейството ти ще трябва да подаде жалба, а те не са тук. — Той затвори книгата и се изправи. — Но дори да бяха, нямаше да ме интересува. Освен това те познавам добре и знам, че цял ден не си хапнала и залък.

Беше прав. Няхах никакъв законен довод, за който да се захвана. И докато го наблюдавах как изважда кутиите от торбата, съпротивата ми изчезна. Имаше зелена салата, пържени картопки и печен боб като гарнитура за ребърцата, заедно с топли, намазани с масло препечени филийки.

— Не се биеш честно — промърморих, като се приближих към маса. Беше взел дори хартиени чинии, салфетки и соди.

— Не възнамерявам да се бия като цяло. Ти го правиш достатъчно и за двама ни. — Той препълни една чиния и я постави пред мен. — Седни.

Отпусайки се на стола, лапнах една хапка и затворих очи от блаженство.

— Все още ли се опитваш да се грижиш за мен, Ник?

— Не виждам някой друг да го прави. Защо да не се заема аз?

Очите ми се отвориха рязко и аз затърсих гнева, който трябваше да изпитвам, но такъв нямаше.

— Вече съм голямо момиче. Не се нуждаю от никой да се грижи за мен.

— Във всеки човек има част, която изисква някой, който да се грижи за нея. Да отричаш съществуването ѝ не променя истината, а само те прави много самотен.

Любопитството — вечната причина за моя провал, отново надделя над разума ми.

— Дори и ти?

Той се усмихна криво.

— Особено аз. Бях толкова зает да се грижа за всички останали, че ми отне доста време да осъзная каква беше тази голяма празнина вътре в мен. Без значение какво правех или с колко хора се обграждах, продължавах да се чувствам самотен.

— Аха. — Не го погледнах. — Сигурна съм, че е имало доста жени, които са изгаряли от желание да ти помогнат с този проблем, дори ако Линдзи не е могла.

— Линдзи не живееше с мен. И ако това е заобиколният ти начин да ме питаш дали съм излизал с други жени, отговорът е „да, от време на време“. — Замислен, той разрови зелевата си салата лениво с вилицата. — Беше загуба на време и усилия. Не че не бяха добри жени, просто не притежаваха това, което исках, това, от което се нуждаех.

Отпих от содата си, но не можех да преглътна парещата нотка на ревност в гърлото си.

— Знаеш ли изобщо какво искаш? Спомням си, че имаше малко проблем в тази област.

Той пусна вилицата си, облегна се назад в стола и се взря в очите ми.

— О, винаги съм знаел какво искам. Просто не мислех, че ще го получа някога, не мислех, че заслужавам да го получа. Бях синът на градския пияница, момчето, което беше отгледано в автоморга. Ужасявах се, че мръсотията ще полепне върху най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. И заради моята несигурност в крайна сметка нараних и двама ни. Ако можех да върна времето назад, бих променил много неща. Но не мога и ти имаш пълното право да ме

мразиш, задето те напуснах. Единственото, което мога да направя, е да те помоля да ми простиш.

— Съжалявам, Ник. Твърде късно е.

Продължих да се храня със спокойствие, което изобщо не изпитвах, опитвайки се да преглътна храната, която се беше превърнала в стърготини. Но изведнъж в съзнанието ми се зароди съмнение. Бях ли грешала? Възможно ли беше Ник да ме е обичал наистина?

Мисълта беше повече, отколкото можех да понеса. Защото ако беше истина, тогава всичко, в което се бях насилвала да вярвам, щеше да се окаже лъжа. И ако не можех да го обвинявам за смъртта на Кейти, щеше да се наложи аз да поема вината. Отчаяно прогоних тази мисъл. Не беше вярно. Не бях ли изложила доказателствата против него, едно по едно?

— Какво, по дяволите, се е случило с теб? — промърмори той. — Защо се опитваш толкова настоятелно да ме убедиш, че тази Аликс, която познавам, вече не съществува?

— Това е факт. Не се опитвам да те убедя в нищо. — Гласът ми все още беше спокоен, но ръцете ми трепереха.

— Напротив. Ако е истина, ще трябва доста да се потрудиш, докато поправяш тези стени, които си издигнала. Спомни си, че те видях с Даниел. Моята Аликс все още е там някъде и аз ще намеря начин да я извадя наяве.

— Не си прави труда. — Избутах храната настрани и станах да разчистя масата. Трябваше да се занимавам с нещо, за да не гледам към него. — Тя умря преди много време и никога повече няма да се върне. Така и искам да е. Беше наивно дете, което мислеше, че любовта може да разреши всичко, което вярваше в щастливия край и че правдата и честността винаги побеждават. Вярваше в почтеността на другите и никога не се съмняваше в мотивите им. Нямаше никакъв шанс да оцелее в този свят, затова е най-добре, че вече я няма.

Лицето на Ник пребледня, докато говорих.

— Божичко, Аликс. Знаех, че съм те наранил, но не предполагах, че е толкова лошо. Има много неща, за които трябва да отговарям, нали?

— Повече, отколкото някога ще разбереш. — Опитах се да задържа усмивката си хладна, но образа на Кейти изплува пред очите

ми и унищожи баланса ми. Болката беше по-силна, отколкото е била от много време насам, и аз се залюлях. Трябваше да съм права за него. Милостиви боже, не знаех как щях да продължа да живея, ако не бях.

Той се изправи, хвана раменете ми с ръце и ме принуди да го погледна.

— Трябва да се опитам, по дяволите. Никога не съм спирал да те обичам. Няма да се откажа толкова лесно.

— Да ме обичаш? — Смахът, който излезе от мен, граничеше с истерия. — Някога бях готова да дам живота си, за да те чуя как казваш тези думи. Но ти дори не знаеш значението на думата „любов“. Хората, които те обичат, не ти казват да продължиш живота си без тях. Хората, които те обичат, не си лягат с други, когато трябва да са с теб. Хората, които те обичат, не те оставят сама да... — Изведнъж спрях, ужасена от това колко близо бях да му кажа за Кейти след всичките обещания, които си бях дала.

Той се взираше настойчиво в мен с мрачно изражение.

— „Не те оставят сама да...“ какво? Хайде, скъпа. Креци ми, псувай ме, каквото поискаш. Трябва да си излееш всичко.

Всичките ми сили ме напуснаха и аз затворих очи и опрях чело в гърдите му.

— Не мога да го направя.

Ръцете му се заключиха около тялото ми, а устните му се раздвижиха в косата ми.

— Всичко е наред — прошепна. — Разбирам. Имаме достатъчно време да разрешим всичко.

Не се противопоставих, когато устата му се спусна надолу по бузата ми и се притисна в моята. В целувката нямаше страст. Беше сладка и нежна и можех да усетя как орфаната връзка, която някога ни бе свързвала, започна да се закърпя бавно. Беше целувка, която предлагаше изцеление, стига да ѝ се отдадох. И за една кратка секунда наистина го направих, отдадох се и отвърнах на натиска, позволих си да се престоря, че нищо не се беше променило.

Но ми беше отнело петнадесет дълги години да стигна до точката, на която се намирах в момента. Нито една целувка, нито дори тази на Ник, можеше да промени това, в което се бях превърнала. Не бях спяща принцеса, а той не беше мойт принц. Бяхме две обикновени човешки същества, обрулени от живота, който бяхме водили.

Постигна обаче едно нещо, което не бях очаквала. Дори когато се отдръпнах от него, знаех, че трябва да сложа край на гнева. Да го тая в себе си беше лесно, когато не ми се налагаше да го виждам или да говоря с него всеки ден. Но откакто се беше върнал, се чувствах така, сякаш някой беше хвърлил клечка кибрит в туба с бензин. Ако не го превъзмогнах, щеше да ме унищожи, да ме изгори отвътре.

— Добре ли си? — Ръката му потрепери, когато докосна лицето ми и прокара палеца си по устните ми и аз отново се оказах изненадана. Не се държеше като мъж, който лъжеше в своя полза. Държеше се като стария Ник, този, който бях обичала с цялата си същност.

Кимнах, изтощена от объркването.

— Ще бъда наред, но засега мисля, че ще е най-добре да си тръгваш.

— Може би си права. — Той сведе глава. — Но съм изплашен до смърт, че следващия път, в който те видя, ще бъдеш пак там, откъдето започнахме.

Поколебах се, след което предприех решителната крачка.

— Какво ще кажеш да сключим мир, поне засега?

— Засега?

— Това е най-доброто, което мога да ти предложа, Ник. Има много неща, върху които трябва да помисля.

— Предполагам, че е така. — Той тръгна към вратата, след което се спря с ръка на дръжката — Но докато го правиш, помисли и върху това. Обичам те. Не е минал и ден през последните петнадесет години, в който да не съм съжалявал, задето не ти го казах, когато имах възможността. Къщата, която строя отсреща? Никога не е била за мен. Строя я за теб. Без теб в нея, с която да я споделя, никога няма да бъде нещо повече от празна купчина дъски.

Не знам колко време бях останала там, взирайки се в мястото, където беше стоял, докато мозъкът ми се въртеше като стръкче слама, понесено от вихрушка. Беше ми казал истината. Бях убедена в това по начин, който не можех да обясня. Но имаше толкова много въпроси без отговор, толкова много, което не ми беше ясно. И сега повече не можех да вярвам на преценката си. Нуждаех се от някого, с който да поговоря, някой, който щеше да бъде обективен и разумен. Нуждаех се от Джена.

Усещах онзи ден като най-дългия в живота си, но когато погледнах към часовника, видях, че е едва осем и половина и че още даже не се беше стъмнило напълно. Джена вече трябваше да се е прибрала.

Грабнах ключовете, качих се в шевролета и поех към другия край на града.

Няколко години, след като бе започнала работа в агенцията за недвижими имоти „Мид Делта“, Джена си беше купила малка къща в покрайнините на града. Беше я купила за жълти стотинки, тъй като беше необходимо да се направят много ремонти. Но през годините я беше превърнала в каквото със смях наричах „натруфен“ дом. Приличаше на нещо, излязло право от някоя приказка — ярко боядисана резбована фасада, отрупана градина, пълна с фонтани и бани за птици, и отличителен женски облик. А вътрешността беше също толкова украсена, колкото и външността. В това нямаше спор. Къщата бе извадила наяве любовта на Джена към домашния живот, която беше в пълен контраст с резервираната бизнесдама, в която се превръщаше през деня.

Заля ме облекчение, когато видях, че през прозорците ѝ се процеждаше светлина. Беше си у дома.

Паркирах шевролета зад линкълна ѝ, слязох и поех по павираната пътека встрани към задната част. Вратата към кухнята беше отворена, а мрежичката пред нея предпазваше от комари и позволяваше нахлуването на чист въздух. Почуках два пъти, след което почаках, заслушана с килната настрани глава. Някъде отвътре дочух тихия звук на гласа ѝ. Сигурно говореше по телефона.

Тъй като не исках да я прекъсвам, отворих вратата, пристъпих в кухнята и се облегнах на плота, докато не чух временно затишие в разговора. Тогава повиших глас.

— Джена?

За част от секундата настъпи гробна тишина, след което дочух бясно тропане.

— Аликс? Ти ли си? Изчакай. Ей сега идвам.

Все още завързваше халата си около кръста, когато влезе в кухнята, а косата ѝ беше в пълен безпорядък. Беше толкова различно

от обичайния ѝ безупречен вид, че не можах да не я подкача.

— Хванах те, а? През цялото това време си имала дива любовна афера точно под носа ми. Е, играта ти приключи. Можеш направо да си признаеш.

— Какво? — Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, оставяйки очите ѝ да изглеждат направо черни на фона на белотата. Едната ѝ ръка стисна двата края на халата около врата ѝ.

— Ей, просто се шегувах. — Подпрях я с едната си ръка. — Добре ли си? Случило ли се е нещо?

— Не, разбира се, че не. — Усмивката ѝ беше едва забележима. — Просто ме изненада. Не очаквах никой тази вечер.

— Трябваше да се обадя. — Все още бях леко озадачена от реакцията ѝ.

— Не ставай глупава. Аз никога не ти се обаждам, когато се отбивам у вас. — Тя закрачи към кухнята и напълни чайника с вода. — Дай ми секунда да приготвя чай и тогава ще ми кажеш каква те води насам.

Седнах на масата, поставих лакти на дървената повърхност и въздъхнах.

— Ник ме води насам.

Тя погледна нервно към вратата, която водеше към хола, след което я затвори, преди да се присъедини към мен.

— Ник?

— Да. Чакаше ме у дома, когато се прибрах от болницата тази вечер. Господи, Джена, толкова съм объркана. Вече не знам в какво да вярвам. — Млъкнах, когато от другата стая се дочу приглушен звук — Кълна се, това звучеше сякаш някой затваря входната ти врата. Сигурна ли си, че не прекъснах нещо?

— Абсолютно. Един от храстите се удря в къщата, когато духа вятър. Та какво казваше?

Вече изглеждаше много по-спокойна и аз реших, че сигурно съм си въобразила притеснението ѝ по-рано.

— Каза ми, че ме обича, Джена, че строи къщата за мен. В един момент наистина вярвам, че казва истината, а в следващия започвам да си спомням всичко, което ми е причинил. Чувствам се така, сякаш полудявам.

Тя кръстоса ръце на масата.

— Защо не поговориш с него и не го питаш за Линдзи и всичко, което се е случило? Ако наистина те обича, ще ти каже истината.

— Опитах. Тази сутрин, преди да открия Съдията. Той заяви, че не разбирам това между него и Линдзи, и аз му казах да ми обясни тогава. Но той не отговори.

— И ти остави нещата така? — Гласът ѝ беше изумен.

— Бях разстроена.

— Това не е извинение. Аликс, единственият начин, по който ще разрешиш това, добро или лошо, е да настояваш за отговор. Не можеш да продължаваш както досега, да не допускаш никой до себе си и едва да съществува.

Над мен се спусна мрак и аз се отпуснах в стола.

— Безсмислено е. Фактите са, че е направил дете на Линдзи и след това ме е оставил заради нея. Да го принудя да говори за това няма да промени нищо. И какво, ако Линдзи не е живяла с него? Въпреки това пак ме беше оставил сама и бременна.

— Уоу! — Тя повдигна едната си ръка. — Какво те кара да мислиш, че Линдзи не е живяла с него?

— Така ми каза той. А и изглежда Даниел не гледа на нея като на майка. Не изглежда да се интересува от нея изобщо. Не и както би било, ако беше живяла с тях. Дори я нарича с малкото ѝ име.

— А Ник ти е казал, че не разбираш. — Тя изглеждаше замислена. — Възможно ли е Ник да не е бащата на Даниел?

Усмихнах ѝ се горчиво.

— Очевидно не си го виждала. Определено е негов син. Когато го видя, все едно виждам Ник на неговата възраст. Даже се държат по един и същ начин.

— Добре, зачеркни тази идея. Но погледни на това от друг ъгъл. Дори и да е спал с Линдзи, може да се е случило само веднъж. Всеки може да допусне грешка, нали? Не можеш ли да му простиш?

Поклатих глава.

— Може би. Ако беше само това. Но как бих могла някога да му простя за Кейти, Джена? Как мога да го погледна и да не се сетя, че дъщеря ни можеше да е жива, ако не ни беше оставил?

Тя се пресегна през масата и стисна ръката ми силно в своята.

— Аликс, това няма да ти хареса, но Ник не е виновен за смъртта на Кейти. Никой няма вина. Обвинявай го затова, че те напусна,

обвинявай го, задето не беше до теб, когато най-отчаяно се нуждаеше от него, но не го обвинявай за Кейти.

— Трябва... — Гласът ми беше пресипнал от болка. — Той щеше да я спаси.

— Как? Как щеше да я спаси?

— Не знам! — Отскубнах ръката си от хватката ѝ и покрих очите си.

— Чуй ме! — Тя се приведе напред и докосна рамото ми. — Обичаше Кейти толкова много, защото беше детето на Ник. Когато умря, това те разкъса на парчета. Семейството ти, да е живо и здраво, направиха това, което сметнаха, че е най-добре за теб, но никога не ти дадоха шанс да страдаш. Затова скриваше всичко дълбоко в себе си, докато почти не се побърка. Дали съзнателно, или не, ти се предпази по единствения възможен начин. Опитва се да оправдаеш смъртта на Кейти, като обвиняваше Ник. Но знаеш истината, Аликс. Дори и да беше стоял в стаята при нея, Кейти щеше да умре.

— Не! — Треперех толкова силно, че масата се тресеше.

— Да! — Гласът ѝ беше нежен. — Никога няма да превъзмogneш смъртта на Кейти, ако не признаеш, че беше само една безумна трагедия. Понякога няма причина за нещата, които се случват, без значение колко търсим такава. Имаше я за шест месеца, Аликс. Би ли предпочела да не я бе познала, да не я бе обичала?

— Не. Господи, не. Всяка минута, която прекарах с нея, е безценна.

Очите ни се напълниха със сълзи и потекоха, докато погледите ни не се замъглиха.

— Тогава се концентрирай върху тези спомени. Спомняш ли си първия път, в който пропълзя? Имаше най-озадаченото изражение на лицето си.

И така, бях дошла да говоря за Ник, а в крайна сметка заговорихме за Кейти. Заговорихме за нея за пръв път, откакто беше починала. В продължение на часове стояхме над чая, който беше изстинал и забравен в чашите, докато се смяхме и плакахме, говорейки за дъщеря ми. И най-накрая, след всичките тези години, раните ми започнаха да зарастват.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, докато се приготвях за работа, бях в странно настроение и все пак в повече мир със себе си, отколкото си спомнях някога да съм била. Беше странна комбинация, но такава, каквато приветствах с отворени обятия. Нищо нямаше да ме смуги днес, нито даже обаждането от майка ми, която ме молеше да се отбия до къщата й на връщане към вкъщи същата вечер. Отдавна беше дошло време да поговоря на дълго и на широко с нея.

Взимайки фактурите, които бях пренебрегнала през уикенда, тръгнах към шевролета. Когато заобиколих пътническото място и поставих документите на предната седалка, дочух звуците, които идваха отсреща. Бръмченето на циркуляри, ударите на чукове и дрезгавите мъжки гласове изпълваха въздуха. И за първи път не ги пренебрегнах.

Затворих вратата на колата и се обърнах да проуча докъде бяха стигнали с къщата. Започваше да изглежда доста добре. Плочата беше залята, а „Саутърн Съплай“ беше доставил първия товар с материали в петък. Една от външните стени вече беше издигната, като оголените кости на това, което скоро щеше да се превърне в истинска къща.

Устните ми се извиха в усмивка, а по тялото ми премина вълна на чисто чувство на притежание. Едва се сдържах да не отида там и да не започна да раздавам заповеди. Докато не видях Ник и не забравих всичко, свързано с къщата.

Стойше на плочата, дългите му крака леко разкрасени, с ръце на кръста, а ниско около бедрата му висеше кожен колан за инструменти. И ме наблюдаваше. Въпреки разстоянието помежду ни, го видях да ми намига и сърцето ми заблъска в гърдите с гръмотевичен трясък.

Не бях стигнала до момента, в който се чувствах готова да го притисна относно миналото или да му простя напълно, но това не означаваше, че съм сляпа. Беше най-прекрасният мъж, който бях имала честта да съзерцавам, и, мътните да го вземат, знаеше точно какво си мислех. Усмивката му се превърна в самодоволно подхилване, изпълнено с толкова задоволство, че не можех да се спра. Засмях се.

Господи, беше ми липсвал, беше ми липсвало да флиртувам с някого, да се смея и да говоря с някого как е преминал деня ми. Всичките неща, които не бях имала с Хю.

Тази своенравна мисъл ме отрезви и с едно последно помахване към Ник се качих в колата и тръгнах към магазина. Чувствах се твърде добре, за да позволя мислите за Хю да ми развалят настроението. И между другото, щях да се обадя на Джена, когато стигнех на работа, и да ѝ кажа, че ще изляза с нея в сряда вечер.

Също така се обадих и до болницата, за да проверя как е Съдията, и за мой възторг той дори поговори с мен за няколко секунди, преди леля Джейн да вземе телефона от него.

— Как е той наистина? — попитах.

Тя се засмя.

— Добре е. Тази сутрин го преместиха от интензивното в частна стая и вече започна да вади душата на сестрата.

— Докторът отбивал ли се е?

— Преди малко си тръгна. Каза, че ръката му е още слаба, но с малко ерготерапия отново ще започне да я използва изцяло. Ако продължава да се подобрява с това темпо, ще го изпишат до края на седмицата.

Остатъкът от деня се изниза неусетно, а аз го прекарах в наваксване с документацията, като пропуснах обяда, за да мога да работя. Малко преди да затворим Кени почука на стъклото между моя офис и бюрото за обслужване на клиенти. Когато погледнах нагоре, той посочи към входа и аз видях Ник. Изглеждаше по същия начин, по който го бях видяла днес, като изключим коланът с инструменти.

Дописах набързо започнатото в счетоводните книги, след което станах и тръгнах към бюрото за обслужване.

— Винаги ли изглеждаш толкова сериозна, когато работиш? — попита той с усмивка.

— Само когато има включена и математика — отвърнах на усмивката му. — Какво правиш тук?

Кени беше застанал на нокти до вратата веднага щом се бях появила, но когато осъзна, че няма да откъсна главата на Ник, неохотно се върна обратно на работа.

Ник посочи към няколко кутии, струпани до него.

— Трябваше да взема пирони за пистолета, и тъй като скоро ще затваряте, реших да спестя едно разкарване на Боуи и да закарам Даниел до вкъщи.

Погледнах часовника.

— Трябва да се появи след няколко минути.

— Как се справя?

— Превъзходно — усмихнах се. — Досега никога не сме продавали толкова много видеоигри на момичета.

— Видя ми се, че има тълпа, когато по-рано минах покрай отдела. — Изглеждаше малко недоволен. — Надявам се, че няма да се възгордее от всичкото това внимание.

— Няма. Твърде много прилича на теб.

— Е, добре, но аз не си спомням да са ме преследвали цяла орда момичета, когато бях на неговата възраст.

— Единствената причина, поради която не го правеха, беше, защото ти не им обръщаше внимание.

Той кръстоса ръце върху бюрото и се приведе напред.

— Не им обръщах внимание, защото имаше само едно момиче, от което се интересувах. И е чудесно да я видя да се смее отново.

Преди да осъзная, какво възнамеряваше да направи, той ме целуна, точно там, пред погледите на всички. Просто прокара устните си леко върху моите, но това беше достатъчно да предизвика объркани емоции в мен.

— Добре дошла отново, дребосъче — промърмори.

Лицето ми почервения, когато из магазина се понесоха шумни подсвирквания и викове.

— Браво на теб, тате! — Даниел застана до Ник, ухилен до уши. А той не беше единственият, който беше наблюдавал случилото се. Кени също се усмихваше. Слава богу, че повечето от клиентите си бяха заминали и магазинът беше почти празен.

— Той мисли, че вече съм твърде стар за тези неща — каза Ник, като сръга Даниел шеговито с лакът.

— Понякога се държиш така — каза момчето. — Но благодарение на мен нещата определено се подобряват. — Той изпъчи гърди напред. — Давам му съвети.

— О, така ли? — усмихнах се аз. — Може би в сряда трябва да отида в бара с теб, вместо с Джена. Можеш ли да танцуваш?

— Наричай ме Джъстин Тимбърлейк. — Той направи някакво движение, което би накарало „Ен Синк“ да се гордеят, и аз премигнах насреща му.

— Уоу. Не си се шегувал. Нает си.

Ник поклати глава.

— В никакъв случай. Едва на четиринайсет е. Не му е позволено да излиза на срещи, освен ако не го придружавам.

— Просто завиждаш, защото той може да танцува, а ти не.

— О, татко може да танцува. Взимаше уроци.

Ник залепи ръка върху устата на Даниел, а по врата му плъзна бледа червенина.

— Май е време да си тръгваме.

Очите ми се разшириха в престорен ужас.

— Не мога да повярвам! Ник Андерсън да взима уроци по танци? И земята не е спряла да се върти?

— Няма много за правене, когато си забит в жилищен комплекс в средата на Саудитска Арабия — промърмори той. — А и без това той не каза, че ме бива.

Даниел избута ръката на Ник от устата си.

— Но го бива. Само ако можеше да го видиш как се упражнява с Боуи. Тъй като ходеха на уроците заедно и двамата се опитваха да водят.

— Двамата с теб ще си поговорим хубавичко, когато се приберем. — Ник изгледа Даниел, преди да се обърне към мен. — Искаш ли да дойдеш с нас? Боуи готви, така че не мога да гарантирам какво ще е здравословното ти състояние след вечерята.

С Линдзи, която щеше да е там? За нищо на света. Може и да се бях примирила с Ник, но тя беше съвсем друга история.

— Съжалявам. Обещах на мама да се отбия при нея след работа.

— Е, тогава предполагам ще се видим по-късно.

— Разбира се.

Наблюдавах ги, докато си тръгваха, след което погледнах към Кени.

— Изтрий тази усмивка от лицето си или ще те уволня за неподчинение.

Думите ми нямаха никакъв ефект върху него.

— Не можеш да ме уволниш. Нуждаеш се от мен твърде много. А и без това е хубаво да те чуя да се смееш за разнообразие.

— Наистина ли съм била толкова лоша, Кени?

— Не лоша. — Той се поколеба. — Просто изглежда приемаш всичко насериозно, сякаш дори и да си знаела как да се забавляваш, вече си забравила.

Помислих над това за секунда.

— Може и да съм. А може би е време да си припомня.

Той потупа рамото ми.

— Защо не тръгваш? Аз ще затворя магазина.

Изненадах и двама ни, когато го целунах по бузата.

— Благодаря ти, Кени. За всичко.

Този мъж отдавна беше заслужил повишение, помислих си, когато взех дамската си чанта. Работеше повече часове и от мен, никога не се оплакваше и всичкият персонал се опитваше да му подражава. Не бих могла да управлявам магазина без него.

Новата къща на мама представляваше малка, едноетажна тухлена постройка. Беше разположена в края на една дълга уличка, наред горичка от извисяващи се борове, които шумоляха на вятъра като хиляди гласове и прошепваха тайни, забранени за човешките уши. Тъй като ме очакваше, не се спрях да почукам, а направо отворих вратата и пристъпих в кухнята.

За моя най-голяма изненада тя стоеше пред плота и добавяше последните щрихи на тортата от мандарини, която ми беше любимата още откакто бях малко момиченце.

— Какъв е поводът? — попитах, когато тя погледна настрана.

В усмивката ѝ се беше прокраднало неспокойствие.

— Това е моят начин да кажа „Съжалявам“. — Взе две чинии и ги остави на масата, нарязвайки тортата, преди да продължи. — Останах будна през по-голямата част снощи, мислейки за това, което ми каза вчера в болницата. — Наблюдавах я, докато се суетеше из кухнята взимайки вилици и правейки кафе. — Аликс, никога не съм искала да те нараня, въпреки че сега виждам, че съм го направила. Все още си моето бебче и аз наистина мислех, че знам кое е най-добро за теб. Мислех, че просто си наранена от начина, по който се държи Хю,

и че, ако имате достатъчно време, ще успеете да изгладите нещата. Може би остарявам. Вече не приемам промените толкова лесно, а Хю беше част от живота ти още откакто бяхте деца. Той е единственото момче, с което си излизала.

— Седни, мамо. — Хванах я за ръката и я придърпах леко към стола. — Време е да поговорим за това.

Тя кръстоса пръсти на масата и въздъхна, а дъхът ѝ повдигна кичур коса от челото ѝ.

— И баща ти не спира да ми повтаря това. Трябваше да го послушам, трябваше да знам, че няма да се разведеш с Хю без причина. Съжалявам, че не повярвах в преценката ти.

От устните ми се откъсна кратък и накъсан смях.

— Не може да се каже, че съм ти дала причина да повярваш в нея. Но трябваше да напусна Хю преди доста време, мамо. Той всъщност е много добър човек и съм сигурна, че ще бъде прекрасен съпруг за някоя, която обича. Но ние не се обичахме. Не и както трябва да се обичат един съпруг и една съпруга. Никога не сме обичали. Не мисля, че щеше да се ожени за мен, ако Елена не го беше притиснала да го направи.

— И все пак остана с него през всичкото това време. Защо?

Изглеждаше объркана и разстроена, и сърцето ми се сви от това, което се канех да направя. Понякога забравяме, че разводът не се отразява само върху двамата души участващи в него. Беше разделяне между цели две семейства.

— Останах с него, защото не ме интересуваше какво прави, мамо. След като Кейти умря, нищо не ме интересуваше.

— Но ти се омъжи за него. Трябва да си изпитвала нещо към него. — Изведнъж лицето ѝ пребледня, а изражението ѝ доби измъчен вид. — Аз съм виновна, нали? Подтикнах те да се омъжиш за него.

Пресягайки се през масата, покрих ръката ѝ със своята.

— Не, не си ме подтикнала към нищо. Имах си своите причини да се омъжа за Хю. — Подготвих се психически и продължих: — Омъжих се за него, защото бях бременна и изплашена. Той ми предложи изход, начин, по който можех да даря бебето и себе си с почтеност. — Поколебах се. — Хю не беше бащата на Кейти, мамо.

Погледът ѝ задържа моя.

— Ник — прошепна тя.

— Да.

За секунда настъпи тишина, а раменете ѝ се отпуснаха, когато отмести поглед и се загледа в масата пред нея.

— Предполагам винаги съм знаела, но просто не исках да го призная. Толкова много приличаше на него. Той знае ли?

Поклатих глава.

— Не съм сигурна дали някога ще му кажа. Трябва да разбереш. През всичкото това време го обвинявах за всичко, което се случи, мамо. Обвинявах го, задето ме напусна, задето не го беше грижа достатъчно за мен, че да ме вземе със себе си. Обвинявах го за смъртта на Кейти. Сега вече знам, че вината за смъртта ѝ не е негова, но все още има много неща, за които не съм сигурна дали ще мога да му простя.

— Той какво изпитва към теб?

— Твърди, че ме обича, че винаги ме е обичал. Засега се съгласихме на нещо като примирие, но това не променя факта, че Линдзи е била с него през всичките тези години или че двамата имат син. След петнадесет години, през които го бях мразила, не мога просто да започна да му вярвам само след един ден. Не мисля, че някога ще мога да му се доверя отново.

— Аз се доверих на баща ти. Не беше лесно, но понякога се налага да поемеш риск.

— Татко няма проблемите на Ник. Никога не те е лъгал.

Тя потърка челото си уморено.

— Искан ми се да бях знаела това по-рано.

— Аз също. Може би, ако се бях опитала да поговоря с теб, ако те бях накарала да разбереш, никога нямаше да се омъжа за Хю. Но поех по по-лесния път и си платих за това. Твърде късно е да променя миналото, но поне мога да се опитам да спася бъдещето.

— Права си и обещавам повече да не казвам и дума за развода.

— Устните ѝ трепнаха. — Хю наистина ли е имал афера с Пеги?

— Да. Измежду другите. Има ужасен вкус, не мислиш ли? — усмигнах се.

Тя се засмя.

— Елена не ми се е обаждала, откакто се опълчи на Гретчен в магазина. Мисля, че си е изкопала някъде дупка и е пропъзляла в нея,

за да се скрие от срама. Толкова беше сигурна, че проблемите между теб и Хю са по твоя вина.

— Отчасти е така. Нужни са двама души, за да потръгне един брак, а аз нямах желание да се опитвам. Ако го бях направила, може би Хю нямаше да изпита нужда да търси компанията на други жени. Може би щяхме да се научим да се обичаме един друг.

— Не. — Гласът ѝ беше тих. — Двамата с Ник сте неразделни още от деня, в който се срещнахте. Никога нямаше да обичаш Хю така, както обичаш Ник, и нямаше да бъде справедливо към нито един от двама ви да се примирите с нещо по-малко от това, което е най-добро за вас. Постъпваш правилно. — Тя взе ножа, повдигна едно голямо парче торта и го постави в чинията ми — Сега, яж.

— Мамо? — Тя ме погледна. — Обичам те.

Едва не обърнахме масата от бързане да се прегърнем и двете бяхме плувнали в сълзи. Продължавахме да подсмърчаме и да се усмихваме, докато поглъщахме половината торта и предположих, че и на двете щеше да ни прилошее още преди да е свършила нощта. Но дори и да беше така, нямаше значение. Бяхме си върнали нещо, което бяхме загубили. Нашето доверие и близостта ни. И щях да направя всичко възможно отношенията ни никога повече да не пострадат. Най-накрая бях започнала да си спомням нещо, което бях знаела някога, но бях забравила. Лъжите и полуистините не нараняваха само лъжците, но и хората, които те обичаха най-много.

Неспокойна, избутах мислите за Ник настрани. Предполагам, че в онзи момент осъзнах, че трябваше да му кажа истината за Кейти, нещо, което все още не бях готова да обмислям. Също така знаех, че не мога да бъда откровена с него, докато не ми отвърне със същото. Дали имахме бъдеще, или не, не беше от значение, докато не разнищихме всичките лъжи и всичката болка от миналото ни.

Вторник вечерта излязох от „Саутърн Съплай“ и тръгнах направо към болницата, за да видя Съдията. Беше ред на леля Дарла да стои с него и по погледа, който Съдията ѝ беше отправил, когато влязох, предположих, че беше стигнал своя предел. Съжалявайки го, задето не можеше да избяга, я изпратих долу до кафенето да вземе нещо за ядене. Когато излезе, Съдията си отдъхна с облекчение.

— Тази жена ще ме подтикне към бутилката.

— Притеснява се за теб. — Не можех да спра усмивката си.

— Единственото, за което се притеснява, е как да накара всички да правят това, което иска тя. Никога няма да разбере как, по дяволите, съм отгледал дъщеря, която си мисли, че нейният начин е единственият подход. Като се замисля, много ми напомня за прабаба ти Хоскинс.

Баба Хоскинс беше тъщата на Съдията и според всички е била същински деспот. Преди да почине, била проклятието на съществуването му, тъй като командорела и съпруга, и дъщеря си. Дочух Съдията веднъж да казва, че било истинско чудо, че успял да измъкне баба ми от нея достатъчно дълго, за да му пристане.

Оставихме темата за леля Дарла, когато една сестра се появи, носейки вечерята на поднос. Помогнах му да се намести в леглото и магнах капациите на храната. Също така забелязах, че се хранеше, без да се оплаква от липсата на сол. Инсултът сигурно наистина го беше уплашил.

— Докторите казаха ли ти кога ще можеш да се прибереш у дома?

— Може би в петък, ако нещата продължат да се подобряват. Държиш ли градината ми под око?

— Да, сър. Нагледах я снощи, след като се прибрах от майка. Всичко изглеждаше наред.

Той ме изгледа за секунда, а светлината над нас се отрази в стъклата на очилата му.

— Двете с майка ти си говорите отново?

Кимнах.

— Вече разбира защо се развеждам с Хю.

— Крайно време беше. Беше ми омръзнало да гледам и двете ви унили. А и без това никога не разбрах защо изобщо се омъжи за Хю. Заслужаваше някой много по-добър.

— Като кой? — Повдигнах ръка. — Не, като се замисля, не отговаряй. Не съм сигурна дали искам да знам.

Но, разбира се, знаех отлично кой имаше предвид. И сякаш разговорът го беше призовал от нищото, Ник влезе през вратата, последван от Боуи. Можех да видя, че Съдията беше във възторг от посетителите.

Малко след като мъжете бяха пристигнали, мама и татко се появиха и мама се засуети и запрегръща Ник, докато не стана направо смущаващо. Когато най-накрая успя да се измъкне, той се подпря на стената до стола ми.

— Кара ме да се чувствам така, сякаш все още съм на десет години — усмихна ми се.

— Такава е мама. — Тя сияеше и ни се усмихваше лъчезарно от отсрещната страна на стаята. Едва не простенах. Въпреки разговора ни снощи, или може би точно заради него, направо виждах как над главата ѝ удряха сватбени камбани.

Опитвайки се да не ѝ обръщам внимание, погледнах обратно към Ник.

— Как върви строежът на къщата?

Когато отивах за работа тази сутрин, стените бяха вдигнати и бях видяла фактурата за подпорите на покрива.

— По-бързо, отколкото очаквах. Днес сложихме всички подпори и ако утре не вали, ще започнат с дъските. Обаче се нуждаем от няколко съвета относно някои неща, ако намериш време тази вечер.

По тялото ми премина трепет. Направо си умирах да погледна мястото по-отблизо.

— Разбира се — отвърнах небрежно. — Нямам планове, след като тръгна от тук.

— Чудесно. — Изглеждаше също толкова спокоен, колкото и аз се опитвах да бъда. — Боуи има да свърши още няколко задачи, а аз оставих пикапа си пред къщата. Какво ще кажеш да се кача при теб?

— Добре. Сега ли?

— Ако си готова.

Изселването ни беше прекъснато за момент, когато леля Дарла се завърна. Запознах я с Боуи и ѝ казах, че той би желал да размени някоя друга рецепта с нея. След което имах удоволствието да я наблюдавам как се изчервява и заеква „О, небеса“, докато се взира в Боуи, а ръцете ѝ се заемат да пригладят несъществуващи гънки по полата ѝ и да слагат на място непокорните кичурчета коса.

Беше първият път, в който виждах леля Дарла смутена, и от начина, по който Боуи я гледаше, предположих, че няма да е последният. Когато двамата с Ник тръгнахме, вече се бяха сгушили в едно ъгълче и не спираха да си гукат.

— Къде е Даниел тази вечер? — попитах, когато тръгнахме към шевролета.

— На гости на едно от новите си приятелчета. Мисля, че и двамата са се побъркали по една и съща видеоигра.

— Радвам се, че е намерил приятели.

— Благодарение на теб.

— Не — усмихнах се аз. — Благодарение на Даниел. Той е толкова дружелюбен и ентусиазиран, че никой не може да му устои.

Когато стигнахме колата, Ник протегна ръка.

— Имаш ли нещо против аз да карам? Мина доста време, откакто за последно съм седял зад волана на шевролет.

Пуснах ключовете в дланта му.

— Заповядай.

Той ми отвори пътническата врата, след което заобиколи до шофьорското място, спирайки единствено, за да премести седалката назад и да направи място за дългите си крака.

— Радвам се, че си го задържала. Единствените места, на които можеш да видиш толкова стара кола, която да се движи, са предаванията за антики.

Не казахме нищо, докато не поехме по главния път и аз най-накрая не се реших да започна задачата си в търсене на отговори, като подхванех темата по заобиколен начин.

— Боуи и леля Дарла изглежда си допаднаха.

Той се усмихна.

— Не са много хората, с които Боуи може да си допадне.

— Каза, че сте се срещнали, когато и двамата сте били в армията?

— Донякъде. — Той ме погледна. — Боуи се беше уволнил, но често се мотаеше около базата. Срещнах го в болницата, когато му правиха някакви незначителни изследвания.

Е, дотук със заобиколния начин. Отговорът му моментално повдигна още десет въпроса, които въобще не ми се искаше да отклонявам. Неща като защо е бил той в болницата? И защо Боуи е започнал работа при него, когато със сигурност Ник не е можел да изкарва достатъчно пари, за да му плаща?

Прочистих гърло и поех отново по план.

— Хареса ли ти армията?

— И да, и не. Хубавото на тренировъчния лагер е, че не ти остава време да мислиш за проблемите си. Всичко, което можеш да направиш, е да пропълзиш до леглото вечер и да изпаднеш в безсъзнание. Също така благодарение на армията успях да мина някои обучения, с които никога нямаше да се справя иначе. Така получих работата в нефтената компания в Саудитска Арабия. Но от друга страна не съм много добър в приемането на заповеди. Затова си тръгнах, когато му дойде времето.

— Можеше да се върнеш у дома.

Челюстта му се напрегна.

— Не, не можех. Все още бях Ник Андерсън, момчето, което беше застреляло баща си, момчето от мизерните покрайнини на града. Все още бях разорен, все още бях никой. — Той ме погледна отново. — Обещах ти веднъж, че един ден ще те накарам да се гордееш с мен, че ще бъда някой. Не можех да се върна, без да съм успял.

— А сега си?

Усмивката, която затанцува на устните му, беше мрачна.

— Е, вече не съм разорен. Компанията плащаше добре и отпускаха високи бонуси, за да те накарат да останеш за повече от година. Тъй като също така поемаха обзавеждането на къщите, не можеше да се каже, че имах много разходи. Взех спестяванията си и ги инвестирах. Може и да не съм толкова богат, колкото са Морган, но имам достатъчно, за да живея удобно до края на живота си. Така че, да, бих казал, че отчасти съм успял. Все още не знам какви са останалите ми цели.

Загледах се в профила му.

— Наистина ли мислиш, че съм искала това? Че е имало значение за мен дали си богат, или не?

Той паркира колата на алеята и спря мотора. Гласът му беше като шепот в тишината.

— Знам, че за теб това нямаше значение. Но имаше за мен, Аликс. Не можех да понасям мисълта за това как живееш в някакъв мръсен апартамент, робувайки на работа, която мразиш, само за да помагаш в издръжката ни. Това щеше да ме погуби. Искях да ти дам толкова много, заслужаваше толкова много... — Гласът му заглъхна и видях, че ръката му се беше стиснала в юмрук върху кормилото. Той си пое дълбоко и накъсано въздух и отвори рязко вратата. — Хайде да разгледаме къщата.

Объркана аз го последвах през тревясалата площ, която се простираше под дърветата между плевнята и къщата му. Случи се така, сякаш бе знаел накъде водеше разговора и искаше да ме спре още преди да започна да задавам въпроси. Една гневна искра пламна вътре в мен. Имах право да знам, по дяволите. Ако наистина ме е обичал толкова, колкото твърдеше, тогава заслужавах да знам защо едва не ме беше унищожил.

Странно, но дори след всичко, през което бях минала, не се бях и съмнявала, че ще ми каже истината. Можеше и да откаже да говори за нещо, но лъжата беше непозната за Ник така, както дъждовните бури за пустинята. Бях забравила за това в суматоката от събития.

Сега си го спомних и гневът ми се стопи, когато той ми помогна да пристъпя върху основата на къщата, а изражението на лицето му беше разсеяно.

— Какъв цвят керемиди да взема?

Зяпнах насреща му, огряна от последните слънчеви лъчи.

— За това ли искаше съвета ми? За керемидите?

Замисленият поглед изчезна от очите му и той се усмихна.

— Наред с няколко други неща.

Кръстосах ръце пред гърдите си и се взрях в него. Добре, щом искаше да играем игрички, щях да се включа, поне засега. Но и двамата знаехме, че темата не беше приключена.

— На какъв екстериор си се спрял?

— Винилов сайдинг.

— Цвят?

— Ти какъв би избрала?

— Къщата е твоя, Ник.

Дори под сенките, хвърляни от тавана, успях да видя как очите му се разтапят.

— Не, наша е.

Чувствах се така, сякаш вътрешностите ми се бяха стопили на локвичка върху студения бетон под краката ми.

— Бяла — прошепнах. — Направи я бяла отвън.

Не знам кой помръдна първи и дали изобщо имаше значение. Единственото, което знаех, бе, че изведнъж се оказах в обятията му, а устата му се задвижи трескаво върху моята. Бяхме притиснати толкова плътно един в друг, че можех да усетя всеки сантиметър от твърдото

му тяло с моето, да усетя топлината, която се излъчваше от кожата му. През целия си живот не бях усещала нищо по-правилно от това. За онзи кратък момент не бяхме двама души, разделени от петнадесет години и изпълнено с неволи минало. Бяхме едно тяло и една душа, събрани отново отвъд пропастта, която бе изглеждала непреодолима.

Когато приключи и двамата треперехме, опитвайки се отчаяно да си поемем въздух. Но вместо да ме пусне, ръцете му ме стиснаха по-силно, докато не стана почти болезнено, и той не зарови лице в косата ми.

— Господи, не мога да те изгубя отново. — Шепотът му беше дрезгав и изпълнен с болка. — Не и сега, след като чаках толкова дълго да те взема в обятията си. Мисля, че това би ме довършило. Но съм толкова изплашен, че ще ме намразиш, когато разбереш истината.

Положих глава на гърдите му и затворих очи.

— А кога ще стане това?

— Скоро. По дяволите, твърде скоро.

— Но не и тази вечер?

Той се поколеба и аз можех да усетя как тялото му се напруга.

— Не, не тази вечер. Знам, че нямам право, но те моля да ми имаш доверие още малко. — Отдръпнах се назад, погледнах го в очите и кимнах.

— Покажи ми останалата част от къщата.

И така, през следващия час с Ник се преструвахме, че сме просто двама души, които се обичат и усърдно планират дома, който ще си построят заедно. Държахме се за ръце, смеехме се, спорехме за оформлението на кухнята. Обсъдихме цветовете гами, керемидите и подовото покритие. Не можехме да спрем да се докосваме или да се вираме един в друг, опитвайки се да запомним този съкровен момент.

Когато дойде време да се разделим, и на двамата не ни се искаше магията да свърши. Изпрати ме до вкъщи и завършихме, натискайки се като тийнейджъри пред предната част на плевнята, разменяйки дълги, бавни, опияняващи целувки, които сякаш продължаваха вечно и ни избутваха до ръба на издръжливостта, оставяйки телата ни да копнеят едно за друго.

След което застанах на прага и го наблюдавах как потегля, без да предполагам, че блаженото ни спокойствие щеше да продължи само още няколко дни, и че когато най-накрая узнаех истината, яростта,

която щеше да избухне от мен, щеше да унищожи мъжа, който все още обичах с цялото си сърце.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях ходила в крайпътния бар само два пъти досега, и то всеки път с Хю. Бях се отегчавала до смърт да стоя на масата и да не правя нищо друго, освен да слушам как Хю се шегуваше и закачаше с приятелите си. Музиката беше твърде силна, а цигареният дим бе изгарял ноздрите ми. Мразех всяка една секунда, прекарана там.

Но тази нощ беше различно. Огромната, приличаща на хамбар постройка беше изпълнена с вълнение и смях и вибрираше от мелодията на китарите, електрическите клавиатури и барабаните, чиито удари усещах от гърдите до пръстите на краката си. Обзе ме нетърпение, когато спрях пред вратата вътре и огледах задимения интериор, търсейки Джена с поглед. Тази вечер в полунощ официално щях да бъда свободна жена, Пепеляшка в обратен развой на събитията, и бях повече от готова.

Потропващите с ботуши, поклащащи се тела на дансинга скриваха гледката ми към масите и елиминираха всяка надежда да забележа Джена. Предпазливо започнах да си проправям път по ръба на бляскавия дървен под, опитвайки се да се предпазя да не бъда настъпвана. Едва бях направила и крачка, когато Клифтън Лоугън, един от клиентите ми, ме повдигна, наддаде боен вик и ме прекара през танцуващата тълпа с две големи крачки.

Смеейки се, аз му благодарих за галантната помощ. Той свали бейзболната си шапка и се поклони.

— За мен винаги е удоволствие да помогна на дама в беда. Търсиш Джена ли?

— Да, виждал ли си я?

Той кимна вляво от мен.

— Струва ми се, че трябва да е онази там, която ще си откъсне ръката да маха.

— Благодаря, Клиф.

— Няма защо. Запази ми един танц за после?

— Разбира се.

Джена се отпусна обратно на мястото си, когато я приближих, и огледа облеклото ми завистливо.

— Май си пазарувала.

След работа бях побързала да се прибера, бях излапала един сандвич и бях влязла да се изкъпя. След което обух най-хубавите си черни дънки, ботуши и новият си червен потник, върху който бях нахлузила черно късо якенце с бродирани червени рози и златисти нишки.

— Купих ги от новия южноамерикански бутик в мола.

Тя въздъхна.

— Иска ми се и аз да можех да нося червено. За жалост, обаче, изобщо не подхожда на косата ми.

— Да, но за сметка на това можеш да носиш зелено, за разлика от мен. Слива се с очите ми. — Погледнах нагоре, когато до мен спря една сервитьорка. — За мен бяло вино. Джена?

Тя посочи чашата си.

— Аз имам.

Сервитьорката записа на сметката, след което изчезна. Джена я изчака да се отдалечи, след което се приведе напред.

— Слушай, Аликс. Хю е тук. Кълна се, разбрах преди няколко минути. Ако бях знаела, че ще бъде тук, никога нямаше да предложа да дойдем.

Напрегнах се моментално и всичкото ми нетърпение се изпари.

— Къде е?

— Две маси вляво от нас и една назад.

— Сам ли е?

Тя се намръщи.

— Ако питаш дали е с жена, то отговорът е не. Има няколко момчета от дърводобивната компания с него. Искаш ли да тръгваме?

Повдигнах брадичка.

— В никакъв случай. Това се предполагаше, че ще е празненство. Няма да му позволя да ми провали нощта.

Надникнах бързо към масата му и едва не простенах, когато го видях да става от мястото си, гледайки към нас.

— Браво на теб — каза Джена. Погледът ѝ беше съсредоточен върху нещо зад мен. — Ами Ник?

— Ник? — озадачена, отместих поглед от Хю точно навреме, за да видя как Джена посочва с пръст. Ник прекосяваше дансинга и се беше отправил право към нас.

О, господи. И двамата щяха да ни стигнат по едно и също време, а аз бях ужасена, че от чиста злоба Хю можеше да изпее истината за Кейти.

— Спри Хю! — извиках на Джена. — Аз ще спра Ник.

Нито една от двете ни не се поколеба. Като добре трениран футболен отбор тя се изплъзна наляво, а аз се втурнах надясно. Леко запъхтяна, спрях право пред Ник и му се усмихнах.

— Здравей. Какво правиш тук?

Усмивката му беше обезсърчена.

— Ти си тук. Къде другаде да съм? А и без това Даниел ме избута през вратата и ми нареди да побързам. Мисля, че се притеснява някой да не ме изпревари.

Сграбчих ръката му и го задърпах към дансинга.

— Чудесно. Ще танцуваш ли с мен?

— Сега ли?

— Няма по-хубаво време от настоящето.

Веднага щом започнахме да танцуваме, го изместих, докато не застана с гръб към масата, и погледнах над рамото му. Джена стоеше пред Хю с една ръка на кръста си, а с другата притисната към гърдите му. Клатеше глава и можех да видя, че говореше бързо. Хю гледаше надолу към нея с упорито изражение на лицето си.

— Добре, че съм свикнал Боуи да води. — Гласът на Ник наруши концентрацията ми. — Какво мислеше, че ще направя, че ще го цапардосам ли?

Трябваше да се досетя, че Ник ще види право през мен. Отдръпвайки се назад, се взрях в развеселените му очи.

— Разбира се, че не. Не се притеснявам за теб, а за Хю. Ще бъде напълно в негов стил да започне бой.

— Хю Морган? Никога не съм мислел, че е от типа мъже, които биха прибягнали до физическа саморазправа.

Отпуснах се достатъчно, за да забележа, че Ник наистина беше добър танцьор. Телата ни изглежда пасваха заедно перфектно, докато се движехме, и предполагах, че се беше упражнявал повече от това,

което беше тренирал с Боуи. Потиснах парещото чувство на ревност, което ме връхлетя.

— Обикновено би се оказал прав. Но гордостта му е много наранена от развода, а и не знам колко е пил.

— Мисля, че мога да се справя с него.

— Не в това е проблемът.

— Какъв е тогава?

Въздъхнах, погледнах обратно към Хю и Джена и се намръщих. Ръката на Джена беше върху бузата на Хю. А изражението му се беше смекчило, докато се взираше в нея.

— Не искам Хю да те използва като изкупителна жертва само защото бракът ни не потръгна. Точно сега всички знаят за изневерите му. Изгуби уважението на някои доста влиятелни личности в града. Ако му се отдаде възможност да завърти колелото, то ще го направи. И всичко, което ще е нужно, за да му повярват всички, е един хубав публичен бой.

Той плъзна ръката си до врата ми и прокара нежно палец по устните ми.

— Искаш ли да си тръгна?

Преборих се с трепета и с желанието да усетя устните му отново върху моите.

— Не, но също така не искам двамата с Даниел да бъдете въвлечени в това.

— Това не ме притеснява. — Ръцете му се стегнаха около кръста ми, придърпвайки ме по-близо до тялото му. — Не ме интересува какво мислят за мен всички.

Интересуваше го, обаче, и то много, без значение дали го признаваше, или не. Но напук на разумната ми преценка, аз се предадох и плъзнах ръце около врата му. Просто беше твърде хубаво да бъда с него по този начин, а и още изгарях от желание благодарение на страстното ни натискане в плевнята снощи. Дори сънят не беше донесъл облекчение, защото бях сънувала как правя любов с него. Беше минало толкова много време, откакто последно бях почувствала копнеж, откакто бях почувствала каквото и да е, и сега бях като фойерверк със запален фитил, който беше готов да се изстреля всеки момент.

Песента свърши и започна друга. Използвах момента да погледна към Джена и Хю. За моя изненада бяха на дансинга с ръце, увити около телата им в почти същата поза като мен и Ник. Отново се намръщих.

Нещо в начина, по който се гледаха, предизвика тихо жужене в главата ми, но не можех да разбера защо. Беше като дума, която е на върха на езика ти, но не можеш точно да я извикаш на преден план в съзнанието си.

— Определено изглеждат уютно — каза Ник.

И коментарът му беше всичко, което ми бе нужно. Изведнъж спомените започнаха да ме връхлитат. Джена, преследваща Хю в началното училище, казвайки ми колко е сладък. Смееща се заедно с него в прогимназията. И по-късно разстроена, когато откри, че излизам с него, за да прикрия връзката си с Ник. Реакцията ѝ след дипломирането, когато разбра, че Хю се беше оженил за мен. Всичките нощи, в които Хю не се беше прибирал, и в които не можех да се свържа нито с него, нито с Джена. И най-изобличаващото от всички — изражението на лицето ѝ в неделя вечерта, когато я бях обвинила шеговито, че има любовна връзка, без да ми е казала. Същата вечер, в която ми се стори, че съм чула някой да се промъква през вратата ѝ.

Препънах се, когато истината ме осени и спрях на място смаяна.

— О, господи!

— Аликс? Какво има? — Ник звучеше притеснен, но аз не можех да откъсна очи от Хю и Джена.

— О, господи! — повторих слисана. — Била е Джена. През всичкото това време тя е била другата жена.

— Няма как да знаеш това.

Но знаех. Знаех чак до дъното на душата си и не можех да разбера как не го бях видяла през всичките тези години. Инстинктивно и без да се замислям, краката ми направиха стъпка назад. Като че ли привличайки вниманието ѝ с поглед, Джена се огледа и очите ни се срещнаха. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и тя избута Хю така, сякаш я беше изгорил. Видях как устните ѝ изричат името ми, когато тръгна към мен.

Направих още една стъпка назад и след това още една.

— Не — прошепнах.

До този момент бях в шок, но сега в мен заблъскаха еднакво болка и гняв. Ако се изправех пред нея в този момент, не знаех какво щях да направя. Затова, дори когато Ник се премести, за да ѝ попречи да ме стигне, аз се обърнах и побягнах.

Някой извика името ми, но аз не забавих. Пробивах си път през тълпата, избутвайки хората от пътя си със сила, родена от отчаяние. За доброто и на двете ни трябваше да изляза оттук, да се махна от нея. Трябваше да си поема въздух.

Задъхана като маратонец в края на състезание, скочих в шевролета и потеглих бясно от паркинга, разпръсквайки чакъл, когато задните гуми се завъртяха.

Натисках газта на старата кола повече от когато и да е, и ако мислех трезво, щях да знам, че е по-добре да не го правя.

Десет минути по-късно, точно когато стигнах тленните останки на киното на колела „Стар Вю“, шевролетът се задави, спря, тръгна отново и след това умря със сподавено хриптене.

Ругаейки под нос със сълзи, стичащи се по лицето ми, аз се помъчих да завъртя волана и оставих колата да се спусне по инерция близо до стария екран. Това беше последната капка.

От състоянието, в което бях изпаднала, не забелязах дори светлините от пикапа на Ник, които осветиха редовете на желязната гола трибуна, когато спря на алеята. В пристъп на ярост скочих от шевролета и го ритнах, докато светлините зад мен угаснаха. После го ритам отново и отново, като стисках зъби, за да задържа виковете, които напиреха да излязат от мен.

Когато започнах да удрям капака с юмруците си, Ник ме сграбчи отзад, притисна ръцете ми встрани на тялото ми и ме вдигна от земята.

Това само успя да влоши нещата.

— По дяволите! Пусни ме — изкрещях бясно, опитвайки се да се измъкна с всичка сила.

— Ще се нараниш. — Без да ме пуска, той ме обърна към себе си. — Ако имаш нужда да удрияш нещо, то удрияй мен.

Напълно изгубих контрол. Заблъсках ожесточено по гърдите му, а гърлото ми се раздираше от ридания. Той дори не трепна, а просто остана на място като парче гранит, докато не се изморих. Бавно ударите ми започнаха да отслабват и да намаляват. След което бях в обятията му, притискайки устни в неговите.

— Люби ме — прошепнах.

— Аликс, твърде си разстроена...

Прекъснах го с още една целувка.

— Нуждая се от теб, по дяволите. Сега млъквай и ме люби.

В гърлото му се надигна ниско ръмжене, когато оставих диря от горещи целувки по челюстта и надолу по врата му. Трескаво, почти разкъсвайки плата в бързината, разкопчах ризата му, копнееща да усетя допира на кожата му. Той плъзна ръце по дупето ми, обхвана го и ме повдигна, докато не се оказах притисната между колата и тялото му. Когато завладя устата ми и пое контрол, аз увих крака около кръста му, чувствайки се като торпедо с топлинно насочване, опитваща се да се приближа по-близо до пламъците.

Дочувах смътно звуците от трафика на главния път, но старият екран за прожекции ни скриваше от погледите на минаващите. Но дори и да не беше така, не мисля, че щеше да ми пука. Бях се загубила в аромата на Ник, в чувството на тялото му, триещо се с мъчителни движения в материята, която ни разделяше.

Обезумяла от чувствата, които ме заливаха, усетих как сваля якето надолу по раменете ми, плъзгайки ръцете си под потника ми, и извих гръб към него. След това се озовахме на задната седалка на шевролета, а дрехите ни полетяха във всички посоки, докато се опитвахме да преоткрием местата, които някога ни бяха толкова познати.

Нощта беше топла, а запотените ни тела се хлъзгаха едно в друго като коприна, докато се движехме. Борехме сме за надмощие с ръце и устни, като всеки искаше да бъде първия, който да предизвика копнеж, да достави удоволствие. Стоновете ми ехтяха в нощта, докато Ник шептеше дрезгаво неспирни любовни думи и изрази на желание, толкова горещи, че ме подпалваха още повече.

Докарвахме се до ръба безброй пъти, само за да се отдръпнем в последната секунда, копнеейки сладкото мъчение да не свършва. Когато най-накрая Ник сля телата ни, бяхме полудели от еротичната битка — битка, от която и двамата щяхме да излезем победители.

С опияняващия аромат на любенето, който ни обгръщаше в затвореното пространство, с устата на Ник, която поглъщаше моята, с твърдостта му, която ме изпълваше по начин, който бях копняла да усетя отново, най-накрая намерих освобождението. Беше толкова

разтърсващо, че извиках, а тялото ми се разтресе от екстаза, който ме погълна. Ник заглуши стоновите ми с целувки и ме притисна на сигурно в обятията си, докато аз продължих да се гърча. Когато трепетите ми се успокоиха, той застина и аз го прегърнах, докато освобождаваше страстта си в очакващото ми тяло.

Радост, каквато не бях изпитвала досега, силна като телесната победа, която бях намерила, обгърна сърцето ми като топло одеяло. Искях да остана тук завинаги и никога да не го пускам.

Трябва да е усещал нещо подобно, защото не си направи труда да се отмести. Притиснахме се безмълвни един в друг, галейки се с ръце от време на време, за да успокоим потрепванията от преживяното, докато дишането ни възвръщаше нормалния си ритъм.

— Господи — прошепна той с все още дрезгав от страстта глас. — Ако това е поредният сън, то се моля на Бог никога да не се събуждам.

— Не е сън. — Ръката ми се плъзна по дългите, силни мускули на гърба му. — Знаеш ли, че последното място, на което правихме любов, беше това?

— Знам.

— Но този път ще бъде различно.

Той повдигна тежестта си на лакти и прокара нежно пръсти в косата ми, докато се взираше надолу в мен.

— Как?

— Този път няма да те оставя да си тръгнеш. Искам да останеш с мен тази нощ.

Устните му се извиха в усмивка.

— Не ме чуваш да се оплаквам, нали?

Отне ни почти час да намерим всичките си дрехи, да определим в тъмнината кое на кого принадлежеше и след това да си помогнем един на друг да се облечем. Последното беше по-скоро пречка, отколкото помощ, тъй като го използвахме като извинение да подновим закачливите и изгарящи докосвания. Всичките ни задръжки се бяха изпарили като облак дим наред виелица. Бяхме потънали в блаженството, родено от знанието, че бяхме свободни да правим какво пожелаем с тялото на другия. И всяко действие подклаждаше наново страстта и жаждата, която бяхме утолили само преди няколко мига.

Обратно в стаята в плевнята се любихме отново и отново. Побавно, след като първоначалния глад беше заситен. А между всеки път говорихме.

Бях го попитала:

— Това прави ли ме прелюбодейка? Разводът ми влиза в сила от утре, така че, в известен смисъл, все още съм омъжена за Хю.

Ник беше подпрял глава на едната си ръка, докато с другата рисувахе леки движения върху корема, а след това и между гърдите ми. Бяхме оставили нощната лампа включена, затова успях да видя как сивите му очи се взряха в моите.

— Не.

— Сигурен ли си?

Ръката му спря да се движи.

— Чувстваш ли се омъжена за него?

— Не. От много дълго време.

— Чувстваш ли се виновна?

— Ни най-малко — протегнах се. — Чувствам се прекрасно.

— Кажи ми тогава, ако бяхме започнали да се любим пет минути преди полунощ и бяхме приключи след, това би ли се считало за прелюбодейство само в началото, но не и в края?

Килнах глава настрани и се престорих за секунда, че размишлявам.

— Не знам. Защо не проверим?

Радвам се да съобщя, че не се чувствах различно нито преди, нито след полунощ. Той заговори отново.

— Направи това тази нощ само за да си върнеш на Хю, ли?

Бяхме се сгушили един в друг, гърдите на Ник притиснати плътно към гърба ми, а краката ни преплетени.

— Не. — Даже не се поколебах. — Не се интересувах достатъчно какви ги върши, че да искам отмъщение.

— Но по-рано беше толкова разстроена.

Обърнах се, избутах Ник по гръб, след което легнах върху гърдите му, за да мога да виждам лицето му.

— Да, бях. Тъкмо бях разбрала, че някой, който обичах и на който имах доверие, ме беше използвал през всичките тези години. Не знам. Може би го използвах за извинение. Но истината е, че копнеех за това от секундата, в която влезе в магазина за първи път. Тази нощ

беше до мен, когато най-много се нуждаех от някого, когато най-много се нуждаех от теб.

Ръката му се плъзна надолу по кръста ми.

— Винаги ще бъда. — Той се поколеба. — Но не мисля, че Джена те е използвала, дребосъче. Видях лицето ѝ, когато разбра, че си се досетила за всичко. Беше изплашена до дъното на душата си. Обича те.

Въздъгнах и отпуснах главата си върху рамото му.

— Може би. Трябва ми време да помисля, да изясня всичко в главата си. А не искам да го правя сега.

Усетих как устните му се извиват в косата ми.

— Какво искаш да правиш тогава?

— Познай.

Улучи от първия път.

След това заспахме, свити заедно на тясното легло, с тела, преплетени така, сякаш се страхувахме, че ако пуснем другия и за секунда, той щеше да изчезне. Бях се събудила по някое време и останах будна, наблюдавайки лицето му с възхищение. Беше толкова красив, че сърцето ми се свиваше от болка, същото чувство, което изпитвах, когато наблюдавах красив залез или виждах произведение на изкуството, което ми беше въздействало.

Дори спокойно в съня, лицето му беше мъжествено грубо. Наболата брада потъмняваше челюстта му, а гарвановочерната му коса беше разрошена от часовете, прекарани в любене. Беше приказен, самотен вълк, който беше избрал да овладее силата си и да почине малко сред простосмъртните. И това великолепно създание ме желаше. Това беше почти невъзможно за вярване и ме обзе страх от мисълта, че можех да го загубя отново — доста реална възможност, като се имаше предвид миналото ни, което висеше над нас като дамоклев меч.

Не можех да продължавам повече така. За доброто на здравия ми разум трябваше да разкрием миналото и да се справим с него. Докато това не станеше, не можех да си позволя да го обичам напълно, не можех да се отворя за повече болка. Всеки човек си имаше граница, а аз бях достигнала моята.

Но тази нощ, поне тази нощ исках единствено да бъда с Ник, да се отпусна и да го обичам безрезервно както преди, без значение какво

щеше да ни донесе утрото. Затова се сгуших до него, усмихвайки се, когато ръцете му се увиха около мен и ме придърпаха по-близо.

Когато се събудих отново, беше от бавно надигащата се топлина и чувството на възхитително триене. Отворих очи, за да открия как Ник се взира стремително в лицето ми, докато ме любеше.

— Имаш ли представа колко пъти съм мечтал да те събудя по този начин? — прошепна.

— Колко? — извих се, за да го поема изцяло.

— Всеки проклет ден от живота ми. — В гърдите му се надигна тихо ръмжене. — Господи! Стоях в стая, пълна с хора, и започвах да мисля за това как правя любов с теб на сутринта, а след това прекарвах половин час в опит да скрия резултата.

— Аз харесвам резултата — промърморих. — Ще бъде много жалко да бъде пропиляван.

Той сплете пръстите ни, затвори очи и докосна челото си в моето.

— Може да съжаляваш за казаното, когато се появя в „Саутърн Съплай“ този следобед и те завлека в леглото.

— Няма начин — прошепнах. Дишането ни се беше ускорило и всяка възможност за разумен разговор отлетя, погубена от страстта. Почти се беше съмнало и двамата бяхме застигнати от осъзнаването, че твърде скоро нощта ни заедно щеше да приключи. Затова проточихме момента колкото можахме, докато нямаше как да отлагаме раздялата.

— Трябва да се приготвям за работа — казах тихо.

— Знам. А аз трябва да тръгвам, преди екипът да се е появил отсреща.

Премятайки крака на пода, се загледах в него, докато нахлузваше дънките си. Той видя, че го наблюдавам, и се усмихна.

— Може ли да те видя отново довечера?

Поех си дълбоко въздух и го изпуснах с въздишка.

— Зависи.

Той се спря.

— От какво?

Неспокойно стиснах длани в скута си, но бях решена да приключа с това най-накрая.

— От това дали си готов, или не, да говориш.

Погледът му се извърна от мен и аз видях напрежението в челюстта му. Стоях там и чаках, докато спомени, които само той можеше да види, преминаха в съзнанието му. Изведнъж кимна.

— Тази нощ.

Станах, изправих се на пръсти и го целунах.

— Благодаря ти.

Той постави длани на раменете ми и поклати глава.

— Не ми благодари, докато не чуеш какво имам да ти казвам.

— Има нещо, което и аз трябва да ти кажа.

Бяхме прекъснати от почукване на вратата. Сграбчих халата си припряно и напъхах ръцете си в ръкавите, завързвайки го, докато прекосяха стаята.

За моя изненада зад вратата стоеше леля Джейн.

— Нещо да не се е случило със Съдията?

— Не, той е добре. Но Джена се обади. Каза, че цяла нощ се опитвала да се свърже с теб, но неуспешно. Реших най-добре да дойда и да проверя как си.

Погледът ѝ се плъзна от мен към жицата на телефона, която бях изтръгнала снощи, и след това попадна върху Ник. Усмихна се, а кафявите ѝ очи се набръчкаха в ъгълчетата.

— Ник, чудесно е, че отново си у дома. Но следващия път може би ще е по-добре да вкараш пикапа си в плевнята. Буквално трябваше да завържа Дарла в килера, за да не дойде тук и да не започне да те налага с метлата.

Той отвърна на усмивката ѝ, докато закопчаваше ризата си.

— Ще го запомня. Имаш ли с какво да отидеш на работа? — попита ме.

Направо бях забравила за колата си.

— Ще взема пикапа на Съдията.

— Добре. Аз ще отида да проверя какво може да се направи с шевролета. — Той се приведе напред и ме целуна продължително. — Ще се видим довечера.

Двете с леля Джейн стояхме и го наблюдавахме как се отправя към пикапа си, след което тя се обърна и ме изгледа.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш, Аликс?

— Не. — Погледът ми срещна нейния. — В момента не съм сигурна за нищо.

Тя се пресегна и отмести един кичур коса от бузата ми.

— Едва не те погуби, когато замина преди. Не искам отново да те видя наранена.

— Нито пък аз. Но ако ще се случва, не знам дали ще мога да го спра, лелю Джейн. Все още го обичам.

Тя ме прегърна изведнъж.

— Тогава се бори за него, миличка. Не позволявай на нищо да ти се изпречи на пътя, защото ще съжаляваш до края на живота си.

Преди да успее да отвърна тя тръгна обратно към къщата, но бях видяла проблясъка на сълзи в очите ѝ и въздъхнах.

Поради някаква причина в „Саутърн Съплай“ беше истинска лудница онази сутрин. Първо три полуремаркета с материал, две от които не бях поръчала, се появиха по едно и също време. След което цяло пале от бетонни бани за птици се преобърна неочаквано, разтрисайки стените до такава степен, че си бях помислила, че има земетресение и едва не загубихме двама от работниците. В продължение на един час въздухът беше изпълнен с бетонния прах от унищожените бани. Беше така, сякаш висшите сили бяха решили, че нямах достатъчно хаос в живота си и радостно добавиха още.

Единственото хубаво нещо беше, когато Кени влезе в офиса ми и ми подаде син изискан плик.

— Куриерът донесе това от адвокатата ти.

Отворих го внимателно и извадих документа отвътре. Заля ме облекчение и вълнуващо чувство на щастие, когато видях думите най-отгоре.

„Наредба за развод.“

Подписана, подпечатана и доставена. Най-накрая беше приключило. Хю вече нямаше власт над мен. Бях свободна.

Засилих се да сдържа смеха си, когато се зачудих кой беше спечелил залозите в бръснарницата. Надявах се да е някой, който се нуждаеше от парите. От това, което бях чула, сумата беше доста голяма.

Към обяд нещата се бяха успокоили до известна степен и най-накрая имах възможност да помисля за Джена. Странно, но гневът ми

се беше изпарил, сякаш никога не е съществувал. Единственото, което беше останало, бе чувството на загуба. Не за мен, а за нея.

Защото, след като го премислих, дълбоко в себе си знаех, че Ник беше прав. Не ме беше използвала. Джена обичаше Хю, и, Господ беше свидетел, че знаех какво е чувството да обичаш мъж, когото не можеш да имаш. Трябва да е била напълно нещастна през всичките тези години.

Но това не ѝ беше попречило да бъде до мен, когато се нуждаех от подкрепата ѝ, а и никога не ми беше показала някакво негодувание или ревност. Което беше повече, отколкото можех да кажа за чувствата ми към Линдзи.

Потърках челото си уморено, когато депресията ме обгърна като мокро одеяло. Доколкото знаех, Линдзи все още живееше в същата къща с Ник, въпреки че си бях поставила за цел да не ходя в тази част на града. Част от мен искаше да го притисне за това, но този път нещата щяха да са различни. Този път нямаше да настоявам да избере една от нас. Нямаше да го направя поради простата причина, че изборът и решението бяха негови. А ако не можеше да реши, ако продължеше да живее с Линдзи, то без значение колко много го обичах, не го исках. Щеше да боли, но бях живяла без него в продължение на петнадесет години. Можех да го направя отново, ако се наложеше.

Колко пъти бях чувала хората да казват, че това, което не те убива, те прави по-силен? Повече, отколкото можех да преброя. Но тогава няха представа колко тежко щях да бъда подложена на тест относно това твърдение още преди деня да беше свършил, или че съдбата се беше втурнала към мен със скоростта на светлината.

Съдбата под формата на Линдзи Суанър и братовчед ми Коуди.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След кратката пауза около обяд нещата в „Саутърн Съплай“ отново започнаха да се влошават и аз се зачудих дали всемогъщите сили имаха и почивки за вечеря. Първо Кени ми каза, че Джена се обажда. Поколебах се. Наистина исках да говоря с нея, но не и по телефона, не и сега, когато знаех, че ще ни прекъсват през пет секунди.

— Кажи й, че не можеш да ме намериш. Че съм някъде из магазина.

Кени повдигна вежда, но се върна да направи това, което му бях казала. Пет минути по-късно се върна обратно.

— Дъг се обади от товарителницата. Шкафовете за поръчката на Бъргман са пристигнали и са истинска бъркотия. Целите са надраскани, вратичките висят и дори не са правилния цвят.

— Господи. Какво още? — промърморих. — Добре, кажи му да ги опакова и да ги прати обратно. Ще се обадя в офиса им, за да им кажа, че вторите шансове бяха до тук. Спомняш ли си дърводелеца, с който бях говорила преди месец? Мъжът, който изработва шкафове ръчно в работилницата си?

Разрових се в чекмеджето си, търсейки визитката му.

— Хърман Инглиш?

— Да — затворих шкафа. — Същият. Ще можеш ли да откриеш номера му?

След един доста разгорещен спор по-късно бях уволнила старата компания, която се занимаваше с шкафовете, и бях наела господин Инглиш, който беше във възторг от шанса да работи за нас. След което изпих два аспирина.

От там нататък денят пое стремглаво надолу. Когато приближи времето да затваряме, бях изтощена и цялото ми тяло ме болеше, въпреки че последното повече се дължеше по-скоро на снощните дейности, отколкото на катастрофалния ден, през който бях минала. Бях достигнала точката, в която се ужасявах да видя Кени на вратата си. Кое то беше и причината да се намръщя, когато той се появи отново.

— Каквото и да е, не искам да знам.

Той се усмихна.

— Погледни от хубавата страна. Утре ще е по-добре. Имаш компания.

— Кой? — Молах се да не е Джена, защото в момента просто бях твърде уморена, за да се разправам с нея. Всичко, което исках, е да се потопя във вана с топла вода за около час, а след това да преодолея и разговора с Ник.

— Братовчед ти.

— Коуди? — Седнах в стола, от който тъкмо бях станала, а любопитството ми се изостри. Коуди ми се обаждаше от време на време, но рядко се появяваше без предупреждение. — Кажи му да заповяда.

— Добре. Ако не ти трябва повече, ще тръгвам към вкъщи. Искаш ли да заключа, като излизам?

— Моля те.

Дочух мърморенето на гласове, когато Кени тръгна, след което повдигнах глава при звука от отварянето на вратата. Замръзнах, а усмивката ми изчезна. Коуди стоеше там, все още в униформа, и не беше сам. Линдзи беше с него.

Погледът ми се премести между двамата, преди да се спре върху братовчед ми.

— Какво, по дяволите, си мислиш, като я водиш тук? — успях да запазя гласа си спокоен, въпреки че вътрешно кипях от гняв.

Коуди постави ръка върху гърба на Линдзи и почти я избута към столовете пред бюрото ми.

— Има някои неща, които трябва да ти се кажат, преди целият град да ги е разбрал, Аликс, и знам, че никога нямаше да се согласиш да изслушаш Линдзи, ако ти бяхме дали право на избор.

— Познай какво? Все още имам право на избор. Сега се разкарайте от офиса ми.

— Не. Ще чуеш това! — Седна на стола до Линдзи и я погледна, след което свали шапката си и я подпря на коляното си. — Време е да разбереш какво наистина се е случило преди петнадесет години.

— Аликс, моля те. — Гласът на Линдзи беше нежен, колеблив. Изглеждаше по същия начин като в деня, в който я бях видяла в болницата. Може би малко по-напрегната и по-бледа, но все още

красива. — Искрах да ти кажа всичко, още щом се върнахме, но Ник не ми позволи. Каза ми, че първо трябва да разговарям с шерифа.

Коуди се пресегна и покри ръката ѝ със своята.

— И тя го направи. Миналият понеделник. — Той се усмихна насърчително на Линдзи. — Давай. Започни от самото начало.

Скована, аз се облегнах назад в стола си и скръстих ръце пред гърдите си, обзета от чувство на гибел, докато наблюдавах Линдзи. Тя прочисти гърло, а погледът ѝ се спря върху ръката ѝ, която беше хваната в тази на Коуди.

— Началото... — Една лека усмивка изви устните ѝ. — Спомняш ли си онзи ден в автоморгата, когато ме покани на църковното събиране? Изплаши ме до смърт. Беше толкова силна, Аликс. Толкова приветлива и дружелюбна. Никога не бях срещала някоя като теб. — Тя пое дълбоко въздух — След този ден следях всяко твое движение. Ти беше всичко, което ми се искаше да мога да бъда и отчаяно копнях да ти бъда приятелка. Но не знаех как. Имаше толкова много хора, които те обичаха. Единственият, който се интересуваше от мен, беше Ник. Той беше всичко, което имах — моят брат и баща едновременно. Мисля, че сигурно нямаше да оцелея, ако не беше той. Той беше този, който се грижеше да се храня, който ме приготвяше за училище всяка сутрин. Предполагам мама ме обичаше по нейния си начин, но имаше толкова много неща, за които да се притеснява, че аз останах на заден план.

Погледът ѝ се вдигна към моя и въпреки всичко, се оказах хипнотизирана. Не исках да я слушам, не исках да изпитвам нищо от нещата, които ми казваше, но не можех да спра чувството на съжаление, когато се сетих за малкото изплашено момиченце, което бе някога.

— Но в последствие пораснахме — продължи тя. — И Ник започна да се променя. Прекарваше по-голяма част от времето си във фермата на семейството ти. А когато си беше у дома, непрекъснато говореше за теб. Знаех, че беше влюбен в теб, и се радвах за него. Поне до последната година.

Тя погледна умолително към Коуди и той кимна.

— Продължавай. Справяш се чудесно.

Ръцете ѝ се тресяха, а брадичката ѝ се разтрепери, когато проговори отново.

— Онази есен майка ми роди Били, по-малкият ми брат. Франк се размотаваше често у дома, но когато не беше там, то други мъже бяха. Мама ненавиждаше това, но беше единственият начин, по който можеше да изкара малко допълнителни пари. След като роди Били, господин Хауърд, бащата на Джена, ѝ помогна да се хване на работа в крайпътния бар като сервитьорка и ѝ даде някакви пари за бебето. Но няхаме достатъчно, за да наемем детегледачка, затова не се върнах на училище. Вместо това останах вкъщи да се грижа за брат ми. Мразех училището, затова наистина няхах нищо против. Но тогава Франк започна да идва у дома, когато мама беше на работа. Плашеше ме начина, по който наблюдаваше всяко мое движение, начина, по който се опитваше да остане насаме с мен.

Изведнъж всичко започна да си идва на мястото.

— Казала си на Ник. Затова е искал всички да мислят, че двамата сте заедно.

Линдзи издиша с облекчение.

— Да. И двамата се страхувахме от това какво можеше да се случи, ако Франк ме свареше сама. Ник смяташе, че ако баща му вярваше, че двамата сме двойка, то това щеше да го забави малко. За кратко се получи. Но една нощ, малко след като бях приспала Били, той се отби толкова пиан, че едва ходеше и едва успях да му се изплъзна, като се заключих в спалнята. Ако беше трезвен, ключалката никога нямаше да го спре. — Тя повдигна ръка и потърка челото си уморено. — В онзи ден, когато се появи в бензиностанцията, и ме видя заедно с Ник, тъкмо му разказвах какво беше направил Франк. Знам какво си помисли, Аликс, но бях ужасена. Ник беше бесен и твърде засрамен от баща си, за да ти каже истината. Прибра се и се изправи срещу Франк. Скараха се ужасно, по-лошо, отколкото се бяха карали някога. Ник му каза да стои далеч от мен, но Франк не искаше и да чува. Продължаваше да крещи, че съм евтина курва точно като майка си, и че щом съм можела да разтварям крака за Ник, то съм можела да ги разтварям и за него. Мислех, че ще започнат да се бият, но пък Франк изпитваше лек страх от Ник. Ник вече не беше малкото момченце, което Франк беше пребивал. Беше по-млад и по-силен от Франк и не беше отслабен от постоянното пиене. — Погледът ѝ срещна отново моя — Не съм спала с Ник, Аликс, кълна се. Щеше да е

като кръвосмешение за мен. Обичах Ник, да, но не по този начин. Той беше моето семейство.

Сърцето ми блъскаше толкова силно, че можех да чуя как кръвта препускаше във вените ми. Бях започнала да свързвам две и две, а това, което се получаваше, изобщо не ми харесваше. Защото, ако казваше истината, ако наистина не е спала с Ник, тогава Даниел... О, божичко!

Прониза ме болка в стомаха, докато не ми се прииска да се превия на две и да стисна корема си, а гаденето остави горчив вкус в устата ми.

Линдзи сигурно беше видяла осъзнаването в очите ми, защото ръката ѝ спря да се движи нервно и тя стана смразяващо спокойна.

— Тогава Ник започна да прекарва нощите с мен. Идваше у дома веднага след работа и оставаше, докато мама не се прибереше. И двамата знаехме, че Франк очакваше подходящия момент, чакаше да остана сама. Ник се опита да ме принуди да замина. Дори предложи да ми помогне. Беше открил някаква програма, която имало в Литъл Рок, нещо като пансион. Обучаваха в различни области ученици, които са напуснали училище, и след това им помагаша да си намерят хубава работа. — Гласът ѝ притихна. — Но, Господ да ми е на помощ, не го послушах. Бях твърде слаба, твърде изплашена да оставя всичко, което познавах, и да остана сама. А и не знаех защо трябва да го правя. Все пак Ник беше там. Знаех, че ще ме пази, както беше правил винаги. — Тя затвори очи за момент, след което ме погледна отново — И така и беше. Докато не му постави ултиматум. Аз или ти. Трябваше да избере. И защото те обичаше и не можеше да понася мисълта да те изгуби, той избра теб. — От устните ѝ се откъсна измъчен смях, а аз стиснах дръжките на стола, докато кокалчетата на пръстите ми не побеляха. — Мразех те в продължение на години след това, обвинявах те за всичко, което се беше случило.

— Линдзи, не знаех. Ако Ник ми беше казал...

Тя махна във въздуха с една ръка.

— Сега знам, че вината не е твоя, въпреки че ми отне години терапия, за да го осъзная. Виждаш ли, не повярвах на Ник, когато ми каза, че повече няма да остава при мен. Мислех, че е някаква шега. Стоях там на дивана и го гледах как си заминава, чакайки да схвана майтапа. Но такъв нямаше. — Тя си пое въздух, което прозвуча повече

като накъсано ридание. — Тогава разбрах, че е сериозен, че нямаше да се върне обратно и едва не полудях от страх. Половин час по-късно дочух как в автоморгата спира кола. Беше петък вечерта. Не ми беше хрумнало, че може да е Франк. Предполагах, че е някъде навън и се налива до припадък, както правеше обикновено. Помислих, че Ник се е върнал. Затова проверих Били, за да се убедя, че е заспал дълбоко, след което изтичах до караваната. Но не беше Ник. Франк беше там и този път не беше пиян. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя стисна ръката на Коуди. — Опитах се да избягам, но беше твърде късно. Той ме хвана и ме издърпа обратно в караваната. Когато се заборих, той ме преби, докато едва не изпаднах в несвяст. И когато повече не можех да се движа, разкъса дрехите ми и ме изнасили. Не само веднъж, но отново и отново. Сякаш се опитваше да ме накаже за всичките пъти, в които му се бях изплъзвала. — Тя повдигна лявата си ръка и избърса сълзата. — Нещата след това са ми малко неясни. Мисля, че отиде за известно време в спалнята. А когато го чух да се връща обратно, знаех, че всичко щеше да се случи отново, и че нямаше да спре, докато не ме убиеше. Нещо в мен изщрака. Не знам откъде бях взела оръжието, нито силата да го използвам, единственото, което си спомням, е как натиснах спусъка. Дори след като патроните свършиха, продължих да го натискам. Така ме завари Ник. Взе оръжието от ръцете ми и ме заведе у дома, след което се обади на мама и ѝ каза да ме закара до болницата. Веднага щом тя се появи, той се върна обратно в караваната, изчисти отпечатъците ми от оръжието и се обади в полицията.

— И им е казал, че е убил Франк — прошепнах аз.

Линдзи погледна към Коуди и той кимна в отговор на твърдението ми.

— Очевидно Линдзи не е била в състояние да я разпитват и Ник го е знаел. Не е говорела, нито се е движела, а просто е стояла неподвижно, където и да са я оставили, даже не е мигала. А Ник е обвинявал себе си за всичко. Едва не го е погубило. Мисля, че част от него се е надявала да бъде наказан. — Коуди ме гледаше напрегнато, докато говореше, а изражението на лицето му беше притеснено. — Всичко, което ти каза, е истина, Аликс. Прекарах миналата седмица, проверявайки детайлите. Лиз знае какво се е случило. Предполагам Ник ѝ е казал. И понеже не е искала да лепнат убийството на Франк

върху Линдзи, я е завела в болницата в Парагулд. Лекарите там уведомили областния шериф, но нямало как да знаят за Франк, а дори и да са, най-вероятно е нямало да свържат смъртта му с изнасилването. Линдзи не е можела да им каже какво се е случило, а Лиз не е искала. В крайна сметка са го задраскали като неразрешимо изнасилване и са приключили случая. Разговарях с лекарите, шерифа, с Лиз и даже с Ник. Няма спор, че е било вследствие на самозащита.

Главата ми се въртеше, сякаш бях изпила цяла туба с вино, а вълни на гадене минаваха през тялото ми, докато едва можех да стоя в стола си. Бях се подготвила да чуя, че Франк я е изнасилвал. Това, което не бях очаквала, бе да разбера, че Ник беше излъгал, че е убил баща си. До този момент бях изпълнена с вина и чувство на състрадание към Линдзи. Никоя жена не заслужаваше да премине през това и отчасти бе станало по моя вина. Но сега в мен бавно се надигна гняв, помагайки ми да овладее емоциите си. Приведох се напред и кръстосах ръце на бюрото.

— Забременяла си. Даниел не е син на Ник, а негов брат.

— Да. — Линдзи пое отново историята. — Мама беше първата, която осъзна, че съм бременна, но не ми каза. Мисля, че се страхуваше какво щях да направя. Дотогава най-накрая бях започнала да се възстановявам физически от изнасилването, но все още не бях стабилна психически. Затова открила къде са изпратили Ник и му се обадила. Заедно решили, че Ник ще ме впише като доведената си сестра във военното си досие. Мама не е можела да си позволи да плаща за болница, а в армията имало добри. Ако Ник ми беше настойник, можех да бъда лекувана безплатно, като зависеща от него. Също така бяха решили, че ще бъде най-добре да не ми казват за бебето, докато не бъда хоспитализирана и в безопасност с хора, които да ме наблюдават.

Когато Линдзи се поколеба, Коуди се включи отново.

— Изчакали са Ник да стигне към края на основното обучение, след което Лиз качила Линдзи на автобуса за Кентъки. Лиз се притеснявала, че хората ще започнат да задават въпроси, затова обявила Линдзи за изчезнала. Междувременно Ник бил подготвил документите и всичко било готово. Взел я от автобусната спирка и я закарал направо в болницата.

— И добре, че направи така — каза Линдзи. — Когато ми казаха, че съм бременна, наистина рухнах. Не понасях мисълта да имам част от Франк Андерсън в себе си. Чувствах се така, сякаш ме изнасилваше отново, но този път нямаше как да го спра.

Тя погледна надолу към ръцете си и аз забелязах, че отново носеше дълги ръкави.

— Опитах се да се самоубия. Пробвах се всеки път, в който ме оставяха сама за повече от минута. Мразех бебето. Ако единствения начин, по който можех да се отърва от него беше като се самоубия, то смятах, че трябва да направя точно това. Докато бебето не се роди, бях поставена под двадесет и четири часово наблюдение. Тогава, когато се роди, отказах даже да го погледна. Не ме интересуваше какво щеше да се случи с него.

Коуди уви ръка около раменете ѝ.

— Ник поел пълна отговорност за Даниел. Когато Линдзи подписала, че се отказва от родителските права, Ник го осиновил. Запознала ли си се с Боуи Грант?

Кимнах.

— Е, Ник срещнал Боуи, когато посещавал Линдзи в болницата. Боуи бил пенсиониран и нямал семейство, и един вид взел Ник под крилото си. Когато Даниел се родил, Боуи се преместил да живее при тях и се грижил за бебето, докато Ник работел. Линдзи останала във военна болница през следващите четири години, докато Ник не се уволнил.

Тя кимна.

— След като бебето се появи, ме поставиха на лечение и постепенно започнах да се чувствам по-добре, въпреки че все още бях далеч от нормалното си състояние. Когато Ник прие работата в нефтената компания, лекарите казаха, че съм направила достатъчно прогрес, за да напусна болницата и да заживея сама. Затова отидох с тях, когато се преместиха в Саудитска Арабия. Но все още не можех да понасям да виждам Даниел. Не се гордея с това, но изглежда не можех да го превъзмогна. Когато го погледнех, не виждах Даниел. Виждах Франк.

Дланите ми бяха влажни от пот, избърсах ги в бедрата си и се облегнах назад.

— Но там сигурно си живяла с тях?

— Не. Ник се споразумя с компанията да получа свой апартамент. Все още посещавах психиатър и веднага щом Даниел тръгна на училище, Боуи отчасти се зае да се грижи за мен.

Опитах се да се отпусна, но колкото повече говорехме, толкова повече се ядосвах и напругах.

— Даниел каза, че е трябвало да убедите Ник да се върне у дома.

Очите ѝ добиха замечтан поглед и тя се усмихна тъжно.

— Горкият Ник. Опитваше се да предпази двама ни с Даниел, въпреки че беше нещастен. Всички знаехме, че не можеше да те забрави, че все още те обичаше. Не можех да го гледам повече така, не можех да позволявам това да продължава. Отвътре ме разяждаше вина. Знаех, че ако някой от нас искаше да започне живота си наново, то трябваше да се върнем и да се изправим лице в лице с миналото. Трябваше да изясня нещата.

— Какво ще правиш сега? — Насилих се да сплета ръце в скута си.

Погледът ѝ се фокусира обратно върху моя.

— Бях планирала да отида да живея с майка ми за известно време, но Коуди ме убеди да остана. Виждаш ли, Даниел не знае истината все още. Все още вярва, че Ник е застрелял Франк. Не знам как ще реагира, когато узнае какво се е случило наистина, но има право да знае защо майка му го е игнорирала през всичките тези години. А и наистина искам да се опитам да опозная сина си.

Не останаха дълго след това. Изпратих ги до вратата и я отключих, за да ги пусна, докато едва сдържах гнева си. Линдзи спря на прага и постави ръка върху рамото ми.

— Моля те, прости на Ник. Толкова много те обича и беше толкова изплашен, че ще го намразиш, когато узнаеш истината.

Не ѝ отговорих, ръката ѝ се отмести, а в очите ѝ се появи тъга.

— Ще се оправиш ли? — попита Коуди.

— Добре съм. — Спокойният ми глас прикриваше бъркотията, която кипеше в мен.

— Ако се нуждаеш от мен...

— Ще се обадя — прекъснах го. Искях да си тръгнат, далеч от магазина ми и далеч от погледа ми.

Заклучих вратата след тях и се върнах обратно в офиса си, докато останалата част от магазина беше потънала в тъмнина. Бавно се

отпуснах в стола си и зарових лице в длани. Времето се изнизваше, докато стоях там и си разяснявах всеки детайл от чутото. И с всяко тиктакане на часовника яростта ми нарастваше.

Всеки разумен човек щеше да бъде развълнуван, че Ник най-накрая беше оневинен. Всяка разумна жена щеше да е извън себе си от щастие да научи, че мъжът, който е обичала, в крайна сметка не ѝ беше изневерил и че наистина я е обичал.

Но аз не бях разумна.

В продължение на петнадесет години се бях трудила усърдно да се принудя да мразя Ник. В продължение на петнадесет години го обвинявах за смъртта на Кейти. Единственото, за което не го бях обвинявала, беше задето беше заминал. Да, задето ме беше оставил.

Не, не го обвинявах. Бях мислила, че няма избор, че е бил принуден.

Сега знаех истината и беше по-лошо, отколкото предполагах, че ще бъде. Всички тези стари чувства се разляха в мен и ме задърпаха надолу, докато не започнах да се давя в тях.

Защото той е имал избор. Можел е да каже истината и да остане тук, да осигури помощ на Линдзи. Никой нямаше да я подложи на арест след всичко, през което беше минала.

Ако ми се беше доверил и ми беше казал какво се случва още от самото начало, може би щях да помогна, да спра веригата от събития, които се случиха.

Но не беше. Беше избрал да поеме вината за смъртта на Франк и да ме остави съвсем сама. Беше избрал да защити Линдзи и детето ѝ, плод на изнасилване, докато моето дете беше оставено да умре.

Болката и мъката от смъртта на Кейти ме връхлетя, сякаш се беше случило едва вчера. Чувствах се така, сякаш някой беше разкъсал гърдите ми и беше извадил сърцето ми. И яростта ми нарасна.

Нарасна извън всякакви граници, докато не започнах да се треса.

Не напуснах магазина, докато слънцето не започна да залязва. Ако някой ме беше видял, ако ме беше спрял да ме заговори, щях да му се сторя спокойна. Неестествено спокойна. Но щеше да бъде далеч от истината. Можех да мисля само за едно нещо, да желая само едно нещо.

Исках да нараня Ник така, както той ме беше наранил. Исках да се почувства по същия начин, по който се чувствах аз, и да знае, че той

ми го беше причинил. И след това не исках никога повече да го виждам.

Пикапът му беше единственият, паркиран пред къщата, която строеше, но в онзи момент не обърнах внимание. Имаше нещо друго, за което трябваше да се погрижа, преди да се изправа пред него.

Светнах лампите в предната част на плевнята, докато я прекосях, след което се отправих към стаята си. Когато влязох, хванах стола от масата и го издърпах пред дрешника. Изправяйки се на него, се пресегнах и затършувах в тъмната част на последния рафт, докато пръстите ми не напипах кутийката, скрита там. Отворих капака, взех съдържанието и оставих празната кутия да падне на земята.

През годините една от килиите в плевнята се беше превърнала в склад за най-различни инструменти, неща, които рядко се използваша вече. Разрових се из купчината, докато не намерих това, което търсех. Ръждясал, стар ковашки чук. Поставайки сърцевидният медальон, който носеше моето и името на Ник, върху наковалнята, повдигнах чука над главата си и го стоварих надолу с всичка сила. Удрях го отново и отново, докато формата му не беше станала неразгадаема. След което взех обезобразеното парче метал и се обърнах.

Ник стоеше зад мен, а лицето му изглеждаше бледо под светлините над нас.

— Знаеш.

Избърсах потта от челото си с една ръка.

— Да, знам.

— По дяволите Линдзи. — Той направи крачка напред. — Исках да ти кажа лично, да се опитам да те накарам да разбереш...

— Спри. — Гласът ми беше леден. — Не искам да чувам извиненията ти.

— Аликс, моля те...

— Ти, копеле — прошепнах, когато яростта разби хладната ми съдържаност. Хвърлих медальона към него, неспособна да понеса допира му и секунда повече. Той се удари в рамото му и отскочи на една страна. — Знаеш ли, че отидох на погребението на баща ти? Отидох, защото исках да му кажа, че си по-добър, и че никога няма да бъдеш като него. — Дълбоко в гърдите ми се надигна смях, смях, породен от силна болка и гняв. — Наистина ме беше заблудил.

— Аликс... — изрече го като сподавена, отчаяна молба, но аз не чувах.

— Нека ти кажа какво точно се случи, след като ти реши, че лигавото ти благородство е по-важно за теб, отколкото аз. Две седмици, след като си замина, открих, че съм бременна, Ник. Бременна с твоето дете. И, божичко, бях толкова уплашена, но също така и щастлива. Щастлива, защото имах част от теб, която никой не можеше да ми отнеме. Уплашена, защото не знаех какво да правя и не исках да нараня семейството си.

Малкото кръв, която беше останала на лицето му изчезна, оставяйки очите му да се взират в мен като две черни дупки.

— О, господи!

— Можеш да забравиш за Господ — казах яростно. — И него не го беше грижа повече, отколкото теб.

Само гневът ме караше да продължавам да говоря. Пред очите ми се спусна червената мъгла на насилието и повлия на всичко, което виждах. Нуждаеща се от отдушник за суровата болка, която ме беше обзела, закрачих напред-назад пред него.

— Хю разбра, че съм бременна, и въпреки това ме помоли да се омъжа за него. Не знаех какво друго да правя, затова се съгласих. Не го обичах, но бях склонна да живея с него, за да дам име на детето ти. А той беше склонен да поеме отговорността, която ти не беше поискал. Прие бебето като свое и по свой начин я обичаше толкова, колкото и аз. — Завъртях се да го погледна. — Точно така, Ник. Имахме дъщеря. Красиво, малко момиченце, което беше твое копие. Тя беше моят живот, единственото, което ме интересуваше, откакто ти замина.

В изблик на ярост поставих ръка на гърдите му и го бутнах.

— Кажи ми тогава — просъсках. — Къде беше ти, когато тя умря? Посещаваше Линдзи в болницата ли? Беше зает да сменяш памперса на Даниел, да се смееш с него? Да го обичаш, докато Кейти умря сама, без да познае баща си? Какво правеше, когато се нуждаех от теб толкова отчаяно, докато минавах без теб през ада, породен от смъртта ѝ?

Това беше първият път в живота ми, в който видях човек да се разпада напълно и се моля на Господ никога да не видя подобно нещо отново. Точно пред очите ми Ник остаря с двадесет години.

Изражението му беше изпълнено с толкова поразителен ужас и мъка, че все още ме преследва, а цялото му тяло сякаш се беше превило.

С отпуснати рамене той вдигна ръце и покри лицето си, докато тялото му се тресеше неистово.

— Съжалявам — прошепна с дрезгав от болката глас. — Господи, толкова съжалявам.

И така направих това, което бях решила да направя онази вечер. Унищожих Ник, без да изпитам и капка разкаяние. Смачках го като буболечка под подметката на изтезанието си. И когато приключих, всичко, което ми остана, беше празнина.

Посочих към вратата уморено.

— Просто изчезвай. Махай се от погледа ми.

Без да каже нищо повече, той се обърна и тръгна, препъвайки се като старец, докато изчезваше в тъмнината.

Не знам колко време бях останала там, вирайки се безизразно в стените, лишена от всякаква емоция и уморена до дъното на душата си.

Най-накрая котките ме свестиха, увивайки опашките си около глезените ми и молейки за внимание.

Едва тогава се върнах обратно в стаята си. Влязох вътре, извадих малкия сак от гардероба и започнах да го тъпча безразборно с дрехи. Не знаех къде ще отида, само че не можех да остана тук. Не и в стаята, която пазеше толкова много спомени, стаята, в която двамата с Ник бяхме правили любов. Едва снощи ли беше това? Имах чувството, че бяха минали векове.

В крайна сметка се озовах в хижата на чичо Върн в Харди. Един поглед към лицето ми сигурно му е бил достатъчен. Отвори вратата и ме пусна да вляза, като не зададе и един въпрос относно появяването ми. Накарах го да обещае да не казва къде съм и прекарах следващата седмица спейки или седейки на брега на Спринг Ривър, вирайки се в ледената вода. От време на време ми носеше храна, но аз едва я докосвах.

Кой знае? Ако Джена не ме беше открила, може би все още щях да съм там.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мамът Спрингс, изворът на Спринг Ривър, се намираше отвъд Арканзаската щатска граница с Харди, Мисури. Водата, бликаща от подземния извор, беше леденостудена, в резултат на което, когато се смесеше с топлия въздух отвън, се появяваше гъста мъгла.

Носеше се зловещо над реката, надигаща се като истинско създание, докато слънцето не я понижише, придавайки мистериозен и приказен вид на задния двор на чичо Върн.

Събота сутринта се събудих рано, още преди изгрев, от звука на чичо ми, който тършуваше в килера за риболовните си съоръжения. Заслушах се тихо за затварянето на вратата, а след това и за паленето на пикапа, след което се изплъзнах от леглото. Нахлузих чифт дънки и една стара тениска и запристъпих боса към кухнята.

Кафето беше все още топло, затова си налях една чаша, отмъкнах една от фланелените ризи на чичо Върн, за да се предпазя от ранния сутрешен хлад, и тръгнах надолу към реката. Стоях на брега, отпивайки кафе, и наблюдавах как слънцето изгрява, оставяйки се на спокойствието да ме завладее.

Клокоченето на реката беше успокояващо, почти хипнотизиращо. Първите слънчеви лъчи се прокраднаха през мъглата, превръщайки окъпаните от росата паяжини в извънредно красиви скъпоценни камъни. Отвъд реката една сърна пристъпи колебливо до водата с едно сърненце от едната си страна.

Тя застина за момент, когато ме видя, с вдигната високо глава и с дълги уши, наострени в моята посока. За момент се загледахме една в друга, но когато не помръднах, тя реши, че не представлявам опасност.

Привеждайки главата си над водата, започна да пие, докато една червена катерица не скочи от едно дърво.

От муцуната ѝ капеше вода, когато отново вдигна главата си и задържа погледа си в мен, докато сърненцето, сякаш по някакъв безмълвен сигнал се надвеси да пие от реката. След което и двете изчезнаха в гората като призраци, оставяйки ме да се чудя дали не си ги бях представила.

Продължих да стоя там дълго след като кафето ми беше свършило, а мъглата беше изтъняла и беше изчезнала в нищото. Слънчевите лъчи се отразяваха в сребристите люспи на пъстървата, която подскачаше в бързеите в преследване на насекомите, кръжащи над водата, приковавайки вниманието ми.

И постепенно ми стана ясно, че бях започнала да усещам нещо. Или това, което усещах, беше липсата на чувства. Защото за първи път, откакто Кейти беше умряла, болката беше изчезнала. В мен не беше останал никакъв гняв. Сякаш беше изгорен, оставяйки ме чиста и цяла, като желязо, калявано в пещ.

Размишлявах над това невероятно откритие, когато дочух нечий тихи стъпки да слизат надолу от хижата по пътеката. Спряха точно зад мен.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания?

Внимателно оставих чашата си на земята до мен.

— Как ме намери?

Огненочервената коса на Джена се показва пред погледа ми, когато тя седна на земята с поглед, прикован в реката.

— Осени ме снощи, че това е единственото място, на което не сме те търсили. Досетих се, че чичо ти няма да ми каже истината, ако се обадя, затова дойдох да проверя с очите си.

Обвих коленете си с ръце.

— Предполагам всички се безпокоят за мен.

— Изплашени са. Коуди ни каза какво се е случило в магазина. Обвинява себе си, задето след това те е оставил сама, но каза, че си изглеждала толкова спокойна, че не му било хрумнало, че можеш да направиш нещо толкова драстично.

Когато не казах нищо, тя зае същата поза като мен.

— Съдията се прибра от болницата в миналия петък, а леля ти Джейн е поела нещата в „Саутърн Съплай“. Кени казва, че много я бивало. Може да помислиш да я задържиш като асистент, когато се прибереш. — Тя премести глава толкова, колкото да може да ме вижда с крайчеца на очите си. — Боуи докара колата ти обратно. Каза, че вече трябвало да се движи без проблем.

Сведох чело до коленете си.

— А Ник? — Определено чувствах нещо сега. Ужас от това, което му бях сторила, което бях сторила на нас, и осъзнаването, че

никога повече не можех да върна думите си обратно.

— Не знам. Никой не го е виждал. Даже спря работата по къщата.

Останахме мълчаливи за няколко минути, всяка от нас изгубена в мислите си. Джена беше тази, която наруши тишината.

— Мразиш ли ме? Знам какво си мислиш, но, кълна се, Аликс, не съм те използвала.

— Знам.

Тя ме погледна най-накрая учудена.

— Така ли?

Повдигнах глава и кимнах.

— След като имах време да помисля, осъзнах, че съм повече шокирана, отколкото разстроена, и то, защото не го бях видяла порано, а не заради това, което си направила. — Премествайки се съвсем леко, аз я погледнах. — Обичаш го.

— Откакто бяхме деца. — Брадичката ѝ се повдигна. — И той ме обича. — Предизвикателството ѝ спадна като спукан балон. — Господи, толкова беше трудно да обичам и него, и теб едновременно. Мразех се, както мразех и Хю, задето не бе имал куража да се опълчи на семейството си. Елена била достатъчно ясна, че не съм „подходяща“ партия за семейство Морган, а Хю винаги правеше каквото му кажеше тя.

— Искане ми се да ми беше казала. Никога нямаше да се омъжа за него.

— Знам. И на мен ми се иска същото. Но знаех, че обичаш Ник, затова никога не ми бе хрумвало, че нещата могат да излязат толкова от контрол. Не можех да повярвам, когато разбрах, че сте се оженили. — Тя ме погледна. — Хю беше първото момче, с което спах, и през цялото време, докато ходеше с теб, идваше у дома, след като те оставеше у вас.

Не можех да се спра и се засмях.

— Божичко, в каква каша сме били забъркани само. През цялото време, докато аз се промъквах тайно и спях с Ник, чувствайки се адски виновна, задето използвам Хю, той е правил същото с теб. — Поставих ръка на рамото ѝ. — Съжалявам, Джена. Изглежда ти си най-невинната в цялото това фиаско.

— Не, недей. — Тя поклати глава, а червените ѝ къдрици заподскачаха. — Не съм невинна. Никой не ми изви ръката и не ме принуди да продължавам да се виждам с Хю. И за известно време, след като се оженихте, не го правех. Казах му, че всичко между нас е приключило. Но тогава Кейти умря. И той беше наранен, Аликс, а ти просто беше изключила. Когато дойде при мен, за да го утеша, толкова много го обичах, че не успях да му откажа.

— Бедният Хю — промърморих. — Бил е също толкова нещастен, колкото и аз. Значи през всичкото това време, когато съм си мислела, че е имало други жени, си била ти.

Този път смехът ѝ беше горчив.

— О, имаше и други. Иронията е, че не го правеше, за да нарани теб, а мен. Всеки път, когато съвестта ми започваше да ме гризе и му казвах да не се връща повече, той намираше някоя друга, за да ме измъчва. И винаги имаше ефект. След няколко седмици се появяваше обратно на вратата ми и ми казваше колко съжалявал, колко много ме обичал и аз му прощавах. Беше така, сякаш съм пристрастена към наркотик. Знаех, че не трябва, но просто не можех да се спра.

— Е, вече е свободен. Ако го искаш, целият е твой.

Усмихна се криво.

— Благодаря, но не съм сигурна дали го искам. Напоследък мислих доста и реших, че заслужавам някой по-добър, някой, който ме обича достатъчно, за да го каже на целия свят, и който е склонен да се бори за мен, ако се налага. Може би аз съм тази, която е твърде добра за Хю. Освен ако не се промени и не порасне, го отписвам като изгубена кауза.

Разменихме си разбиращи погледи, преди тя да попита:

— Ами ти и Ник?

Взрях се отново в реката.

— Всичко свърши. Вече няма аз и Ник.

Болката, която обгърна сърцето ми, когато най-накрая изрекох това, което бях мислила, беше почти непоносима. И можех да обвинявам единствено себе си за това.

— Не вярвам. Той е луд по теб.

— Може и да е бил, но вече не е. Не и след това, което му причиних. Никой не може да прости подобно нещо. Не и след милион години.

— Казала си му за Кейти?

Премигнах, опитвайки се да прогоня влажността, която започна да се събира в очите ми.

— Не просто му казах, Джена. Разкъсах го на парчета, изключително жестоко и преднамерено. Искях да го нараня и успях повече, отколкото бях предполагала. Никога повече няма да ми проговори.

— Няма как да знаеш това.

— А ти не го беше видяла. Беше унищожен, а вината е изцяло моя. Каза, че е спрял работата по къщата. След като я строеше за мен, това трябва да ти говори нещо.

— Виждам. — Тя си пое дълбоко въздух и ми се усмихна половинчато. — Мислиш ли, че има програма за това „Как да преодолеем един мъж в дванадесет стъпки“, която можем да започнем?

— Някак си не мисля, че ще помогне на която и да е от нас — отвърнах нещастно.

— Вероятно си права. Но не можеш да се криеш тук вечно. Рано или късно трябва да се върнеш у дома.

— Не мога — прошепнах. — Не мога да се върна в плевнята, а отказвам да се преместя при семейството си, сякаш съм десетгодишна.

Тя помисли за секунда, след което килна главата си настрани.

— Няма да е нужно. Мога да ти предложа къща, в която можеш да се преместиш. Малка е, само две спални, но напълно обзаведена и само на няколко пресечки от „Саутърн Съплай“. Собствениците искаха да я продадат, но като се има предвид, че пазарът е в застой, са съгласни да я дадат и под наем. Всичко, което трябва да направим, е да преместим дрехите ти и ще си установена още преди да е паднала нощта.

Може би беше дошло време да направя някои промени. Животът ми определено не е бил нещо сензационно досега. Изведнъж взех решение и се изправих.

— Нека си събера нещата и да напиша бележка на чичо Върн.

Предполагам част от мен се беше надявала, че когато Ник разбере, че съм се завърнала, щеше да се обади. Беше малка, безсмислена надежда, но въпреки това съществуваше. Определено не можех да му се обадя. Не и когато дълбоко в себе си вярвах, че ще

приветства по-дружелюбно и Билзебъб, издигащ се от пламъците на Ада, отколкото мен.

Разбира се, преместването в новата къща отне повече усилия, отколкото беше предрекла Джена, и първо трябваше да се справя със семейството си.

Всички бяха във фермата, когато пристигнах, и изслушаха внимателно извинението ми, задето ги бях изплашила, а след това и новините, че се местя. Отново започнаха да стъпват на пръсти около мен, точно както след смъртта на Кейти.

След това Джена ми помогна да събера нещата си в кашони, които бяхме взели на път за града. Освен дрехите си, трябваше да опаковам всичките си лични принадлежности и посудата. Когато се напълнеше някой кашон, една от нас го взимаше и го носеше към шевролета.

Странно, но открих, че колата не ми харесва повече. Също като стаята в плевнята, бях се вкопчила в нея през всичките тези години, защото беше нещо познато, защото беше част от Ник, която не можех да пусна, дори и да не разбирах, че нещата стоят така. Но засега шевролетът беше всичко, което имах, затова щях да го карам до момента, в който успеях да си купя нова кола.

Когато опаковахме и последния кашон, Джена отмести косата от лицето си, погледна ме многозначително, след което се отправи към вратата.

— Ще отида да отключа къщата и да пусна климатика. Ще се видим след няколко минути.

Даваше ми време да се сбогувам със стария си живот и аз го приех.

Застанах сама в средата на празната стая, погледът ми се плъзна по паянтовото легло, старото кресло и малкото прозорче. В стаята сега имаше чувство на изоставяне, чувство на безкрайна тъга. Сякаш знаеше, че службата ѝ беше приключила, и че никой повече нямаше да живее между здравите ѝ стени.

Със сълзи в очите излязох навън и затворих вратата внимателно зад себе си. Бях изминала половината път до предната част на плевнята, когато кракът ми ритна и запрати напред нещо, което издаде метален звук.

Гърлото ми се сви от напирещото ридание, когато се наведох напред и вдигнах останките от медальона. Стискайки го в дланта си, се облегнах немощно на клетката, а по бузите ми потекоха сълзи.

— Какво направих? — прошепнах, а сърцето ми се разби на милион парчета. — О, господи, какво направих?

Следващата седмица беше странна, нереална. Прекарах цялата неделя в разопаковане и подреждане на нещата си в малката уютна къща, която бях наела. Наскоро е била обзаведена наново и сега имаше всяко удобство, което можех да пожелаая, дори градинка с цветя в задния двор, препълнена с рози във всеки възможен цвят. И все пак, за мен, която никога преди това не бях имала близки съседи, беше странно да мога да чувам как децата си играят толкова близко.

Трафикът беше неспирен шепот, който ме държеше будна през по-голямата част от първите няколко дни.

В понеделник сутринта смених комуналните услуги на мое име и преместих номера си. Когато отидох на работа, заварих леля Джейн там преди мен. Нито една от нас не каза и дума, и тя просто продължи, сякаш работеше в „Саутърн Съплай“ от години.

И Джена се беше оказала права. Жената беше чудото на изпълнителността. За първи път от много време насам се оказах със свободно време.

Прекарах го, размотавайки се из магазина, като се взирах в стоките, сякаш ги виждах за първи път, и разговарях с работници, с които едва бях контактувала от деня, в които ги бях наела.

Нито веднъж през тази седмица не видях, нито чух Ник, въпреки че подскачах всеки път, когато телефонът звъннеше. Даниел все още идваше на работа всеки следобед, но аз си бях поставила за цел да стоя далеч от него. Твърде много приличаше на Ник и ме болеше да го гледам. Ако беше намерил държанието ми за странно, то не го показва.

Четвъртък вечерта закарах шевролета във фермата, паркирах го под навеса и се качих в линкълна на Джена. Потеглихме за Джоунсбъро и когато се върнахме, карах чисто нов яркочервен „Исузу Тропер“ — най-малко приличащата на шевролета кола, която успях да намеря.

Късно същата вечер звънецът иззвъня. Не бях изненадана. Коуди се отбиваше за няколко минути почти всяка вечер. Знаех, че все още се чувстваше виновен, задето ме беше оставил сама в магазина през онази вечер, въпреки че и двамата внимавахме да не споменаваме отново случая. Мисля, че вярваше, че ще изпадна в истерия, ако кажеше нещо, и тъй като беше мъж, се чувстваше напълно безпомощен около плачещи жени, шериф или не.

Сложих последната мръсна чиния в миялната и отидох да отворя вратата. За моя изненада не беше Коуди, а Хю.

— Здравей.

— Здравсти. — Учудена, просто стоях там, мръщейки се.

Той пристъпи от крак на крак.

— Имаш ли нещо против да вляза за малко?

Е, защо не? И без това цялата тази седмица бе сюрреалистична. Да заваря Хю на вратата си беше едно от многото странни неща, които се бяха случили. Отворих вратата широко и го поведох към кухнята.

— Искаш ли чай? Току-що направих една кана.

— Да, превъзходно.

Пуснах няколко кубчета лед в чашите, налях чая и го занесох до масата.

Хю се загледа в него, сякаш никога преди това не беше виждал чай.

— Предполагам се чудиш защо съм тук.

— Мина ми през ума. — Отпих от чашата си.

— Би ли повярвала, ако ти кажа, че ми липсваше?

— Разбира се. Както на жертвата на чума ѝ липсва плъхът, който ѝ е предал заразата.

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Не беше чак толкова лоша.

— Е, това определено успокои съвестта ми.

Усмивката му помръкна.

— Наистина ми липсваше, Аликс. Въпреки всичко, което направих, за да те нараня, те обичах. Част от мен винаги ще те обича.

— Просто не по правилния начин — казах тихо.

— Не, не по правилния начин. — Погледът му се сведе отново надолу. — Да бъда с теб беше все едно да съм женен за сестра си.

Пресегнах се през масата и го хванах за ръката.

— Хю, вината беше толкова моя, колкото и твоя. Бяхме твърде млади, когато се оженихме, и го направихме поради неправилната причина. Истинско чудо е, че останахме заедно толкова дълго. И ако това е някаква утеха, и ти не беше чак толкова лош.

— Дори в леглото? — Той се усмихна, когато видя изражението на лицето ми и аз отвърнах на усмивката му.

— Е, нека просто кажем, че е трудно да запалиш огън, когато единственото, с което разполагаш, са две сухи клечки. Не мисля, че някой от нас вложи сърцето си.

— Може би, ако се бяхме опитали повече...

Пуснах ръката му и се облегнах назад.

— Не. Пак нямаше да проработи. И двамата обичахме някой друг.

— Предполагам имаш право.

— Е, как върви с Джена?

Той се намръщи.

— Никак. Вече не иска да разговаря с мен. Не съм я виждал от онази вечер в бара. Искане ми се да знаех какво иска.

— Това е лесно — казах нежно. — Това, което иска, е някой, който ще се гордее с нея, някой, който да я постави на първо място.

Той въздъхна и потърка очите си с ръка.

— Държах се като истински задник, нали? И с двете ви.

— Ние сме само хора и допускаме грешки. И аз направих няколко издънки, затова не си мисли, че владееш пазара.

— Мислиш ли, че някога ще ми прости?

— Трябва да попиташ нея.

— Ами ти? — Погледът му срещна моя. — Ако не е твърде късно, бих искал да получа приятелката си обратно.

Очите ми се напълниха със сълзи и едва успях да му отговоря.

— Имаш я.

Прегърнахме се за един дълъг момент, преди Хю да се засмее колебливо.

— Най-добре да тръгвам, преди да са отворили залаганията в бръснарницата отново.

Пуснах го, отстъпих назад и избърсах очи.

— Кой спечели първия път?

— Мууни Ор.

Ченето ми висна.

— Гадното малко лайненце, което ме преби в четвърти клас?

Той се ухили.

— Същият. Каза, че след като Ник му бил счупил носа и му избил два зъба, за да те защити, знаел, че двамата с теб нямаме шанс.

— Е, да ме вземат мътните.

Когато стигнахме входната врата, той спря и погледна към мен.

— Мога ли да ти се обаждам от време на време, просто да поговорим?

Усмихнах се.

— Можеш да ми се обаждаш по всяко време, Хю.

— Благодаря ти. — Целуна ме по челото. — Ще се виждаме.

Подсвиркваше си, докато вървеше надолу по тротоара, и се надявах да се е запътил към Джена. Въпреки всичко, през което бяхме минали, или точно заради това, знаех колко добър можеше да е Хю.

Следващият ден, петък, мина до голяма степен като остатък от седмицата. Носех се в полуунесено състояние, откривайки нови сметки на няколко клиента, занимавайки се с малкото документация, която леля Джейн ми оставяше, и, общо взето, чувствайки се напълно безполезна. Дори бях поръчала още от онези проклети бани за птици, само за да се занимавам с нещо.

Беше истинско облекчение, когато всички си заминаха същата нощ и ме оставиха да събера фактурите и да заключа. Мотях се известно време, забавяйки заминаването си, но наистина нямаше за какво повече да оставам. За момент се зачудих дали да не обиколя и с колата си, но не бях в настроение за това.

В крайна сметка спрях до супермаркета да купя някои продукти и тръгнах към вкъщи, знаейки че тази нощ няма да е по-различна от другите през последната седмица. Щях да гледам някое скучно телевизионно предаване, докато очите ми не започнеха да се затварят, след което щях да си легна и да се вирам в тъмния таван до края на вечерта, мислейки си за Ник.

Това, което не очаквах, беше да заваря Даниел да ме чака, седнал отпред на верандата.

Паркирах тропера, взех чантите си и прекосих половината двор, преди да го забележа. Изведнъж сърцето ми се качи в гърлото ми, а пулсът ми се ускори и едва успях да си поема въздух. Осъзнах, че

бях спряла на място, и насилих краката си да се придвижат напред, докато не застанах в подножието на стълбите.

— Даниел? — Когато вдигна поглед, изглеждаше толкова измъчен, колкото се чувствах и аз. — Даниел, какво има?

— Татко... — Гърлото му се размърда, когато преглътна, а през мен премина страх.

— Какво има? Какво се е случило?

— Не знам какво се е случило! — Звучеше толкова отчаян, че затворих очи за секунда, когато чух болката в гласа му.

— Ела вътре. Ще поговорим там.

Той взе една от торбите ми и ме последва в кухнята. Посочих му към един от столовете.

— Седни.

Той се отпусна в стола, а аз седнах до него, напълно забравяйки за продуктите от притеснение.

— Кажи ми — казах тихо.

— Мисля, че се опитва да се самоубие.

— Какво? — Думите ме удариха като юмрук, карайки ме да залитна замаяно, и знаех, че кръвта се беше отдръпнала от лицето ми.

— Нямам предвид, че има оръжие или нещо подобно, но не знам как да го нарека по друг начин. Остава заключен в къщата през цялото време и не позволява на Боуи да работи нито в сервиза, нито по къщата. Не яде, не се бръсне — нищо. Просто стои там. Опитахме се да поговорим с него, да разберем какво има, но той не ни чува и не отговаря. И знам, че не спи, защото мога да го чуя как снове наоколо посред нощите, след като се прибере. Никога досега не съм го виждал така.

Треперех толкова силно, че беше истинско чудо, че не паднах от стола.

— Чакай, мислех, че каза, че стои у вас през цялото време?

— През деня, да. Но всяка вечер през последните две седмици излиза по едно и също време и не се прибира, докато не се стъмни. Не знаехме къде ходи до вчера.

Заля ме чувство на ужас. Не исках да задавам следващия си въпрос, но трябваше да знам.

— Какво се е случило вчера?

Даниел погледна нагоре, а сивите му очи, същите като на Ник, срещнаха моите.

— Проследих го. Отиде до гробището близо до баптистката църква. Мислиш ли, че това е мястото, където е погребан баща му?

— О, господи! — Покрих лицето си с ръце. — Не. Не е мястото, където е погребан баща му.

Там беше погребана дъщеря ни.

— Аликс, трябва да му помогнеш. Влюбен е в теб цял живот. Всички го знаем. Ако някой може да стигне до него, то това си ти. — Гласът му притихна до изплашен шепот. — Ако ли не, ще умре. Вече не знам какво друго да направя.

Отпуснах ръцете си и се постарях да събера разбитото си сърце.

— Каза, че излиза по едно и също време всяка вечер?

— Да. В седем. — В очите му просветна надежда. — Това означава ли, че ще говориш с него?

Погледнах към часовника. Вече беше шест и половина.

— Не мога да обещая, че това ще помогне, Даниел, но ще опитам. Ще опитам с всички сили.

— Да изчакам ли тук?

— Не. Нямам идея колко време ще отнеме. Най-добре се прибери у дома. Ще ти звънна по-късно.

Той се изправи и ме прегърна силно, а аз се помолих никога да не разбере, че състоянието на баща му беше по моя вина.

Движейки се като робот, прибрах покупките на местата им, след което отидох да сменя костюма си. Искях да дам на Ник време да отиде там преди мен, защото се страхувах, че ако ме видеше, щеше да замине, преди да съм имала възможност да поговоря с него. Нямах идея как щях да го върна в настоящето, знаех само, че трябваше да намеря начин.

А и кой би се справил по-добре от мен? Ако имаше някой, който да знае всичко за мъката и изключването на емоциите, то аз бях този човек.

Дори единствената реакция, която щях да измъкна от него, да беше омраза, то щеше да е по-добре от нищо.

Изчаках да стане седем и петнадесет, след което се качих в тропера, потеглих бавно през града и спрях на паркинга пред църквата.

Къщата, която беше наел Ник, не беше далече и аз предположих, че сигурно вървеше пеша. Пикапът му не беше паркиран никъде.

Видях го на секундата. Гробът на Кейти беше в края на гробището под голямото евкалиптово дърво, близо до мястото, където беше погребана баба ми Френч. И ако не бях очаквала да го видя, не съм сигурна дали щях да го позная.

Стоеше там, взирайки се в надгробната ѝ плоча, с ръце, пъхнати в джобовете на изтърканите му дънки. Тениската му беше намачкана и висеше разпусната на тялото му, сякаш беше отслабнал. Челюстта му беше покрита с брада, а косата му изглеждаше така, сякаш не се беше сресвал с дни. И сърцето ми се разби отново. Аз бях виновна за това. Аз му бях причинила това и сега трябваше да поправам стореното.

Спрях зад него, а той беше толкова вгълбен, толкова изгубен в собствените си мисли, и не разбра, че съм там, докато не докоснах рамото му. Когато го направих, той подскочи, след което се завъртя да ме погледне със зачервените си очи. Но само за секунда.

Преди да успея да изрека и дума, той отмести поглед и тръгна да си върви.

— Съжалявам — промърмори. — Не знаех, че ще дойдеш. Тръгвам си.

— Ник, чакай. Моля те.

Той спря със сведена надолу глава, все още отказвайки да ме погледне.

— Не искам да си тръгваш — прошепнах. — Дойдох тук, за да поговоря с теб.

— Да говориш с мен? Как можеш дори да ме погледнеш след всичко, което ти причиних?

Преместих се, докато не заставах пред него и не го принудих да ме погледне.

— Чуй ме, Ник. Ти не си ми причинил нищо. Аз си го причиних сама. Никой не ме принуди да се омъжа за Хю. Никой не ме е принуждавал да превръщам мъката си от смъртта на Кейти в гняв и омраза. Разбираш ли? Сама си го причиних.

— Имаш правото да ме мразиш. Оставих те. Ти си носила детето ми, а аз те изоставих.

Гласът му беше равен без никаква емоция.

— Не те мразя! — Бях отчаяна, викаща от страх. — Искях да те мразя. Дори се бях убедила, че е така. Но без значение колко силно се опитвах, не можех да спра да те обичам. Обичам те, по дяволите!

— Недей. Няма как да ме обичаш, а аз не се нуждаю от съжалението ти. — Той отстъпи назад, но вниманието му отново бе привлечено от паметника на Кейти и той спря. — Нямах възможността да я видя. — Гласът му беше дрезгав от сдържаната мъка. — Нямах възможността да я подържа.

И изведнъж знаех как да стигна до него. Трябваше да го принудя да се освободи от емоциите, които го задушаваша. Да се отърве от тях, за да може да спрат да го тровят. Беше нещо, което семейството ми трябваше да предприеме преди много време, нещо, което Джена най-накрая беше успяла да направи онази нощ, когато стояхме в кухнята ѝ и плакахме заедно.

Трескаво се разрових из чантата си, докато не намерих портмонето си. Когато го отворих, извадих снимката на Кейти, която носех със себе си, и я подадох на Ник. Той я взе като изпаднал в транс, а погледът му изпиваше жадно малкото ѝ лице.

— Нека ти разкажа за Кейти — казах тихо.

И през следващия час направих точно това. По някое време забелязах, че по бузите му текат сълзи, а тихи ридания разтрисат тялото му, но преглътнах собствената си болка и продължих. Когато приключих, направих крачката, която ни разделяше, и увих ръце около тялото му, знаейки че вниманието му е съсредоточено изцяло върху мен.

— Беше едва на двадесет, когато тръгна, Ник. Не повече от момче. Направи това, което си сметнал за добре, а това е повече, отколкото някой от нас е можел. Кейти почина от синдрома на внезапната детска смърт. Дори и да беше тук, нямаше да има нещо, което да можеш да направиш, ти или който и да е било друг. Но спаси детето, което си могъл. Спасил си Даниел и той е чудесен. Няма да те обвинявам, ако ме мразиш за начина, по който ти казах за Кейти, но заради Даниел спри да си причиняваш това. Той те обича, нуждае се от теб и е изплашен до смърт.

Почти инстинктивно ръцете му се повдигнаха и се увиха около мен, толкова силно, че едва си поемах въздух. С лицето му, заровено в косата ми, и двамата заплакахме. Заплакахме за детето си, за болката,

която си бяхме причинили един на друг, и за всичкото време, което бяхме изгубили. И тогава, когато сълзите ни пресъхнаха, Ник повдигна глава и погледна надолу към мен.

— Обичам те — прошепна.

— Тогава ела с мен у дома — отвърнах аз.

И той дойде.

Когато стигнахме малката къща, която бях наела, той попита къде е банята. Упътих го, след това се върнах в кухнята. Докато той се къпеше и бръснеше, аз се обадох на Даниел и му казах, че баща му ще закъснее и да не го чака. След което отдръпнах телефона от ухото си, усмихвайки се на оглушителния вик, който се чу от отсрещната страна. Когато Ник се появи обратно в кухнята изкъпан и избръснат, бях приготвила цяла купчина сандвичи. Той им се нахвърли, сякаш беше прегладнял, излапвайки почти всичките сам.

После избута чинията настрани и се облегна назад в стола. Все още изглеждаше уморен, но измъченият му вид изчезваше, а сивите му очи отново бяха живи, когато се взря в мен.

— Имаш ли още снимки?

За щастие имах. Едно от първите неща, които преместих тук, бяха албумите със снимките на Кейти. Заедно седнахме на леглото ми с гърбове, опрени на рамката, и с докосващи се рамене, докато ги разглеждахме и говорехме, точно както бяхме правили като деца. Когато стигнахме до последната страница, се прегърнахме дълго време, докато нуждата ни за някакъв друг вид утеха не стана непреодолима, и не правихме любов, бавно и нежно.

Беше съмнало, когато Ник се обърна към мен и стисна ръката ми.

— Кълна се, никога повече няма да те напусна — прошепна той.

Повдигнах другата си ръка на лицето му и погалих кожата му с пръсти.

— Няма да ти донесе нищо добро, ако го направиш — казах. — Защото следващия път ще тръгна след теб.

ЕПИЛОГ

Иска ми се да можех да ви кажа, че двамата с Ник се оженихме след седмица и заживяхме щастливо, но не можех. Обичахме се, нямаше спор в това, но понякога любовта не беше достатъчна. Бяхме двама души, които се бяха наранили неописуемо, а тези неща не можеха да се поправят толкова лесно. Измина доста време, преди болката да започне да намалява и преди да се научим да си вярваме отново, много упорит труд и дори по-упорити разговори.

Имаше и други проблеми. Всички грешки, които бяхме направили, не бяха засегнали само нас. Бяха като камък, хвърлен в басейн, а вълничките продължаваха да се носят дълго, след като камъка беше потънал.

Даниел най-накрая трябваше да разбере за обстоятелствата около раждането си, преди да ги беше научил от местните клюки.

Колкото и да им беше трудно, Ник и Линдзи седнаха заедно с него и му казаха всичко, докато аз чаках вкъщи, дъвчейки ноктите си от страх за всички им.

Късно същата нощ Даниел се появи на вратата ми със сак, пълен с дрехите му. Заведох го в свободната спалня, сложих го да легне, след което се обадох на Ник, за да му кажа, че синът му е в безопасност. През следващия месец Даниел живя при мен — тих, блед призрак, който заемаше мястото, но не беше наистина там. Не го притисках да се съвземе, тъй като това беше нещо, което знаех, че трябваше да проумее сам. Тъй като бях преминала през подобно нещо с баща ми, можех да разбера как се чувства.

Но Даниел беше умно дете. В последствие разбра, че кръвта не прави бащата. Безграничната любов и грижите на човека, който те е отгледал, го превръщаха в родител. За мен това беше Съдията, за Даниел беше Ник, а любовта, която изпитваха един към друг, най-накрая преодоля болката.

С Линдзи не беше толкова лесно. Мисля, че Даниел най-накрая разбра защо го беше отбягвала през всичките тези години, и дори беше

успял да ѝ прости. Но част от него никога не можеше да я приеме наистина като своя майка. Най-доброто, на което можеше да се надява тя, беше приятелството му, а то беше започнало да се изгражда, но много бавно.

Коуди помогна отчасти, защото Даниел го харесваше и го уважаваше. Коуди и Линдзи се ожениха шест месеца, след като се срещнаха за първи път, и можеше да видиш колко много се обичат, само като погледнеш лицата им, когато бяха заедно в една стая.

Ще призная, че е доста странно да знам, че сега е част от семейството ми, но и аз също се бях научила да прощавам и забравям. Никога нямаше да сме най-добри приятелки след годините, които бях прекарала, мразейки я, но все пак бях открила, че когато ѝ се отдадеше възможност, Линдзи можеше да бъде много мил и грижовен човек.

В крайна сметка Ник построи къщата, но не се премести в нея. Аз продължих да живея в малката къщичка, която бях наела, и за първи път в живота си двамата с Ник се опитахме да започнем нормална връзка. Ходехме на вечери, на кино и театър и на всички градски тържества. И заедно започнахме да посещаваме отново църквата, нещо, което не бях мислила, че ще направя някога отново. Леля Дарла беше извън кожата си от радост.

Като заговорихме за леля Дарла, напоследък на ръката ѝ блести диамантен годежен пръстен с размерите на кокоше яйце. И ако блестенето не ти хванеше погледа, то тя нямаше нищо против да ти го завре под носа. Все още не се даваше на Боуи, докато не дойдеше деня на сватбата, но изглежда мъжът не знаеше значението на думата „предавам се“. Според Ник едно от хубавите неща на сдружаването на Боуи с леля Дарла беше, че готвенето му се е подобрило.

Мисля, че двамата ще имат добър и щастлив живот заедно. Боуи беше енергичен, здрав мъж, който обичаше да готви и да работи в сервиза заедно с Ник и не показваше признаци, че ще забави темпото. А, разбира се, единствения начин, по който леля Дарла щеше да забави темпото, беше, когато я натикат в ковчег и я заровят.

Съдията е жив и здрав, все още поддържайки градината си всяка година. Възстанови се от инсулта без никакви последствия и вече се грижи по-добре за себе си. Мисля, че ще ни надживее всичките.

Веднъж го чух да разправя на Даниел истории за плашнострашната котка, която живеела под подпорите на

железопътните релси. Трябваше да се усмихна на недоверчивия поглед, който му отправи Даниел.

Неотдавна семейството ми премина през няколко размествания в жилищата си. Тъй като леля Дарла скоро щеше да се омъжи и да се премести при Боуи, а леля Джейн ръководеше „Саутърн Съплай“ съвсем сама, това означаваше, че Съдията щеше да остава сам твърде често. Затова мама и татко се преместиха обратно във фермата, а леля Джейн заживя в тяхната малка тухлена къща. Наистина ѝ харесва да си има свое собствено местенце.

Леля Джейн изглежда по-щастлива, отколкото съм я виждала някога. Буквално сияе от ръководството на „Саутърн Съплай“. Можех да разбера защо. Все пак аз бях направила същото. В продължение на много време бизнесът ми осигуряваше причина да живея, причина да продължавам напред. Сега имах други неща, които ми предоставяха тези причини и съм повече от развълнувана да оставя по-голямата част от бизнеса на леля Джейн. Това ми донесе достатъчно свободно време, за да изпълня една моя детска мечта.

Писането.

Понякога думите се лееха гладко като вода по хлъзгави камъни. Друг път пръстите ми застиваха над клавиатурата, а спомените притъпяваха сетивата ми, докато единственото, което можех да видя, бе миналото. От време на време сълзите потичаха отново, но, странно, вече изглежда си спомнях повече хубавите неща, отколкото лошите. За това държах отговорен Ник.

Година и половина след онази нощ на гробището, почти на същия ден, Ник ми се обади и ме помоли да се срещна с него в къщата, която беше построил. Тъй като вече се беше стъмнило, се бях учудила, но въпреки това се съгласих. Всяко извинение да се видя с Ник беше добре дошло.

Слязох от тропера и спрях, за да могат очите ми да привикнат със сиянието на луната. Беше голяма и кръгла в онази нощ и хвърляше сребристосиньо покривало от светлина върху двора. Все още стоях там, когато Ник се показа от тъмните сенки на едно дърво.

— Здравей — казах тихо, за да не се понесе гласът ми със студения нощен вятър. — Какво става?

— Има нещо на задната веранда, което искам да ти покажа.

Повдигнах вежда, когато хвана ръката ми и ме поведе към двора. Бях идвала в къщата хиляди пъти и не можех да си представя нещо на задната веранда, което да не бях виждала безброй пъти.

Дворът встрани от къщата беше тъмен като в рог, но можех да видя трепкащите отблясъци на светлина, идващи откъм ъгъла на къщата. Все по-озадачена с всяка секунда, аз пристъпих в задния двор и застинах на място.

Около парапета на верандата имаше наредени свещи, чиито пламъчета разпръскваха мека светлина върху мястото. Дори още повече светлилки блестяха на масата, аранжирана със свежи цветя в сребърна ваза и бутилка шампанско с две високи чаши.

А пред бутилката стоеше очертание, което щях да позная дори и да бях сляпа като прилеп. Беше кутийка с пчелен балсам.

Погледнах към Ник, краката ми изведнъж омекнаха, а той ми се усмихна, преди да ме поведе по стълбите.

— Отвори я — каза тихо.

С треперещи ръце и сълзи, замъгляващи погледа ми, аз повдигнах капачето на малката кръгла кутийка и погледнах надолу към пръстена, поставен върху синьото кадифе.

Ръката му се премести върху брадичката ми и я повдигна, докато погледите ни не се срещнаха.

— Поздравления — прошепна. — Преди двадесет и шест години едно борбено малко момиченце, въоръжено единствено с кутийка пчелен балсам, се зае да спаси едно дрипаво и самотно момче. Тя успя толкова добре, че има само още едно нещо, което остана да се направи. Омъжи се за мен, Аликс. Време е да напълним тази къща с любов, смях и деца.

— Да — отвърнах задавено, плачейки и смеейки се едновременно, като се хвърлих в обятията му. — О, да. Крайно време е.

Мама беше на седмото небе. Най-накрая ѝ се отдаде възможност да планира голямата сватба, която винаги бе искала, и се възползва от ситуацията изцяло, като едва не побърка всички с бясната си скорост и сложните си схеми. Човек би си помислил, че самата кралица на Англия щеше да се венчае в Морганвил.

Мисля, че най-накрая повярвах, че всичко наистина щеше да се случи, когато Ник се измъкна от ергенското си парти в нощта преди

сватбата и се показа на вратата ми.

Пуснах го вътре, усмихвайки се.

— Какво правиш тук? — попитах. — Трябваше да си с момчетата, да гледаш как голи момичета изскачат от тортите и да се натряскаш до козирката.

— Има само едно голо момиче, което искам да видя — отвърна той и уви ръцете си около мен. — А и без това имам нещо за теб, а не мисля, че Дарла ще ме остави утре да се приближа близо до теб.

Бъркайки в джоба си, той извади една кутийка.

— Бих искал да го носиш на сватбата.

Любопитна, аз отворих кутийката и моментално започнах да плача. Вътре, на златна верижка лежеше медальон с формата на половин сърце. Името на Ник и денят на сватбата ни беше гравирани в задната му част. Намокряйки якето му с плача си, се пресегнах под ризата му и подръпнах другата половина.

— Хей, ако знаех, че ще трябва да надуваме спасителните жилетки, нямаше да ти го давам — каза той и ме притисна по-силно към себе си. — Искаш ли да си го взема обратно?

— Само през трупа ми — проплаках, когато устните ми намериха неговите.

На следващия ден мама най-накрая ме видя да вървя към олтара в прелестна бяла рокля, за да се обвържа с най-красивия младоженец на света, този, чиито очи грееха с любов и гордост, когато взе ръката ми пред целия град. И двамата знаехме, че този път нямаше да има залагания. Този път щеше да е завинаги.

Сватбата ни беше вълшебна. Джена, разбира се, беше моята шаферка, която също така хвана букета след церемонията. За моя изненада, когато дойде време Ник да хвърли жартиера ми, се прицели точно към Хю. Може би се надяваше, че Хю няма да остане самотен много дълго.

Погледнах, за да видя дали Джена беше забелязала, но тя демонстративно продължаваше да игнорира бившия ми съпруг и аз се усмихнах. Хю се беше променил много, но Джена бе решила да не се поддава на чара му, докато не се откъснеше от хватката на Елена изцяло. От начина, по който гледаше най-добрата ми приятелка, не мисля, че щеше да чака още дълго.

За медения ни месец двамата с Ник прекарахме две прекрасни седмици в усамотена хижа високо в планината. Когато се върнахме, се преместихме директно в къщата, която беше построил за нас.

След две нощи, през една свирепа буря, старата плевня беше ударена от светкавица. Аз и Ник стояхме заедно на задната веранда, облегнати един на друг за подкрепа, докато наблюдавахме неуспешните опити на пожарникарите да угасят огъня. До сутринта не беше останало нищо, освен един черен квадрат, пълен с полуизгорели дървета и задушаващ дим, издигащ се от отломките.

— Не се нуждаем повече от нея — ми каза нежно Ник. — Сега имаме един друг.

— Знам — отвърнах. Но мисля, че и двамата усетихме дълбокото чувство на загуба, сякаш бяхме загубили многообичан приятел.

На следващия ден Даниел се премести при нас и той се оказа една от най-големите ми радости. Нарича ме „мамо“, изнудва ме за пари и ми иска съвети за момичета. Благодаря на Господ за него всеки ден.

На шестнадесетия му рожден ден му дадох ключовете на стария шевролет, доволна, че колата отново се използва. Даниел беше изпаднал във възторг. Радостен и с чист ентузиазъм, който ме караше да се изморявам само докато го гледам, той го разглоби изцяло и го сглоби наново, добавяйки неща, които не бяха направени да се монтират на толкова стара кола. Но той беше щастлив, така че и аз бях щастлива.

Ала през нощите стоях будна и се молах да не я вреже в някое дърво. Ник се присмиваше на притесненията ми и ме наричаше „мама квачка“, но бях забелязала няколко бръчки на тревога по лицето му всеки път, когато Даниел излизаше с колата.

Това беше преди почти година. Направо не е за вярване, че Даниел в момента изпраща документи за кандидатстване до колежа. Ник изглежда примирен, че синът ни ще да напусне семейното гнездо, и очаква с нетърпение цялата къща да е на наше разположение. Надявам се да не разчита много на това.

Тази нощ стоях в публиката в банкетната зала на кьнтри клуба и наблюдавах как съпругът ми крачи уверено към подиума, за да приеме президентството над Търговската палата в Морганвил.

Насред оглушителните овации погледът му срещна моя в другия край на залата и почти можех да чуя мислите му.

Най-накрая беше спазил обещанието си, което ми беше дал. Синът на Франк Андерсън беше станал някой, с който можех да се гордея.

Сега, докато лежа в леглото ни и записвам последните изречения в дневника си, едната ми ръка обгърна корема ми, където сега растеше детето ни. Знаех какво точно ще му кажа, когато се качи по стълбите и дойде при мен.

Винаги е бил някой. Защото сърцевината на евкалипта никога не се променяше.

Също като Ник, тъмночервеното дърво оставаше вярно на своята същност. Силно, стабилно и благородно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.